

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№130
ΔΡ. 6

Θά ζουνόρθο

52.- ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΓΟ ΤΑΞΙΑ

GAN. TAN.

Διὰ δευτέραν φοράν ἐξερόδηξε ὁ κ.

ἐπίασε, λοιπὸν, τέτοια μανία, δὲν ἔχεις
τοῦτ' ἀνὰ πᾶς σὲ ὁποιοδήποτε καφεγενεῖρ

πίτι σου καμμίαν παραπλήσιαν ἰου
 ἰαν.. Λ ΨΑΘΑΣ

14ον

— Βέβαια θα είνε Χριστιανοί όλοι τους... Όλη η οικογένεια συνώμοσε να με καταστρέψη... Θέλησαν να μου κλέψουν ένα μέρος από τὸ κτήμα μου καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ δέχθηκα, με μίσησαν... Οἱ Χριστιανοί εἶνε ἀναρχικοί... μαζεύονται καὶ κάνουν ὄργια... πίνουν αἷμα μικρῶν παιδιῶν... Κατηγοροῦν τίς ἀρχές... Ὡ, καλά ἔκαμε ὁ Νέρων καὶ τοὺς ἐξόντωσε... Οἱ ρίζες ὁμῶς τοῦ κακοῦ ἔμειναν... Καὶ τώρα τὸ θῦμα τοὺς εἶμαι ἐγώ.

Τὸν ἄκουγαν ὅλοι με ἀναγκαστικὸ σεβασμὸ καὶ ἐκρύβαν τὰ ἀνεπαίσθητα χαμόγελα εἰρωνείας ποὺ προκαλοῦσε ἡ θορυβώδης καὶ κωμικὴ ἐπίδειξις τῆς ἀπελπισίας του. Ἐξάφνα, ἡ φωνὴ τοῦ Μένονος, ἀκούστηκε νευρική:

— Ὡ, Φεβρόνιε, μᾶς ἔκαμες μεγάλο κακό. Δὲν ἔχεις ὁμῶς τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ὑβρίζεις. Πῶς τολμᾶς νὰ ἰσχυρίζεσαι πῶς εἴμαστε Χριστιανοί; Λατρεύομε τοὺς Θεοὺς ποὺ ἐλάτρευαν οἱ πρόγονοί μας, καὶ ποὺ εἴσεis οἱ Ῥωμαῖοι ἐπήρατε ἀπὸ μᾶς. Στὸ σπῆτι μας οἱ ἐφέστιοι θεοὶ εἶνε οἱ ἴδιοι ποὺ ἦσαν ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια στὸ σπῆτι τῶν προπατέρων μας...

— Ὅλα αὐτὰ θὰ ἀποδειχθοῦν, τὸν ἔκοψε στεγνὰ ὁ δικαστής.

— Ἐπειτα ἐγύρισε στὸν Κλαύδιο.

— Ὅλα αὐτὰ ποὺ ξέρεις γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ Μένονος τὰ ξέρεις ἀπὸ τὴ δική σου τὴν ἀντίληψη, Κλαύδιε, ἡ ἀπὸ διηγήσεις τῆς Βουλπίας;

— Ἡ Βουλπία μοὺ τὰ διηγῆθηκε ὅλα, ἀποκρίθηκε φοβισμένος ὁ ποιητής.

— Τότε νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἴδια ἡ Βουλπία.

Ἡ καρδιά τοῦ Μάρκελλου σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς ἀντίκρουσε τὴν ἀσυνείδητα ἐκείνην ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀντίληψη, Κλαύδιε, ἡ ἀπὸ διηγήσεις τῆς Βουλπίας;

— Ἡ Βουλπία μοὺ τὰ διηγῆθηκε ὅλα, ἀποκρίθηκε φοβισμένος ὁ ποιητής.

— Τότε νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἴδια ἡ Βουλπία.

Ἡ καρδιά τοῦ Μάρκελλου σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς ἀντίκρουσε τὴν ἀσυνείδητα ἐκείνην ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀντίληψη, Κλαύδιε, ἡ ἀπὸ διηγήσεις τῆς Βουλπίας;

— Ἡ Βουλπία μοὺ τὰ διηγῆθηκε ὅλα, ἀποκρίθηκε φοβισμένος ὁ ποιητής.

— Τότε νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἴδια ἡ Βουλπία.

Ἡ καρδιά τοῦ Μάρκελλου σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς ἀντίκρουσε τὴν ἀσυνείδητα ἐκείνην ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀντίληψη, Κλαύδιε, ἡ ἀπὸ διηγήσεις τῆς Βουλπίας;

— Ἡ Βουλπία μοὺ τὰ διηγῆθηκε ὅλα, ἀποκρίθηκε φοβισμένος ὁ ποιητής.

— Τότε νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἴδια ἡ Βουλπία.

Ἡ καρδιά τοῦ Μάρκελλου σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς ἀντίκρουσε τὴν ἀσυνείδητα ἐκείνην ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀντίληψη, Κλαύδιε, ἡ ἀπὸ διηγήσεις τῆς Βουλπίας;

— Ἡ Βουλπία μοὺ τὰ διηγῆθηκε ὅλα, ἀποκρίθηκε φοβισμένος ὁ ποιητής.

— Τότε νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἴδια ἡ Βουλπία.

Ἡ καρδιά τοῦ Μάρκελλου σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς ἀντίκρουσε τὴν ἀσυνείδητα ἐκείνην ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀντίληψη, Κλαύδιε, ἡ ἀπὸ διηγήσεις τῆς Βουλπίας;

— Ἡ Βουλπία μοὺ τὰ διηγῆθηκε ὅλα, ἀποκρίθηκε φοβισμένος ὁ ποιητής.

ἦρθε. Σὰν νᾶπεφε κάποιον πέπλο ποὺ τοῦ ἐκρύβε τὴν πραγματικότητα, τὰ μάτια του ἀνοίξαν με μίαν... Γὰ κατάλαβε ὅλα στὴ στιγμή... Ἀφοῦ ἡ Βουλπία εἶχε καταγγεῖλει τοὺς ἐθεωροῦσε ἐνόχους, ἦταν φανερό πῶς δὲν εἶχε χάσει τὴν ευκαιρία νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Ροδόκλεια ποὺ τὴν ἐθεωροῦσε ἀτιμία. Κατ' ἐπάγωση μέσα του... Ἄν ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα, τότε ὁ μόνος ἐνόχος αὐτῆς τῆς καταστροφῆς ποὺ εἶχε πέσει στὴν οἰκογένεια τῆς μικρῆς Ἑλληνοπούλας ἦταν αὐτός. Αὐτός, ποὺ σὲ μιὰ στιγμή ἐπιπολαϊότατος εἶχε διηγῆθῃ στὴ σκληρὴ Πομπηϊανὴ τὰ ἀστέχαστα λόγια τοῦ Χαρίτωνος... Τὸ αἷμα ἀνέθηκε στὸ κεφάλι του σ' αὐτὴ τὴ σκέψη καὶ γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια του ἐθλόωσαν σὰν νὰ τοῦ ἐρχόταν ζάλη... Ποτὲ στὴ ζωὴ του δὲν εἶχε νοιώσει τέτοια θερμὴ συμπάθεια γιὰ ἄνθρωπο ὅσο γιὰ τὴν Ροδόκλεια καὶ γιὰ τὴν Θεανώ. Καὶ ἐνῶ θὰ ἦταν εὐτυχὴς νὰ τοὺς κάμῃ καλὸ, νὰ τὰ ἴσως πὺ με μίαν ἀστέχαστη λέξι του, τοὺς εἶχε φέρει αὐτὴ τὴ συμφορά.

Σὰν σὲ δειρὸ ἐφιαλτικὸ, ἄκουε τώρα τὴ φωνὴ τῆς ἀρραβωνιαστικίανς του, ἡρεμῆ, ἡχηρῆ:

— Μάλιστα, βεβαίῳ πῶς ἡ ὑποψία μου ἐστράφηκε ἀμέσως ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἐλληνικῆς οἰκογενείας. Εἶχα βάσιμες ὑπόνοιες... Μάλιστα, εἶχα ἀκούσει ἀπὸ σοβαρὸ πρόσωπο τὸ σχέδιο τοῦ Χαρίτωνος γιὰ ἐκδίκησιν...

— Καὶ αὐτὸ τὸ σοβαρὸ πρόσωπο ποῖδ εἶνε; ρώτησε με εὐγενικὸ χαμόγελο ὁ δικαστής.

— Θὰ μοὺ ἐπιτρέψετε νὰ μὴν τὸ ὄνομασιν, ἀποκρίθηκε με φιλάρεσκο χαμόγελο ἡ Πομπηϊανή.

— Μ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία ποὺ ἔχομε νὰ μὴ σὲ στενοχωρήσωμε, εὐγενική δέσποινα, εἶπε ὁ πρόεδρος, θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃς νὰ ἐπιμείνωμε σ' αὐτὸ τὸ σημείον. Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ γνωρίσωμε αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

— Ὡστε δυσπιστεῖτε στὴ μαρτυρία μου; ἔκαμε στενοχωρημένη τάχα ἡ ἀριστοκράτισσα.

Ἐσήκωσε ὁ δικαστὴς τὰ χέρια του σὲ μιὰ κίνηση διαμαρτυρίας. Μὰ τὸν ἐπρόλαβε ὁ Φεβρόνιος. Καρφώνοντας τὰ μάτια του βαρεῖα καὶ λάνγνα στὴν ὁμορφὴ γυναῖκα, εἶπε:

— Ὡ, Βουλπία, καὶ Θεοὶ θὰ ἐπέιθον. τὰν πῶς ἀπὸ ἓνα τέτοιο ὁμορφὸ στόμα μὴ νάχῃ ἡ ἀλήθεια μὴ ποτε νὰ ἀκούσῃ. Ἀλλὰ εἰμὶς οἱ ἄνθρωποι ἔχομε τίς ἀδυναμίες μας. Εἴμαστε δούλοι τῶν νόμων. Πρέπει καὶ σὺ νὰ ὑποταχῇς. Ἀφοῦ μιὰ φορὰ θὲ λήρῃς νὰ συγκινήθῃς γιὰ τὸ μεγάλο ἄδικο ποὺ ἔγινε στὸν δυστυχισμένον ἑμένα καὶ συγκρατηθῇς νὰ ἀναμειχθῇς στὴν τρικυκίᾳ αὐτῆς ὑπέδου, δὲν πρέπει τώρα νὰ δειλιάσῃς.

— Ἄν εἶνε τόσο ἀπαράιτητο, θὰ μαρτυρήσω τὸ ὄνομα, εἶπε μετὰ μικρὸν διασταγμὸ ἡ Βουλπία, ρίχνοντας μιὰ προκλητικὴ ματιά στὸν συγκλητικόν.

Ἐπειτα ἡ ματιά τῆς καρφώθηκε αἰνιγματικῶς, θριαμβευτικῶς, στὸ Μάρκελλο. ποὺ μαρτυροῦντας νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομά του, ἄλλαζε χίλια χρώματα.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοὺ τὰ εἶπε αὐτὰ, ἄρχισε με φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμῃ τρυφερὴ ἡ Βουλπία, σχετίζεσαι πολὺ με τὴν ἐλληνικὴ αὐτὴ οἰκογένεια, καὶ εἶνε σὲ θέσι νὰ γνωρίσῃς πολλὰς λεπτομερείας. Αὐτὸς θὰ μπορῇ καλῶτερα νὰ σὲ πῇ ἂν εἶνε καὶ Χριστιανοί... Καὶ τὴν Θεανὴ τὴν γνωρίζει πολὺ καλά. Καὶ μιὰ καὶ δὲν μοὺ ἐπιτρέπετε νὰ ἀποσιμῶσαι τὸ ὄνομά του, μάθετε πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶνε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου, ὁ ἐκατόνταρχος Μάρκελλος!

Σὰν κύμα ἀναδεδύχον ὅλα τὰ κεφάλαια σ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ὁ ἐκατόνταρχος, κοκκινίζοντας ὥς τ' αὐτιά, ἐνοιωσε ὅλα τὰ μάτια καρφωμένα ἐπάνω του.

— Ὁ εὐγενικὸς ἀρχόντισσα Βουλπία.

Εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ θελήσῃς νὰ βοηθήσῃς τὴ δικαιοσύνη καὶ ἤρθεες καὶ κατήγγειλες ἀμέσως τοιαύτας θεωρεῖς ἐνόχους τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος ποὺ ἔγινε εἰς βάρος ἐνὸς Ῥωμαίου συγκλητικοῦ.

Στὰ λόγια αὐτά, με κόπο συγκρατήθηκε ὁ Μάρκελλος νὰ μὴ βγάλῃ μιὰ φωνὴ

Ἡ νίκη δὲ στεφανώνη πάντοτε τὰ ὅπλα μας στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας

Μὰ ἡ καρδιά του σταμάτησε ὅταν ἀντίκρουσε μιὰ στιγμὴ κλεφτὰ τὴ ματιά τῆς Ροδόκλειας.

Μεγάλα, ἐκπληκτα, τὰ παιδιάτικα μάτια τῆς κατέβλεπον τὸν ἐσθλὸν ἐρωτηματικῶς. Εἶχαν ἓνα ἀνείπωτο τρόμο, σὰν τὰ μάτια τοῦ πιστοῦ σκύλου, ποὺ ἐνῶ περιμένει ἓνα χᾶδι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀφεντικοῦ του, δεχεται ἓνα ἀναπάντεχο χτύπημα.

— Προχώρα, ἐκατόνταρχε! εἶπε ὁ δικαστὴς καὶ πῆρε μὴς τὴν ἀκριβῶς ξέρεις γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Νοιώθοντας τὸ ἔδαφος νὰ φεύγῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ὁ Μάρκελλος προχώρησε.

Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε δραχνή:

— Ἡ Βουλπία, ἡ μνηστὴρ μου, λέει κατὰ βάθος τὴν ἀλήθειαν... Ναι, κάποτε τῆς διηγῆθηκα σὲ κάποια περίστασι πῶς ὁ Χαρίτων φοβέριζε νὰ κάψῃ τὸ κτήμα τοῦ Φεβρόνιου. Κάνει ὁμῶς λάθος παίρνοντας τὰ λόγια αὐτὰ σοβαρά. Οὔτε κι' ἐγὼ τὰ ἐπίστευα ὅταν τῆς τὰ διηγῆθηκα... Ἡ τὸν παιδιάτικα λόγια ποὺ ἡ ἀγαπάκησις μίᾳς στιγμῆς εἶχε φέρει στὰ χεῖλη τοῦ παιδιοῦ...

— Καὶ τί ρόλο ἔπαιξε ἡ Ροδόκλεια σ' αὐτό; ρώτησε ὁ δικαστής.

Ἐκανε νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ τὴν κοπέλλα πρὶν ἀπαντήσῃ ὁ Μάρκελλος, μὰ δὲν βρῆκε τὸ θάρρος. Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε θερμῇ:

— Τὸν ἀπέτρεπε με ὅλη τῆς τὴν καρδιά. Ὅπως ἐξ ἄλλου καὶ ὅλη τῆς ἡ οἰκογένεια. Καὶ ἡ Θεανὴ τὴν ἐσυμβούλευε πᾶντα νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν τρέλλα.

— Καὶ ποὺ τὸ ξέρεις αὐτὸ ἐσύ, ἐκατόνταρχε;

— Τάκουσα με τὰ ἴδια μου τὰ αὐτιά. Ὅταν ἔτυχε νὰ συναντήσω τὴν Ροδόκλεια στὸ ἀνοητοπλοῖο τῆς Ἑλληνίδος καὶ ἄλλῃ μιὰ φορὰ στὸ σπῆτι τῆς Ροδόκλειας...

— Σὰς εἶπα πῶς εἶχε στενὴς σχέσεις μ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, ἐπρόσθεσε ἡ Βουλπία ἐπεξηγηματικῶς.

— Περιεργὸ! ἔκαμε ὁ δικαστὴς στειλὸντας ἓνα βλέμμα σκεπτικὸ στὸν νέο. Βέβαια, ἡ μαρτυρία ἐνὸς Ῥωμαίου ἔκατονταρχου ζυγίζει πολὺ... Ἀλλὰ οἱ ὑποψίες μᾶς μένουσιν πάντα. Πῶς συμπεραίνεις ὅτι ὁ Χαρίτων εἶνε ἀθῶος, ἀφοῦ ἀπειλοῦσε νὰ κάμῃ αὐτὴ τὴν πράξιν;

— Μὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο δὲν ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι του, ἀποκρίθηκε γρήγορα ὁ Μάρκελλος.

— Καὶ ποὺ τὸ ξέρεις ἐσύ; ρώτησε με κακίᾳ ὁ Φεβρόνιος. Πέρασε, τὸ βράδυ στὸ σπῆτι αὐτό;... Ἄν πῆς ναι, θὰ εἶνε, μὰ τοὺς Θεοὺς, μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ κάλυψιν αὐτό... Καὶ θὰ ἐνδιαφέρῃ πρὸ πάντων τὴ μνηστὴρ σου φαντάζομαι...

Ἐγέλασε μ' ἓνα γελοῖο ὕφος, κυττάζοντας λάνγνα μιὰ τὴν Ροδόκλεια καὶ μιὰ τὴν Βουλπία.

— Ὅχι, Φεβρόνιε, ἐφώνασε ὁ Μάρκελλος ἐναντιμένος. Δὲν πέρασα τὴ νύχτα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι... Μὰ πιστεύω στὰ λόγια τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς Θεανῶς ποὺ τοὺς εἶνε ξένη, πῶς ὁ Χαρίτων δὲν ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι του ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Τώρα ἐγέλασαν οἱ δικασταί.

— Ἄ, ἐκατόνταρχε! Δὲν εἶσαι καλὸς ἀνακριτής! Ἀλλοίμονο ἂν πιστεύωμε στὶς βεβαιώσεις τῶν ἰδίων τῶν κατηγορουμένων...

— Μὰ, κι' ἂν κατηγορῇς τὸν Χαρίωνα, ἐφώνασε με ἔξαψιν ὁ νέος, τί σχέσι ἔχουν οἱ ἄλλοι;

— Αὐτὸ γυρεύομε νὰ βροῦμε, ἀποκρίθηκε ὁ δικαστής. Καὶ γιὰ τὸ συμφέρον τοὺς πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσουν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ κατηγορούμενοι. Μὲ μιὰν ὁμολογίαν γιὰ τὴν ἐνοχλή τοῦ Χαρίτωνος ἐλαφρύνουν τὴ δική τους θέσι. Βέβαια, δὲν ἀποκλείεται ὁ μόνος ἐνόχος νὰ εἶνε ὁ νεαρός. Πολλοὶ νέοι εἶνε εὐεξάπτοι καὶ δὲν ζυγίζουν τίς εὐθύνες... Ἄν μαρτυρήσουν τὴν ἀλήθειαν οἱ γονεῖς τῆς ἀδελφῆς του καὶ ἡ Θεανὴ, θὰ δείξουν πῶς ἀπαδοκιμάζουν τὴν πράξιν του. Ἄν ὁμῶς θελήσῃς νὰ τὸν κρύψῃς, ἀποδεικνύουν πῶς εἶνε καὶ αὐτοὶ συνένοχοι. Πῶς καὶ ἂν ὁ Χαρίτων ἐξετέλεσε τὸ σχέδιο, τὸ ἐπεδοκίμαζαν ὅλοι, γιὰτὶ δέβαια τὸ μῖσος τοὺς γιὰ τὸν Φεβρόνιο ἦταν γενικόν.

Ἐκαμὴν νόημα στοὺς κατηγορουμένους νὰ προχωρήσουν καὶ τότε ἄρχισε τὸ ἀληθινὸ δράμα. Μὲ παραπειστικὰ ἐρωτήσεις, με πίεσεις, με ἀπειλές, οἱ δικασταὶ καὶ ὁ Φεβρόνιος προσπάθησαν νὰ ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν δυστυχισμένων μιὰ ὁμολογία. Τὰ χεῖλη τῶν ὁμῶς δὲν ἀνοίγαν παρὰ γιὰ νὰ ἀρθρώσουν τίς ἴδιες λέξεις.

— Εἶνε ἀθῶος, εἶνε ἀθῶος!

Ὅταν ἐνύχτωσε πιά, καὶ οἱ δικασταὶ κουράστηκαν, ὁ Φεβρόνιος ἐσκυψε καὶ κατὰ τὴν ψιθύρισε στὸ αὐτὸ τοῦ προέδρου.

Τότε αὐτὸς σηκώθηκε καὶ αὐστηρῶς, ἀνυπόμονος, εἶπε:

— Ἡ ὑπομνή τοῦ δικαστηρίου ἐξαντλήθηκε. Σὰς ἀφήσῃ τὴ νύχτα γιὰ νὰ σκεφθῇτε. Ἄν καὶ αὐριο τὸ πρῶτ' ἡμέρην τε τὴν ἴδια στάσι, τότε ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μέσα ποὺ θὰ σὰς ἐξανγκάσουν νὰ μιλήσετε.

— Τὰ βασανιστήρια! ἐπέταξε ὁ Φεβρόνιος σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὴν ἀφήσῃ οὔτε ἀχτίδα ἐλπίδας στὴν ψυχὴ τῶν δυστυχισμένων.

Νεκρικὴ σιγὴ ἀπλώθηκε στὴν αἴθουσα σ' αὐτὰ τὰ λόγια... Οἱ δικασταὶ διέταξαν νὰ πάρουν τοὺς κατηγορουμένους. Ἡ Βουλπία ἀποχαιρέτησε με μιὰ μελετὴ μὲν κίνησι τοῦ κεφαλοῦ καὶ τὸ δικαστὴριο διαλύθηκε.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

Πῶς ἐπέρασε τὴ νύχτα ἡ οἰκογένεια τοῦ Μένονος δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ἱστορήσωμε. Κλεισμένοι στὸ σκοτεινὸν κελλὶ τοὺς, οἱ δυστυχισμένοι ἐπρόσμεναν με τρόμο τὴν αὐγὴν. Τὸ φῶς, ποὺ τὸ χαίρετιζαν πάντα με λαχτάρα, θὰ ἐσήμαινε γι' αὐτοὺς αὐτὴ τὴν ἡμέραν μίαν ἀνείπωτη φρίκη. Γιατὶ καὶ νένος δὲν ἔμπορεσε νὰ ἀκούσῃ τὴ λέξι βασανιστήρια χωρὶς νὰ νοιώσῃ τίς τριχὲς τοῦ νὰ ὀρθώνωνται καὶ τὸ αἷμα νὰ παγῶνῃ στὶς φλέβες του. Ἀγκαλιασμένοι οἱ δύο γέροι ἔχουν δάκρυα βουδᾶ. Ὁ Χαρίτων φαινόταν νάχῃ χάσει τὰ λογικά του. Ἀρθεῖν μὲς λέξεις ἀκατανόητες, καὶ βλαστήσει τοὺς Θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Θεανὴ προσευχόταν, καὶ πλάι τῆς ἡ Ροδόκλεια ἐπανέλαμβανε τίς λέξεις μηχανικά.

Ἡ μέν, ποὺ δὲν σταματοῦσε τὸ μυσλὸς τῆς στὰ βασανιστήρια ἦταν αὐτὴ. Γιατὶ ποὺ σκληρὸ βασάνισμα δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ τῆς ἐσπάραζε τὴν καρδιά. Ποῖος ἦταν ὁ ἀληθινὸς χαρακτήρας τοῦ Μάρκελλου; Σ' αὐτὸν ὀφείλετο ἡ συμφορὰ τοῦς, ἦταν φανερό. Ἀλλὰ γιὰτὶ; Εἶχε τὴν στ' ἀλήθειαν ἀστέχαστα τὰ λόγια γιὰ τὰ σχέδια τοῦ Χαρίτωνος ἢ μήπως ἦταν ἀλήθεια ἐκεῖνο ποὺ ὁ ἀδελφὸς τῆς ἐφώνασε τὴν πρώτη στιγμὴ μόλις τοὺς ἄφρασαν μόνους στὸ κελλὶ τοὺς πῶς ὅλα εἶνε σκηνωθετμένα καὶ ὁ Μάρκελλος παίζει τὸν πιὸ δόλιο ρόλο ἀπὸ ὅλους;

Ἡ Θεανὴ ἐσκέψε τὰ ρούχα τῆς καὶ δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ οὔτε λέξι ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑποψία. Ἡ καρδιά τῆς Ροδόκλειας μέσα τῆς τὸν ἀθάνατο. Μὰ πάλι μερικὰ πράγματα... Γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ καὶ αὐτὴ παρηγορίαν στὴν προσευχῇ. Καὶ ἤθελε νὰ πιστέψῃ τὰ λόγια τῆς Θεανῶς. Πῶς ἂν τοὺς βοηθοῦσε ὁ Θεὸς καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ μποροῦσε νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα ποὺ θὰ τοὺς ἐσωζέ.

Ἀγρυπνῇ ἐπέρασε τὴ νύχτα τῆς καὶ ἡ Βουλπία. Ἐπρόσμενε ὡς ἀργὰ τὸν ἀρραβωνιαστικόν τῆς. Ἐνομιε πῶς θάτρεχε κοντὰ τῆς καὶ τῆς ζητήσῃ ἐξηγήσεις, νὰ τῆς κάμῃ ἴσως παρατηρήσεις... Καὶ θα σιζόταν στὴν τέχνη τῆς καὶ στὴ γοητεία τῆς. Ἦξερε πῶς μποροῦσε μ' ἓνα χᾶδι νὰ ἀλλάξῃ τὴ διάθεσί του. Νὰ φύγῃ τρελλὸς ἀπὸ πῆλο ἀπὸ κοντὰ τῆς, ἐνῶ θὰ εἶχε ἔλθει ὀργισμένος. Ἦξερε καλὰ πῶς ἂν ἐτύλιγε τὰ μελαχρινὰ τῆς μπρῆστα γύρω στὸ λαιμὸ του, κομμάτια σκέψῃς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ζητήσῃ τὰ χεῖλη τῆς... Ναι, με ἔπρεπε νὰ ἔρῃ... Καὶ δὲν ἤρθε. Ἐσκέφθηκε πρὸς τὴν ἐλπίδα νὰ στελεχῇ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ πῶς τὸν θέλει. Μὰ τὸ μετάνιωσεν, δὲν ἤθελε νὰ ταπεινωθῇ. Ἐπειτα, ὁ Κλαύδιος ἔμεινε μαζί τῆς ὡς ἀργὰ, κυττάζοντας τὴν σὰν τὸ σκυλὶ τὸν ἑλπεῖ τὴν ἀμοιβή του ὅταν

γυγίσῃ κανένα ξένον. Καὶ ἡ Βουλπία, μ' ὅλο ποὺ φλογίζονταν ἀπὸ τὸν πόθο νὰ ἴδῃ τὸν Μάρκελλο, ἀναγκάζονταν νὰ τοῦ χαμογελάει καὶ νὰ τοῦ δίνῃ ἀόριστες ἐλπίδες.

Οὔτε στιγμὴ δὲν πέρασε ἀπὸ τὴν σκληρὴν ψυχὴ τῆς μιὰ τύψις. Ὅσο ἔφερε μπροστὰ τῆς τὴν τρομαγμένη μορφή τῆς Ροδόκλειας, ἀναγκάζονταν με λύσσα τῆς νὰ ἐμολογήσῃ πῶς ἡ παιδοῦλα εἶχε μιὰ παρὰ ξένη, ἐπικίνδυνον ὁμορφίαν... Καὶ αὐτὸ ἀφαιρούσε κάθε ἀνθρώπινη συμπόνια ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς. Τὸς ἄλλους, τοὺς γονεῖς, τὸν ἀδελφόν, οὔτε καὶ τοὺς λογάριάζε. Σὰ νὰ μὴν ἦταν ἄνθρωποι καὶ αὐτοί. Σὰ νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ πονέσῃ ἡ σάρκα τοὺς στὰ βασανιστήρια.

Ὅσο γιὰ τὴν Θεανὴ, τὴ μισοῦσε. Τὴ μισοῦσε δίχως νὰ ξέρῃ καὶ αὐτὴ γιὰτὶ. Δὲν ἔδρατε τὴν ὥρα νὰ ξημερώσῃ. Μὰ ἐνῶ θὰ πεθοῦσε νὰ παραστῇ στὰ βασανιστήρια, προτιμοῦσε νὰ μὴν πᾶν. Τὸ ἐνστικτό τῆς τῆς ἔλεγε πῶς ὁ Μάρκελλος θὰ αἰσθανόταν ἀποτροπιασμὸ ἂν τὴν ἔδρατε νὰ παρακολοῦθῃ ἀσυγκίνητη τὴν ἀγωνία τὸ σὺν ἀνθρώπων.

Ἄν ἦταν ὁμῶς ἐφιαλτικὴ αὐτὴ ἡ νύχτα γιὰ ὅλους τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς τραγωδίας αὐτῆς, γιὰ τὸν Μάρκελλο ἦταν ἡ χειρότερη, ἡ πιὸ τραγικὴ νύχτα τῆς ζωῆς του. Στρατιωτικῆς αὐτὸς, εἶχε περάσει πολλὰς ἀσχημες στιγμές. Τίποτα ὁμῶς δὲν ἔμοιαζε σ' αὐτὸ τὸ βασάνισμα, σ' αὐτὸ τὸν σπαραγμὸ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ ἀληθινὸν ἡμεῖς τοῦ ἐνός λεπτοῦ

Τὸ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Ὁ σκοπὸς μετράει τ' ἀστέρια γιὰ νὰ μὴ τὸν πᾶρῃ ὁ ὕπνος. Ὁ χειμῶντικός ἀνεμὸς τρανάζει τὰ δένδρα. Ἀνάμεσα τοὺς μαυρίζει ὁ ἱσκιὸς μῆας χωριάτικης παλῆας καλῦψας, ὅπου κοιμούνται χωμένοι μέσα στὸ ἀχῦρο καμμάτια δεκαριά στρατιώτες. Ὁ ὕπνος ἐρχεται γρήγορα ὅστερα ἀπὸ μιὰν ὀλόκληρη μέρα ποὺ ἔσκαζαν παγίδες διὰ τὰ ἄρματα μάχης. Μολαταῦτα, δὲν νοεῖ δὲν κοιμούνται. Ἐχουν τὰ μάτια ὀλάναιχα καὶ κουδεντίζουν ψιθυριστά.

Ὁ ἕνας λέει:

— Δὲν ξέρω γιὰτὶ σοὺ τὰ εἶπα ὅλα αὐτὰ ἐμένα καὶ ὄχι στοὺς ἄλλους. Δὲν ξέρω τὸ γι

ΑΧΡΗΣΤΗ..

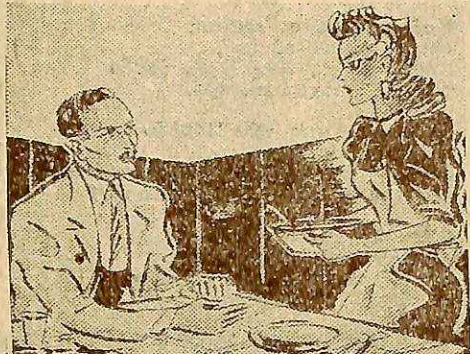
Υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Η ώρα του φαγιού. Το τραπέζι στρωμένο για δύο. Λουλούδια στη μέση. Εκείνος κάθεται στη θέση του πεινασμένου, όπως κάθε άνθρωπος που γυρίζει μεσημέρι από τη δουλειά του. Εκείνη, με την περσόνη της δαλμένη κοκέτικα, κουβαλάει από την κουζίνα τη σουπιέρα με τη σούπα. Καθώς κάνει να την ακουμπήσει στο τραπέζι, της ξεγλιστράει από τα χέρια και λίγη καυτή σούπα ξεματίζει το χέρι Εκείνου).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ωχ!
ΕΚΕΙΝΗ (ταραγμένη, καταφέρνει ν' αφίση τη σουπιέρα επάνω στο τραπέζι). — Σ' έκοψα πολύ;
ΕΚΕΙΝΟΣ (φυσάει το χέρι του). — Δεν είναι τίποτε.
ΕΚΕΙΝΗ. — Τί κτήνος πού είμαι!
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Καλέ, τί λόγια είν' αυτά!

ΕΚΕΙΝΗ (πιο δυνατά). — Ναί! Κτήνος! Τό είπα και τό ξαναλέω... (Πάει και ανοίγει ένα συρτάρι και του κουβαλάει ένα πακετάκι). — Να σου βάλω λίγη σόδα για νά μη σπικώση φουσκάλα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σώπα, καλέ, δεν είναι

ανάγκη να κανής τσση φασαρία...
ΕΚΕΙΝΗ (του μαντηλοδένει το χέρι, με άβυσσο δρεγμένη σόδα). — Έλα τώρα νά φάμε. Και την έκανα μόνη μου τη σούπα, για νά σ' άρση. Έβαλα μία και εκατό κρέας, χωρία τα κόκκαλα, πατάτες, μπρόλικες, ντομάτες.

ΕΚΕΙΝΟΣ (δοκιμάζει τη σούπα του. Συγκатаδατικά). — Όρσία είνε... Μά, είσαι σίγουρη πώς έβαλες απ' όλα;
ΕΚΕΙΝΗ. — Δε με πιστεύεις; Νά το κρέας, νά οι πατάτες, και οι ντομάτες έλυώσανε, φυσικά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμογελώντας). — Είναι και κάτι άλλο πού δε φαίνεται.
ΕΚΕΙΝΗ. — Τί;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Για δοκίμασε μόνη σου και θά εής!

ΕΚΕΙΝΗ (δοκιμάζει). — Μπά ή άχρηστη! Έέχασα νά βάλω αλάτι. «Παίρνει την αλατιέρα και κά ει νά ρίξη στο πιάτο του. Το σκέπασμα όμως της αλατιέρας δεν είναι καλά βιδωμένο και πέφτει μέσ' στη σούπα, μαζί με όλο το αλάτι...» Ω στραβούμαρ μου! Πάει ή σούπα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (που αρχίζει νά έκνευρίζει, ται έλαφράς). — Έλα, καυμένη Βόλε μου άλλη σούπα και τελειώνει... Δεν ει νε παγαδία!

ΕΚΕΙΝΗ. — Βλέπεις; Αρχισες νά νευριάζης. Και με τό δίκιο σου... (Παίρνει τό πιάτο με τη σούπα και σερβίρει σ' άλλο. Τρώνε σιωπηλά. Μετά τη σούπα Εκείνη σερβίρει κρέας).

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί νά μασήσει). — Δεν νομίζεις πώς εινε λιγάκι σκληρό;
ΕΚΕΙΝΗ (μασάει). — Λάστιχο!
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γιατί άραγε;
ΕΚΕΙΝΗ. — Οάτοι μεγάλο. Και τό πυλάνε για μασάρι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τί ώρα τό έβαλες άπά

τω; (Εμπιστευτικά). — Έλα, τώρα, μετά ξύ μας, την αλήθεια...

ΕΚΕΙΝΗ. — Νά σ' όρκισθώ... Στις ένταμιση, και εινε δύο...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πώ! Πώ! Τεσσέρισήμιση ώρες. Θάξε θράσει και ρινόκερος!

ΕΚΕΙΝΗ (θριαμβευτικά). — Και όλα αυτά, με τρακόσια δράμια κάρβουνα μονάχα...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Είναι δυνατόν;... Τρακόσια δράμια!

ΕΚΕΙΝΗ. — Δυνατότατον!
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τότε, δεν τώβαλες στις ένταμιση επάνω; «Η τώβαλε, και ή φωτιά έσβυσε, σε μιάνιση ώρα τό πολύ. Άλλά τότε, πώς εινε δυνατόν νά ζεματά ή σούπα»

ΕΚΕΙΝΗ (κλαψουρίζει). — Άντί νά μου πής μπράβο, πού ξεσκόνισα, συγύρισα, ταχτοποιήσα τα βάζα με τα λουλούδια...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Και στο τέλος έβαλες επάνω τό κρέας, έ; Όμολόγησε το!

ΕΚΕΙΝΗ. — Δεν είχα ρολόι... Δεν ήξερα την ώρα...
ΕΚΕΙΝΟΣ (δάφου ματαίως προσπαθεί νά μασήσει τό κρέας του, σπρώχνει τό πιάτο). — Άδύνατον!
ΕΚΕΙΝΗ. — Δεν πειράζει. Οά τό περάσω από την μηχανή του κιμά και θά τό κάνω κροκέτες για τό βράδυ...
ΕΚΕΙΝΟΣ (πεινασμένος). — Κι' έν τώ μεταξύ, τώρα;
ΕΚΕΙΝΗ. — Πεινάς, έ;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Λές νάχω άδικο; Στα φύλια έχει;
ΕΚΕΙΝΗ. — Δεν πέρασε κανένας σταφυλάς απ' έξω... Κι' ήμουν άντυπη για νά πάω στό μαανάκι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γιατί δεν έστειλες την Κατίνα;
ΕΚΕΙΝΗ. — Έτριβε τό παρκέ...
ΕΚΕΙΝΟΣ (αρχίζει νά ξεφυσάει). — Τά κάστανά πού σουφέρα χτες, δεν τά φέρνεις;...
ΕΚΕΙΝΗ. — Ού, άφρημένη! Έέχασα νά τά θράσω... Μά και πότε νά τά θράσω; Τώρα μόλις έβγαλα τό φαί από τη φωτιά.
ΕΚΕΙΝΟΣ (τρώει ξερό ψωμί). — Άς έλπίσω πώς θά τά θράσης τώρα τουλάχιστον...
ΕΚΕΙΝΗ. — Τρέχω νά τά βάλω στα κάρβουνα. (Πάει στην κουζίνα, και γυρίζει συντετριμμένη). «Η Κατίνα την έσβυσε τη φωτιά!»...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έν τάξει! (Ανάδει ένα τσιγάρο, και σηκώνεται από τό τραπέζι).
ΕΚΕΙΝΗ (τον παρακολουθεί ως μέσα στο σαλονάκι, και χάνεται στην άγκαλιά του). — Εμείς, τίτικός!...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μπά...
ΕΚΕΙΝΗ. — Ναί, ναί, τό είδα!... Είμαι μιάν άχρηστη. (Αναλύεται σε δυνατούς λυγμούς πού της αναταράζουν τό σώμα).
ΕΚΕΙΝΟΣ (την παρασύρει, τρυφερά σ' ένα ντιβάνι, και της χαϊδεύει τα μαλλιά). — Άκούσε! Την είπες δύο φορές αυτή τη λέξη και πρέπει νά σου άπαντήσω μερικά σωστά πιάγματα: Στόν κόσμο, ύπάρχουνε χρήσιμα και άχρηστα δημιουργήματα. Χρήσιμα, σάν τη μέλισσα, τό άσνι, τό βόδι, την κόττα, την κατσίκα, και άχρηστα σάν τό άηδονί, τό καναρίνι, τη χρυσόμυγα, την πεταλούδα. Τά πρώτα, δίνουνε τό μέλι, τό γάλα, τό μαλλί, τό τυρί, τό βούτυρο, τό κρέας. Γα δεύτερα δίνουνε την όμορφιά... «Η ζωή δόποτε, λείται μόνο από πεζότητες και ύστε οι άνάγκες του ανθρώπου εινε μόνο όργανικές. Υπάρχει και ό άλλος έαυτός μας, πού αποτελεί τόν ψυχικό μας κόσμο, και πού αυτός ικανοποιείται από όλα αυτά τα «άχρηστα» μικροπράγματα — άχρηστα στις άναγκές της καρδιάς... Τρώμε μ' εύχαρίστηση ένα ροδοκοκκινισμένο γουρουνάκι με πατάτες, θαυμάζουμε όμως και ένα έξοσιο ήλιοδασίλεμα, πού δεν τρώγε, ένα δέντρο, ούτε με πατάτες, ούτε με τίποτα! Φοράμε ένα βαρύ και κομψό πιακάκι, από μαλλί άρνιού φασμένο. Κρατάμε στα χέρια μας όμως, πηγαίνοντας στο πρώτο ραντεβού με την έκλεκτή μας,

ΤΟ ΤΑΓΚΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΑΓΩΝΙΑ

Παρωδία υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

Σηκώθηκε ό Νταύτσε ύλο μέρας και στά θυνά μας έστειλε στρατιά, γιατί δεν φαταζόταν ό καυμένος, πώς μόνος του θά πέση στη φωτιά

Και τώρα πού ό στόλος του έχάθη και οι στόλαρχοι γιγνίλκαν κουμουδιά, θυμάται τά μεγάλα του τά λάθη και μόνος τραγουδά κάθε βραδυά.

Ρ ε φ ρ α ί ν

Άγωνία... νά μην ξέρω τί θά γίνω προσέχων.
Ό στρατός μου όλο φεύγει πρός τά πίσω όλοταχώς.
Καθισμένος σε μιάν άκρη, χύω τώρα μευρο δάκρυ και πλημμύρισε ή γή κι ό κόσμος όλος.
Κι' ό υπόλοιπος ό στόλος μέσ' στο... δ α κ ρ υ θά πνιγθί.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ένα μπουκετο λουλούδια, πού δεν ζεσταίνουν αυτά, αλλά μονάχα μυρίζουν. Τό καλοκαίρι, τρώμε στην άκροθαλασσιά ώρραία τηγανητά μπαμπούνια, ρουφώντας και έκλεκτό, παγωμένο κρσί, μελαγχολούμε όμως ύστερα κυττάζοντας τό φεγγάρι κρεμασμένο ψηλά, πού ούτε τηγανητά μας προσφέρει, ούτε παγωμένο! «Υστερα, ή πεταλούδα: Πεταίει μπροστά στα μάτια μας, επιδεικνύοντας τους υπέροχα άχρηστους ίριδισμούς των φτερών της... Είναι χρήσιμη; Σέρνει τό αλέτρι, προσφέρει τό γάλα της, μάς ύπηρετεί; Τίποτ' απ' όλα αυτά! Μας θαμπώνει μονάχα... Βλέπεις, ό Θεός, έπλανε τόν κόσμο, σκορπίζοντας δημιουργήματα πού καλύπτουν κανένα κι από μιάν ανάγκη... Τί νά την κάνω την προβατίνα, χωρίς την τράλια του «καταρινιού; Στα ρεστοράν μας προσφέρεται τό άρώμα μπιφτέκι με μουσική. «Η μουσική μήπως εινε ένταρά; «Όχι, βέβαια. Προσφέρεται όμως για νά ξεφρακίση τό γεμάτο και νά δυναμώη την όρεξη. Οά τολήμησης λοιπόν νά ίσχυρισθής ότι ό μουσικός με τό δοξάρι του εινε άχρηστος και χρήσιμος μόνο ό μάγειρας με τό σκουφι του. Άς υποθέσωμε ότι έσύ δεν είσαι «χρήσιμος», όπως τό άρνι, ό πετεινός, τό στήρι, ή ύπηρετρία, αλλά «δ. χρηστή» όπως ό κορυδαλλός, ό μενεξές, ή άστροφάγγα. Αυτό σε δυσαρρεστεί; Τποθετήσου στο πλαίσιο σου και μην καταπιάνεσαι με άσυμβιβάζουσες πεζότητες. γ α τί εινε μερισίο και λογικό νά τά θαλάσσιώνης. Πέτα από λουλούδι σε λουλούδι σά πεταλούδα, έλλά μη φτιάνης σούπα!

ΕΚΕΙΝΗ (κλαίγοντας από χαρά και από λύπη). — Δεν ξέρω άν πρέπει νά είμαι εύχαριστήμένη ή θυμωμένη. Άν μ' έβρισε ή άν μ' έπαινεσε.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έλα, σήκω τώρα, γιατί εινε ή ώρα του γραφείου.

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται). — Από τώρα;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ναί... Κουτεύουν τρείς. (Προχωρεί στο λουτρό για νά συγυρίση. Υστερα από λίγο Εκείνη πηγαίνει στην πόρτα και του φωνάζει.)

ΕΚΕΙΝΗ. — Έέχασα νά βάλω χοντρό πανί κάτω από τό τραπέζομάντηλο και ή καυτή σουπιέρα ξεφλοήδισε τό τραπέζι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (βγαίνει έξωαλλος). — Τό τραπέζι της καλής μας τραπεζαρίας;
ΕΚΕΙΝΗ. — Μη θυμώνης, παρακαλώ! Είναι κάτι πού δεν θά μπορούσε νά τό «οδβέψη μιάν πεταλούδα!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κι' ΕΚΕΙΝΟΣ...

Ό πατέρας (θυμωμένος). — Πώς είχατε, κύριε, τό θάρρος νά φιλήσετε την κόρη μου χδές στον κινηματογράφο, στα σκοτεινά;

Ό νέος (μετά σκέψη). — Κι' εγώ, άπαρώ, όταν την είδα μετά στο φώς...

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Ό μάγιστρος είχ οργανώσει αυτή τη νύχτα ένα μεγαλειώδες συμπόσιο, όπου έκάλεσε τους γνωστότερους πατρικίους και όφφικιούχους της αυλής. «Η βελε νά τιμήση τόν Βελισσαρίο, τόν λαοφιλή στρατηγό, πού ακριβώς εκείνης τις μέρες έπευφημήθη με άκράτητον ένδυσια σμό στη βασιλεύσασα καθώς έπέστρεφε, όπως πάντα, θριαμβευτής από μιάν μακρινή έκστρατεία. Και για νά δώση στη δεξιά του έναν πιο εύχαριστό τόνο, ό μάγιστρος είχε καλέσει μαζί με τά επίσημα πρόσωπα και τους γραφικώτερους τύπους του Ίπποδρόμου. Μικροί, ήθοποιοί, σχοινοβάτες, χορευτήρες, τά λαμπρότερα νούμερα αυτού του ύπαιθρου καλλιτεχνικού κόσμου πού μαζεύονταν στην Κωνσταντινούπολη, από τις διάφορες πολιτείες του άπέραντου Βυζαντινού κράτους, από τη Βηρυττό, από την Τύρο, από την Καισάρεια, από τη Λαδίκεια, ήσαν εκεί, για νά διασκεδάσουν τους καλεσμένους. Και φαίνεται ότι τους διεσκέδασαν πολύ, άν κρίνη κανείς από την άτμόσφαιρα της οικειότητας και της ευθυμίας πού έδημιουργήθη σιγά-σιγά στο συμπόσιο. Αφού και ό Βελισσαρίος, ό γνωστός για την εγκράτεια του σ' όλο τό στρατό και τό λαό, πού καθώς λένε ποτέ δεν έμέθυσε, έκείνη την νύχτα φαινότανε χαλσισμένος. Σε κάποια στιγμή, ψηλότερος καθώς ήταν, έγειρε τό επιβλητικό του κεφάλι πρός τό μάγιστρο και δείχνοντας του μιάν λεπτή γυναίκα με σαρκώδη χείλη και μάτια σάν πυρέςσαντα από ήδύπαθεια, τόν έρώτησε εμπιστευτικά:

— Έρχεται κι' αυτή από τόν Ίπποδρομο;

— Είναι σχεδόν γεννημένη εκεί μέσα. Ό πατέρας της ήταν ήνιχος.

— Δεν φαίνεται νέα.

— Ανήκει στην κατηγορία των γυναικών για τις όποιες ή νεότης δεν είναι καθόλου άπαραίτητη. Έχουν νά πούν πώς μέσα σ' όλη την Κωνσταντινούπολη δε βρίσκειται θερμότερη φύσις.

Ό ψυχρός στρατιώτης ένοιωσε κάτι σάν ριγος κυττάζοντας αυτή την παράξενη γυναίκα με τά έκλυστικά βλέμματα, καθώς τά έρριχνε επάνω του, μαντεύοντας με τό γυναικείο της ένστικτο ότι έχει προκαλέσει την περιέργειά του.

— Οά εινε για δούτη μεγάλη τιμή νά παρουσιασθί μπροστά σου, του έψιδυρίσε ό μάγιστρος καταλαβαίνοντας την έπιθυμία του στρατηγού.

— Πώς τη λένε; ρώτησε ό Βελισσαρίος.

— Αντωνίνη.

— Είναι περιέργο, αλλά θά ήθελα νά τη γνωρίσω.

Η παρουσίασις ήτανε σύντομη, αλλά γι' αυτό δεν έκαμε λιγώτερη έντύπωση στον Βελισσαρίο, πού έκείνη τη νύχτα, φεύγοντας από τό συμπόσιο, έπηρε μαζί του την όπτασία της Αντωνίνης. «Όσο γι' αυτήν, έξυπνη και τυχεδιαιτική καθώς ήταν, έλαβε άμέσως την απόφασί. Οά νικούσε με τά θελητήριά της τόν νικητή. Οά τόν έπαιρνε άντρα. Γιατί νά μην τόν πάρη, μιάν πού ήταν βέβαιο ότι του άρεσε; Μήπως μιάν συνάδελφό της, γυναίκα του Ίπποδρόμου από τά παιδικά χρόνια της, ή Θεοδώρα, δεν παντρεύτηκε τόν Ίουστινιανό;

Μ' αυτά τά δνείρα έγύρισε ή Αντωνίνη στο σπίτι της, στη λαϊκή συνοικία του

Άντιόχου, όπου είχε κάποτε κατοικήσει κι' ή αυτοκράτειρα. Μ' όλη την κούρρασι πού αισθανόταν, καταλόβαινε πώς θά της εινε άδύνατον νά κοιμηθί. Τόσο πολύ τó ένδιαφέρον πού έδειξε για δούτη ό Βελισσαρίος, εκέντησε τη γυναικεία της φιλοδοξία. Έπρεπε νά τόν κατακτήση, νά τόν άποσπάση από τις άλλες γυναίκες, άν ύπάρχαν, νά τόν καμή σύζυγο. Άν μπερούσε νά τόν βλέπη συχνά, τό πράγμα θά έα παρουσιαζε βέβαια έξαιρετικάς δυσκολίες. Είχε πασιβησι στη γοητεία τόν ματιών της. Άλλ' έπειδή δεν ήτανε τρόπος νά τόν βλέπη συχνά, έπρεπε νά ζητήση μιάν ένίσχυσι κι' από τις μυστηριώδεις δυνάμεις. Ήταν ειδική για την κατασκευή μαγικών φίλτρων, στα όποια τίποτε δεν μπορούσε ν' αντίσταθι.

Είχε άνέβει ό ήλιος ψηλά στον κύρνον, όταν ή Αντωνίνη, τελειώνοντας τά μαγία της, σωριάστηκε κατάκλιση για νά κοιμηθί. Κάτι της έλεγε ώστόσο μέσα της, ότι αυτό πού έμελέτησε θά γινόταν...

Όπως και έγινε, άλλ' όχι μόνο με τά μαγικά φίλτρα πού μεταχειριζόταν. Μιάν άλλη γυναίκα έδωσε τό αποτέλεσμα, από πιο ψηλά. Η αυτοκράτειρα Θεοδώρα. Όταν στο παλάτι άρχισαν νά συζητούν γι' αυτόν τόν παράφορο έρωτα του Βελισσαρίου, πού ήταν ως τότε γνωστός για την ασυτηρή του εγκράτεια, ή αυτοκράτειρα είδε τό ζήτημα από τη μεριά πού την έζηρηρετούσε. Ό Βελισσαρίος με τη μεγαλότητα του ήθημοτικότητας, μπερούσε νά γίνι επικίνδυνος μιάν μέρα. Έπρεπε νά τόν παρακολουθί, νάχη κοντά του ένα έμπιστο πρόσωπο. Ποιο άλλο θά ήταν πιο κατάλληλο, από την Αντωνίνη, μιάν γυναίκα πού έρχόταν επίσης από τόν Ίπποδρομο, πού επί τέλους και μόνο για τόν λόγο αυτόν την αισθανότανε σάν δική της. Έστειλε και την έκάλεσε.

Οι δύο γυναίκες, πού τις ένωσε τό ίδιο άκόλαστο παρελθόν και πού είχαν όπό τη δυστυχία της παιδικής των ζωής τις ίδιες πικρές άνομνήσεις, κατώρθωσαν νά συγγενισθουν με τό πρώτο βλέμμα πού έλλάσανε.

— Οά σε βοηθήσω, της ειπε ή Αυτοκράτειρα. Οά πάρης τό Βελισσαρίο. Και θά σου δώσω μιάν μέρα, για νά σ' έχω πάντοτε κοντά μου.

— Έγώ θ' άφίνα τόν έραστή για νά χτυπήσω την έρωμένη.

Έταν σε λίγον καιρό ή Αντωνίνη, με τά μαγία, κατώρθωσε νά άνακτήση την πωλητή έπιτροπή της επάνω στο Βελισσαρίο, ή πρώτη της σκέψις ήταν νά έκδικηθί. Έβαλε νά σκοτώσουν, τη νέα πού άπέκαλυψε τη σχέση, τά δύο «παιδάρια» πού προσεφέρθησαν ως μάρτυρες και τόν άξιωματικό Κωνσταντίνο πού υπέδειξε στο στρατηγό νά χτυπήση τη σύζυγό του.

Ό Θεοδώρας ξαναγυρίζει, αλλά τώρα, μαζί με τόν άλλον κόσμο πού του δείχνει

τά δίπλα μου, τόν τίτλο της Ζωστής.

— Ό Θεός νά κρατά τό δυνατό χέρι του επάνω στο κεφάλι της Αυτούςτας, έψιδυρίσε ή Αντωνίνη ταπεινά. «Όσο γι' μένα, δε θά περιμένω τη διαταγή της, γιατί θά τη διαβάζω στα βασίλικά μαγία της.

Έτσι ή άκόλαστη κόρη του ήνιχου, πού είχε ήδη έναν υιό, τό φάτιο, από άγνωστον πατέρα, έπηρε άντρα τόν ένδοξότερο στρατηγό της Αυτοκρατορίας, τό Βελισσαρίο. Κι' έτσι άρχισε τόν ίδιον καιρό, ή φιλία της Θεοδώρας με την Αντωνίνη.

Αυτή τη φιλία τη βλέπομε στον σκανδαλώδη έρωτα της δευτέρας με τόν Θεοδώρα, έναν νέο από τη Θράκη, πού άντικη στην ύπηρεσία του στρατηγού. Ό Βελισσαρίος ήταν άναδοχός του, δηλαδή ύπρχε άναμεταξύ τους μιάν βεβαία πνευματική συγγένεια. Αυτό έδινε στον Θεοδώρα τό δικαίωμα, νά έπικοινωνή με κάποιαν είκειότητα και με τό σύζυγο του στρατηγού. Η Αντωνίνη τού έδειχνε στροφή, σάν νάταν γιός. Είχε έλλασσε την ήλικία του φάτιου, του δικού της παιδιού. Άλλά σε λίγο ή θερμή ιδισυγκρασία της παραμέρισε την τρυφερότητα της μητέρας. Τόν έκαμε έραστή της.

Τόν τραβά πάντα μαζί, ακόμη και στην έκστρατεία της Άφρικής όπου συνοδεύει τό Βελισσαρίο. Και γνωρίζοντας την παιδική άφέλεια του συζύγου της, δεν παίρνει κανένα προφύλαξι για νά κρύψη αυτή την έντονη σχέση, πού εινε σ' όλον τόν κόσμο γνωστή. Επί τέλους μιάν νέα, της ύπηρεσίας της Αντωνίνης, όταν έφτασαν στη Σικελία, άποφαίνεται νά άπεκαλύψη τό μυστικό.

— Είναι αλήθεια; την έρωτά ό Βελισσαρίος.

— Ό Θεός νά με τιμωρήση άν λέω ψέματα, άπαντά ή πιστή νέα ξεσπώντας σε λυγμούς.

— Θέλω την απόδειξι.

— Έχω μάρτυρες, μαζί με τόν άλλον κόσμο, τά δύο «παιδάρια» του κοιτώνος.

Ό Βελισσαρίος, ό τόσο δυνατός στους πολέμους, δεν έχει τό θάρρος νά πληγή τη γυναίκα του. Δίνει μόνο τη διαταγή νά σκοτώσουν τό Θεοδώρα. Η Αντωνίνη τόν είδοποιεί όμέσως κι' έκείνος, προτού νά τόν πιάσουν, φεύγει για τόν Έφεσο.

Ένας άξιωματικός, ό Κωνσταντίνος, βλέποντας τό κατόντημα του στρατηγού, τού λέει καθαρά τη γνώμη του.

— Δεν είναι ό νέος Θεοδώρας πού έπρεπε νά χτυπηθί.

— Άλλά ποιός;

— Έγώ θ' άφίνα τόν έραστή για νά χτυπήσω την έρωμένη.

Έταν σε λίγον καιρό ή Αντωνίνη, με τά μαγία, κατώρθωσε νά άνακτήση την πωλητή έπιτροπή της επάνω στο Βελισσαρίο, ή πρώτη της σκέψις ήταν νά έκδικηθί. Έβαλε νά σκοτώσουν, τη νέα πού άπέκαλυψε τη σχέση, τά δύο «παιδάρια» πού προσεφέρθησαν ως μάρτυρες και τόν άξιωματικό Κωνσταντίνο πού υπέδειξε στο στρατηγό νά χτυπήση τη σύζυγό του.

Ό Θεοδώρας ξαναγυρίζει, αλλά τώρα, μαζί με τόν άλλον κόσμο πού του δείχνει

τη βαθύτερη ψυχρότητα, εμφανίζεται και ένας καινούργιος έχυρος. Ο υιός της 'Αντωνίνας, ο Φώτιος, που είναι συνομήλικός του. Αγαπά τον Θεό πατέρα του, το Βελισσάριο, και αισθάνεται μίσος για τον Θεοδόσιο, τον έραστή της μητέρας του.

Όταν ο Βελισσάριος επέστρεψε νική της από την εκστρατεία της 'Ιταλίας, το σκανδαλό μεταφέρεται στην Κωνσταντινούπολη για να συνεχισθεί. 'Αλλά κι εκεί καταλαβαίνει ο Θεοδόσιος ότι κινδυνεύει. Παίρνει τότε την απόφαση να γίνε νη μοναχός. Και φεύγει για την 'Εφεσο. Μόλις το μαθαίνει η 'Αντωνίνη, πάει να τρελλάθει από τη λυπη της. Δεν τρώει, δεν πίνει, δεν κοιμάται, κλαίει διαρκώς. Και τρέχοντας από κάμαρα σε κάμαρα, με ξεσχισμένα ρούχα, φωνάζει. Την απελπισία της:

—'Ηταν ο καλύτερος άνθρωπος που γνώρισα.

—'Ηταν ο πιστότερος φίλος.

—Μόνο αν έχανα το Βελισσάριο θα λυπόμουν τόσο.

Ο στρατηγός, χωρίς την παραμικρή τηρηθλση, σαν να τον έχουν πράγματι μαγεμένο, υποχωρεί. Και πάει στο παλάτι, να παρακαλέσει τον Αυτοκράτορα και τη Θεοδώρα να διατάξουν να ξαναγυρίσει ο Θεοδόσιος. 'Εκείνος κάνει πως δε θέλει και μόλις ο Βελισσάριος ξεκινά για να χτυπήσει τον Χοσρόη, επιστρέφει στην Κωνσταντινούπολη.

Το σκάνδαλο εξακολουθεί. 'Ενας πιστός φίλος πηγαίνει επίτηδες στο στρατόπεδο για να καταγγείλει τα γεγονότα. Ο Βελισσάριος ζητεί βοήθεια από το Φώτιο, τον θετό του γιο.

—Βλέπεις τη συντριβή μου, του λέει συγκρατώντας τη βαθεία του συγκίνησι. 'Εκαμα ο,τι μπορούσα για σένα. 'Ηθελε ή ώρα να με βοηθήσεις κι' εσύ.

—Ποιό είναι το καήκον μου;

—Πρέπει να τιμωρηθώ ο άνθρωπος που υτροπιάζει έμένα σαν άντρα της έρωμένης του κι' έμένα σαν παιδί της.

—Κι' η μητέρα μου;

—Την αγαπά τόσο πολύ, ώστε μου είνε αδύνατο να τη δλώψω. Θα τη συγχωρήσω μάλιστα. 'Αλλά άφου τιμωρηθώ ο έραστής.

Ο Φώτιος πηγαίνει στην 'Εφεσο που βρίσκεται πάλι ο Θεοδόσιος, με την άποφάσι να τον χτυπήσει αυτή τη φορά. 'Εν τώ μεταξύ η 'Αντωνίνη πηγαίνει στο στρατόπεδο του συζύγου της για να τον καταπραύνει.

—Να συλληφθώ και να άπομονωθώ άμέσως, διατάσσει ο Βελισσάριος. Της άφαιρώ όλους τους τίτλους.

'Εκείνη του ζητά τη χάρη, να της επιτρέψω να τον ιδώ. Πέφτει στα πόδια του. Πάει να τη σκοτώσει, αλλά και πάλι μετανιώνει όπως πάντοτε, γιατί του έξουδετερώνουν κάθε θέλησι τα βέλγητρά της. σα, της λέει.

Σ' αυτό το διάστημα ο Φώτιος, στην 'Εφεσο, κατορθώνει να πιάσει τον έραστή της μητέρας του. 'Αλλά η 'Αντωνίνη άγρυπνά. Είδοποιεί τη Θεοδώρα κι' εκείνη δίνει τη διαταγή να γυρίσει ο Βελισσάριος με τη σύζυγο του στην Κωνσταντινούπολη. 'Επειτα βρίσκει τον Θεοδόσιο.

Τότε η Θεοδώρα στέλνει ανθρώπους για να τον μεταφέρουν στην Κωνσταντινούπολη, όπου τον κρύβει στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της. Την άλλη μέρα, η 'Αντωνίνη, ανήσυχη πάντα για την τύχη του αγαπημένου της, παίρνει ένα γράμμα άπό την Αυτοκράτειρα, μ' αυτά τα λόγια:

«Αγαπητή Πατρικία. 'Εχω άπό χθες στα χέρια μου ένα μαργαριτάρι, που άμοιό του στην ομορφιά δεν είδε ποτέ κα νένα ανθρώπινο μάτι. 'Αν θέλεις να το καμαρώσεις, δέ θα σου άρνηθώ».

Όταν έστισε στο άνάκτορο, η 'Αντωνίνη θρέθηκε μπροστά στον έραστή της.

—Να το μαργαριτάρι που σου θήκα, της είπε γλαστή η Αυτοκράτειρα.

Η γυναίκα του Βελισσάριου, κλαίνοντας άπό εύγνωμοσύνη και άπό συγκίνηση, έπεσε με λυγμούς στα πόδια της Θεοδώρας, φτερνίσ

ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

‘Η Κα Λιλή στον συναγερμό

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

‘Εχει ξημερώσει πιά. Το άντρώγυνο —ο κ. Παντελής και η κ. Λιλή— βρίσκεται στον τελευταίο και πιο γλυκό ύπνο, όταν το ουρλιασμα των σειρήνων τους κάνει να πεταχτούν άπό το κρεβάτι.

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: ‘Αντε, γυναίκα! ‘Ηρθε πάλι! Σήκω να πάμε στο καταφύγιο!

Η κ. ΛΙΛΗ: Διαλέξαμε την ώρα κι' αυτοί!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Τι να γίνη! Βλέπεις δεν ξέρουμε ότι συνηθίζουμε να ξυπνάμε στις δέκα... ‘Ελα. Κάνε γρήγορα!

Η κ. Λιλή σηκώνεται με δυσφορία γιατί της ταραξαν τον ύπνο. Ο κ. Παντελής ρίχνει ένα πανοφάρι έπάνω άπό τις πυτζάμες του. 'Αλλά η κυρία Λιλή δεν φαίνεται να διαίζεται.

Η κ. ΛΙΛΗ: Μιά στιγμή να φτιαχτώ λίγο!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Να φτιαχτείς; Η κ. ΛΙΛΗ: Μάλιστα! Δεν μπορώ να κατέβω έτσι στο καταφύγιο!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: ‘Ελα! Κάνε γρήγορα!

Η κ. Λιλή κάθεται με όλο της το πάσσο μπροστά στην τουαλέττα της, άφου προηγουμένως έπλυνθηκε. Αρχίζει να χτενίζεται ήρεμα και χωρίς την παραμικρή δια.

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ (που δυσανασχετεί, με όλο του το δίκηο): ‘Ελα καυμένη... Πέρασαν πέντε λεπτά. ‘Όπου νάναι τ' άεροπλάνα θάρουν. Χτενίζω τα θα κυττάω τώρα;

Η κ. ΛΙΛΗ: ‘Α! σε παρακαλώ! Δεν μπορώ να κατέβω άχτένιστη κάτω!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Χτενίσου πρόχειρα, ρίξε κάτι άπάνω στο κεφάλι σου και χτενίσεσαι καλά μετά το συναγερμό.

Η κ. ΛΙΛΗ (που εξακολουθεί να χτενίζεται με την ίδια άταραξία): Ο συναγερμός μπορεί να κρατήσει τρεις ώρες. Κι' έγω δεν μπορώ νάμαι τρεις ώρες άχτένιστη!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: ‘Εγω γιατί δεν χτενίζομαι;

Η κ. ΛΙΛΗ: Γιατί είσαι φαλακρός!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ (που κάνει βόλτες νευρικός): Τέλος πάντων. Χτενίσου!

Η κυρία Λιλή χτενίζεται. ‘Εχουν περάσει δώδεκα λεπτά της ώρας άπό τη στιγμή που χτύπησε συναγερμός. Κι' άφου χτενίζεται τί κάνει; ‘Ας άφήσω με το σύζυγο να ρωτήσει:

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Τι κάνεις εκεί; Βάφεις τα χείλη σου;

Η κ. ΛΙΛΗ: Μάλιστα! Δεν μπορώ να κατέβω στο καταφύγιο με χείλη άδαφα και άχρά. Πώς σούρβε αυτή η ιδέα;

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: ‘Ω! που να πάρη ο διάολος! Το δάσιμο θα κυττάζωμε τώρα ή τη ζωή μας;

Η κ. ΛΙΛΗ: Προτιμώ να με βρω καμιά δόμνα, παρα να κατέβω άδαφη! ‘Εξ άλλου το δάσιμο δεν διαρκεί πολύ. ‘Ως που νάρθουν τ' άεροπλάνα...

‘Αλλά έσύ όλο την καταστροφή φερνεις!

Περνούν άκόμα πέντε λεπτά, ενώ ο κ. Παντελής, που μόλις συγκρατεί τα νύχτα του, παρακολουθεί τις έξωραϊστικές εργασίες της γυναίκας του, για να ιδώ πότε θα τελειώσουν.

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Τώρα βάσεις και πούντρα; Πούντρα βάσεις;

Η κ. ΛΙΛΗ: Μάλιστα, καθώς βλέπεις βάζω πούντρα. Δεν φαντάζομαι να νομίζης πως θα κατέβω άπουντρα ριστή! Βαμμένα χείλη και άπουντρα ριστή! Πώς μ' έκνευρίζεις, καυμένη, μ' αυτές τις άνοησίες σου!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: ‘Ελα! Κάνε γρήγορα τούλάχιστον! Κάνε γρήγορα! Περνούν άκόμα πέντε λεπτά, με την ίδια έκνευριστική άναμνη.

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Τι κάνεις εκεί; Η κ. ΛΙΛΗ: ‘Όπως βλέπεις, φτιάνω τα μάτια μου!...

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Μά, βρέ γυναίκα! Είσαι με τα καλά σου; Η κ. ΛΙΛΗ: Δεν φαντάζομαι να φαντάζεσαι πως θα κατέβω με κομμέ να μάτια στο καταφύγιο. Τα μάτια μου είνε προημένα άπό τον ύπνο! Και δεν έχω καμιά όρεξη να με κутσάμπελουν οι άλλες!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ (σηλώνει τ' αυτιά του): Νομίζω πως άκούω άεροπλάνα! Η κ. ΛΙΛΗ: ‘Η ιδέα σου είνε! ‘Εγώ δεν άκούω τίποτα.

‘Ακόμα πέντε λεπτά της ώρας. Η κ. Λιλή παίρνει το βαποριζάτερ και ρίχνει άρωμα έπάνω της.

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: ‘Ω! που να πάρη ο διάολος! Το δάσιμο θα κυττάζωμε τώρα ή τη ζωή μας; Η κ. ΛΙΛΗ: Προτιμώ να με βρω καμιά δόμνα, παρα να κατέβω άδαφη! ‘Εξ άλλου το δάσιμο δεν διαρκεί πολύ. ‘Ως που νάρθουν τ' άεροπλάνα...

‘Αλλά έσύ όλο την καταστροφή φερνεις!

Περνούν άκόμα πέντε λεπτά, με την ίδια έκνευριστική άναμνη.

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Τι κάνεις εκεί; Η κ. ΛΙΛΗ: ‘Όπως βλέπεις, φτιάνω τα μάτια μου!...

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Μά, βρέ γυναίκα! Είσαι με τα καλά σου; Η κ. ΛΙΛΗ: Δεν φαντάζομαι να φαντάζεσαι πως θα κατέβω με κομμέ να μάτια στο καταφύγιο. Τα μάτια μου είνε προημένα άπό τον ύπνο! Και δεν έχω καμιά όρεξη να με κутсάμπελουν οι άλλες!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ (σηλώνει τ' αυτιά του): Νομίζω πως άκούω άεροπλάνα! Η κ. ΛΙΛΗ: ‘Η ιδέα σου είνε! ‘Εγώ δεν άκούω τίποτα.

‘Ακόμα πέντε λεπτά της ώρας. Η κ. Λιλή παίρνει το βαποριζάτερ και ρίχνει άρωμα έπάνω της.

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: ‘Ω! που να πάρη ο διάολος! Το άρωμα σου λείπει, τέτοια ώρα;

Η κ. ΛΙΛΗ: Το καταφύγιο έχει μια δαρεία μυρωδιά μούχλας και ξέρεis πολύ καλά ότι δεν μπορώ να την άποφέρω. Βάζω, λοιπόν, άρωμα για να έξουδετερώσω αυτή τη δαρεία μυρωδιά, που μπορεί να με κάνουν να λιποθυμήσω! Βλέπεις έχω λεπτή όσφρησι!

Περνούν άκόμα μερικά λεπτά της ώρας. Ο κ. Παντελής έχει κοκκινίσει άπό την άγανάκησί του, προσπαθεί όμως να κυριολήσει στα νύχτα του γιατί δεν θέλει καυγά σε ώρα συναγερμού.

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ειρωνικά): Μη πως θα κάνης και μανικιούρ; Η κ. ΛΙΛΗ: Πού βρίσκεis, καυμένη, τη διάθεσι για ειρωνίες σε τόσο κρίσιμες στιγμές!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: ‘Αντε τελείωσες; Βάλε και τα μπιζού σου και πάμε!

Η κ. ΛΙΛΗ: Παρακαλώ, το πνεύμα να λείπη! Είμαι έτοιμη!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Δόξα σοι ο Θεός! Πάμε!

Η κ. ΛΙΛΗ: Μιά στιγμή να δρώ τη μεταξωτή μου ρόμπα!

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Μά, βρέ γυναίκα! Στο καταφύγιο θα πάμε, δεν θα πάμε σε χορό!

Η κ. ΛΙΛΗ: Στο καταφύγιο όμως θα είνε και άλλος κόσμος. Και σου είπα ότι δεν μπορώ να κατέβω άπειριποίητη, σαν σουρλουλού!...

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Πού είνε η μεταξωτή σου ρόμπα;

Η κ. ΛΙΛΗ: Κάπου θα είνε! Θα την δρώ...

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Πολύ καλά! ‘Εμένα όμως με συγχωρείς για δέκα λεπτά.

Η κ. ΛΙΛΗ: Πού πής; Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Πάω να δώλω το φράκο μου!

‘Εχουν περάσει είκοσι πέντε λεπτά της ώρας άπό τη στιγμή του συναγερμού. Κι' ενώ η κυρία Λιλή ψάχνει να βρη τη μεταξωτή της ρόμπα, άκούγονται οι σειρήνες που χτυπούν λήξι του συναγερμού.

Η κ. ΛΙΛΗ: ‘Όριστε που εφώναζες τόσο ώρα! Ο συναγερμός έτελείωσε.

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Δόξα σοι ο Θεός! ‘Από σήμερα όμως, γυναίκα, να ξέρης ότι θα εφαρμόσωμε άλλο σύστημα εν όψει συναγερμού.

Η κ. ΛΙΛΗ: Δηλαδή;

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Θα κοιμάσαι στην πολυθρόνα, χτενισμένη, δαμμένη, παρφορμισμένη και με μεγάλη τουαλέττα. ‘Αλλοίως χωρίζομε!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΝΑ ΠΑΣ ΗΣΥΧΟΣ ΣΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΣΟΥ

Ηταν μυστικά σκλάβο του Την άγαπούσε χωρίς να το λυμύ να το πη άυτε στον έαυτόν της. Πίσω άπό τις γρίλλες του παραβου ριού της, τον κρυφοκύνταζε, την ώρα που διασκέδαζε με τους φίλους του στην άντικρυ νη ταβέρνα.

‘Ηταν το αγαπημένο παιδί της γειτονιάς ο Βαγγέλης. ‘Ανοιχτόκαρδος, καλός με όλους, τραγουδιστής στις παρές των εργατικών άνδρων, που έγέμιζαν τα θραυδία και τις γιορτές τις μαυροκαπνισμένες ταβέρνες της λαϊκής εκείνης συνοικίας του Πειραιώς.

‘Όλα τα κορίτσια τον γλυκοκύντααν. Και έκείνος έπαιζε με όλες. Είχε για τον έρωτα την επιπόλαιη άντίληψη, που έχουν όλοι οι γόητες. Το φλέρτ το είχε για πασατέμπο. Πετούσε, σαν έσκατο πουλί, άπό την μιον άγκαλιά στη άλλη.

‘Η ‘Αννα ήξερε τον χαρακτήρα του. ‘Αλλ' αυτό δεν την έκανε να τον αγαπά λιγώτερο. ‘Ηξερε ότι με τις πιο πολλές νέες της γειτονιάς είχε μπλέξει λίγο ή πολύ. Και όμως περιμένε νάρθη και ή σειρά της, να της κάμη και αυτής κόρτε, να σχετισθώ μαζί της.

Όα του έδειχνε τόσο βαθεία, ειλικρινή άγάπη, ώστε ήλπιζε να τον συγκινήσει περισσότερο άπό τις άλλες, να τον κρατήσει για πάντα κοντά της. Και τον κρυφοκύνταζε με λαχάρα άπό το παράθυρό της. Παρακαλούσε το Θεό, να της στείλη ένα θλέμμα.

‘Η παράκλησίς της δεν άργησε να εισακουσθώ. Ο Βαγγέλης της έστειλε μια μέρα ένα θλέμμα και ένα γλυκό χαμόγελο.

Καλή είνε αυτή ή έαυθο μαλλού με την έλξη στο μάγουλο, έπε στους φίλους του.

Το άλλο θράδυ, έτραγουδούσε γι' αυτήν. Το τραγούδι που είπε στην ταβέρνα, με τη νυσταγλική μουσική συνοδεία της χαδάγιας μιλούσε για έαν θα μαλλιά και για έλξη στο μάγουλο. Και η ‘Αννα άκουε με καρδιοχτύπι και με φλογισμένα μάγουλα πίσω άπό το παράθυρο.

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΗΝ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑ

Δέν άργησε να της μιλήσει. Σ' αυτά είχε την θρασύτητα όλων αυτών, που ή φύσις τους έπρόκεισε με τα προσόντα του κατακτητού στον κύκλο τους. Της έδωσε και προσφέρουν δι' αυτούς οι ‘Ελληνες πατριώται και οι ‘Ελληνίδες.

— Άδριο το θράδυ, της έίπε, θα σ'ας περιμένω στην

προκυμαία, κοντά στο Λιμεναρχείο.

Η πρότασίς του ήταν σαν τελεσίγραφο. Σαν να ήξερε ότι η ‘Αννα ήταν σκλάβο του και δεν θα σκεφτόταν ν' άρνηθώ. Και πράγματι. ‘Η φταχή ‘Αννα έπήγε στο ραντεβού ύπο τακτική, σαν το άβωο πρόβατο που τραβά για την σφαγή.

‘Ετρεμε σύγκορμη. Και άταν τον συνήντησε στην προκυμαία και τον είδε να έρχεται κοντά της και να την πιάει άπό το χέρι, έχασε κάθε άίσθησι των γύρω της πραγμάτων. Ζούσε μέσα στην ρόδινη ούτοπία του όνειρου. ‘Όλα της έφαινονταν μαγεμένα και άπίθανα.

Προχώρησαν μαζί έπάνω στις μεγάλες, ύγρες πέτρες του μώλου. Μέσα στα νερά του λιμανιού κολυμπούσε ένα κομμάτι άσμι — το φεγγάρι.

Είχε την έντύπωσι ότι ή θα λασσα εύωδιάζε.

‘Εκείνος την έκύνταζε σε μια στιγμή και καθώς είδε το πρόσωπό της, που το είχε γλυκά και ή έρωτική συγκίνησης και το μελιχρό φώς της Σελήνης, της είπε:

— Είσαι πολύ όμορφη...

Τα λόγια του έδόνησαν όλη την ύπαρξή της. Πόσο άβεραν τη άγάπη ένοιωσε γι' αυτόν! ‘Ορκίστηκε μυστικά στην ψυχή της να τον αγαπά σ' όλη της τη ζωή. Αυτός θα ήταν πιά ή ζωή της. ‘Η μέθη εύτυχισμένου όνειρου την έκυρίεψε και έκλεισε τα μάτια. ‘Επάνω στα χείλη της ένοιωσε το θερμό φιλή του νέου...

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΟΥ

Υστερ' άπό λίγες μέρες της έτυχε ένα άπρόοπτο περιστατικό. Συνήντησε στο δρόμο τον Βαγγέλη. ‘Εκόπηκαν τα γόνατά της μόλις τον άντίκρυσε. ‘Εγινε κατάχλωμη σαν πεθαμένη.

‘Εκείνος της μίλησε, την έρωτεύσε, πώς περνά; ‘Εγώ, της είπε, παντρεύθηκα στη Θεσσαλονίκη. ‘Αλλά στάθηκε πολύ άτυχος στο γάμο μου. ‘Εχώρισα με τη γυναίκα μου. Και ήρθα εδώ με την κερούλα μου. Είνε δυο έτών.

Είδε τη βέρα στο χέρι της ‘Αννας και τη ρώτησε:

— Άρραβωνιάστηκες; —Ναι.

Της εύχθηκε σύντομο γάμο, την εχαίρετσε και έφυγε. ‘Η ‘Αννα τον έπρόσεξε καθώς άπομακρυνόταν.

Δέν ήταν πιά ο ίδιος. Δεν είχε την παλιά ζωρότητα και ευθυμία. ‘Η ζωή του είχε αλλάξει. Οι φροντίδες του είχαν δώσει ένα ύφος σοδάρ και θλιμένο.

‘Επέρασε λίγος καιρός. Εαφνικά, ένα πρωί, άκούσθηκε ή κήρυξις του πολέμου. Κόσμος έτρεχε, γεμάτος άνησυχίες και φροντίδες, στους δρόμους. ‘Ο μιλιοι παρήλαυναν μέσα σε πα-

απ' αυτόν: Τίποτε. Μάλιστα, κατόπιν της άναχωρήσεώς του για τη Θεσσαλονίκη, δεν μπορούσε να διατηρή ύπε την παραμικρή έλπίδα. Και όμως τον άναπούσε με την ίδια άφροσύνη. Θα ζούσε με την άναμνησί του σ' όλη της τη ζωή.

‘Επέρασαν τρία χρόνια. Ο πατέρας της είχε πεθάνει. ‘Εμεινε με τη μάνα της και έδούλευε μούστρα για να μπορούν να ζούν. Μια μέρα ή γρηά της είπε:

— ‘Αννα μου, θέλω πριν πεθάνω να σε ιδώ άποκαταστημένη.

Και έπειδή η ‘Αννα έκαμε πως δεν κατάλαβε, ή γρηά της έξήγησε:

— Ο γείτονας μας ο δερματέμπορος σε άγαπάει και θέλει να σε παντρευθώ. Δεν είνε πιά νέος, μά είνε καλός άνθρωπος και θα ζήσης εύτυχη σμένη κοντά του. Σε παρακαλώ, κόρη μου, να δεχθής. Δεν μπορώ να σε βλέπω να τυραννίσαι στη φτώχεια. Και τα χρόνια περνούν, παιδί μου. Δεν θέλω να μείνης γεροντοκόρη.

‘Ηταν τόσο συγκινητική ή παράκλησις της γρηάς μάνας, ώστε η ‘Αννα έδεχθηκε. Και έγιναν οι άρραβώνες της με τον δερματέμπορο.

— Σήμερα θα του την επιστρέψω. Να μου φέρης σε λίγο την κόρη σου και να πής ήσυχοις να κάμης το καθήκον σου για την πατρίδα.

Τα μάτια του έδαυρκσαν. —‘Αννα, της είπε, θα ήθελα να γυρνάω άπό τον πόλεμο, μόνο και μόνο, για να μπερσώ να σου άναποδώσω τη θυσία που κάνεις για μένα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΞΑΝΑΖΗ Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΣ

ΤΟ ΥΛΙΚΟ

— ‘Από ποιό ύλικό πρέπει να είνε κατασκευασμένα τα τείχη των πόλεων, έρωτήσαν κάποτε τον Λυκούργο, για να άνθισάνται αποτελεσματικότερον ένατιόν του έθνους.

— ‘Από... άνδρας, άπήντησεν ο Λυκούργος!

Η ΨΥΧΗ

‘Ενας άντίπαλος των Σπαρτιατών έκφραζόταν ειρωνικά σε μια σνωμιλία του με τον βασιλέα ‘Αγιν της Σπάρτης, για τον όπλισμό των Σπαρτιατών, που ήταν άσυγχρόνιστος. Τα βροχεία σπαρτιατικά έξοη, έξουδετερώνεται εύκολα άπό τα άκόντια, που κρατούν σε άπαστασι τον έχθρο.

— ‘Ημείς οι Σπαρτιάται, άπήνησε ο ‘Αγιν, δεν μαχόμεθα με τα άσπυχα όπλα, αλλά με την ψυχή μας. Δεν θέλουμε να κρατήσωμε τον έχθρο σε άπαστασι, αλλά να τον πλησιάσωμε όσο το δυνατόν περισσότερο. Και τότε χρησιμοποιώμε τα δαρέα έξοη μας κατά τρόπο, που έξουδετερώνουν άπαξ διά παντός άκόντια και δόρατα.

Διά τους ήρωικούς πολεμιστάς μας

‘Οσοι έπιθυμούν να προσφέρουν ό,τι δήποτε δια τους ήρωικούς πολεμιστάς μας, παρακαλούνται να τα παραδίδουν εις:

1) Κ.Υ.Α.Μ. (ΕΟΝ), Μαυρομυχήλη 3. 2) Π.Υ.Α.Μ. (ΕΟΝ) Βασιλίσσης Σοφίας 33. 3) Δ.Α.Σ. (ΕΟΝ) ‘Ακαδημίας 55. 4) Περίτερον πλατείας Συντάγματος. 5) ‘Υποδιαικίστης Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας, Σόλωνος 46. ‘Ασκληπιδίου 7. Καραγιώργη της Σερβίας 4 (‘Αθήνα). Θησέας 92. ‘Φιγενείας και ‘Εσπερίδων (Καλλιθέα) Προξενεύς 190. Λεωφόρος Σακράτους 51 (Πειραιά) και Πλατεία Κασταλίας (Αμαρουσίον).

Η Κ.Υ.Α.Μ. καθημερινώς άποστέλλει εις τους πολεμιστάς ό,τι προσφέρουν δι' αυτούς οι ‘Ελληνες πατριώται και οι ‘Ελληνίδες.

14ος

— Δέν καταλαβαίνω... Έκαμε ή "Αννα ή Αυστριακή, τελειώνοντας τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς.
— Ἀλλά, ἐτόλμῃς νά πῇ ὁ ντέ Γκιτώ, δέν σὰς ἔκαμε ἐντύπωσιν τὸ διακριτικὸ σημεῖον πού φέρει αὐτὴ ἡ κασσετίνα; "Ε νά ἄοτρυν...

— Πρόκειται περὶ ἀπλῆς συμπτώσεως, ἴσως...
— Ἐάν ὅμως ἡ κασσετίνα αὐτὴ περὶ εἶχε σπουδαιότατα ἔγγραφα... γρῆμνέ νά με τὸ χέρι ἐνὸς ἐτοιμοθάνατου;

Ἡ Βασίλισσα εἶπε κάτωρη.
— Μιλήστε λοιπὸν! ἔκαμε. Τί ξέρετε;
— Ὁ Γκιτώ ἐχαμήλωσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του.

— Ἡ κασσετίνα αὐτὴ, εἶπε, εἶνε δυνα τὸν νά περιεῖχε μιὰ διαθήκη... τὴν διαθήκη ἐνὸς νεκροῦ!

Μιὰ σκιά ἐπέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Βασίλισσας καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ἐνέμισε ὅτι θὰ ἐλιποθυμοῦσε.

— Ἦσυχάστε, κυρία, εἶπε ὁ ντέ Γκιτώ. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ δέν ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν σας. Βρίσκεται σὲ ἀσφαλὲς μέσος καὶ δέν θὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ πέρα, παρὰ μόνον ὅταν τὸ διατάξετε.

Ἡ Βασίλισσα ἀνακτόουσε σιγὰ σιγὰ τὴν ψυχραιμίαν της.

— Καὶ ποῖο εἶνε τὸ πρόσωπο πού μπορεῖ νά πλησιάσῃ τὸν σύζυγον; ἐρώτησε.

— Ὁ κ Μαζαρίνος. Ἡ κασσετίνα παρέμεινε στὰ χέρια του. Καὶ ὅπως καταλαβαίνετε, σκέπτεται νά ἐκμεταλλεῖται τὸ εὐρημά του.

— Ἀλλά πῶς ἡ κασσετίνα αὐτὴ ἔφθασε στὰ χέρια του;

— Ἀκούστε, κυρία. Πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν ἔλας νέος παρουσιάσθηκε στὸ Λούβρον. Ἐγὼ ἀποσιναῖσα καὶ στὴ θέσι μου τὸν ἐδέχθηκα ὁ Κομμένγκ. Ὁ νέος αὐτὸς ἐξήγησε νά γίνῃ δεκτός, γιὰ νά μοῦ παραδῶσιν μιὰ μυστηριώδη παροκοταθῆκη, τὴν ὁ ποῖαν ἐκρατοῦσε. Γιὰ νά ἀναγνωρισθῇ, θὰ ἔλεγε τὸ ὄνομα μιᾶς πόλεως...

— Καὶ ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ πόλις;
— Ἡ Ἀμιένη!

Ἡ Βασίλισσα ἐχλάμιασε περισσότερο. Μὲ σβυσμένη φωνὴ ἐψιθύρισε.

— Καὶ αὐτὴ ἡ παρακαταθήκη;
— Ἦταν μιὰ κασσετίνα πού ἔφερε ὡς διακριτικὸν ἓνα νουστὸ ἀστερίσκο.

— Θεέ μου! Τὸν εἶδατε αὐτὸ τὸ νέο;
— Ὁχι, κυρία. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο πού με στενοχωρεῖ περισσότερο. Τὸ ἴδιον βράδυ ἐξηφανίσθη.

Ἡ "Αννα ἐρώτησε με φωνὴ πού ἔτρεμε:

— Τί ἡλικίας ἦταν αὐτὸς ὁ νέος;
— Δέκα ἔξ ἐτῶν.

— Δέκα ἔξ ἐτῶν;... Τὸ πρόσωπό του;
— Μεγάλο, ὠραῖο, ξανθό...

Ἡ Βασίλισσα ἐπέρασε τὸ παγωμένον χέρι της ἐπάνω στὸ μέτωπό της.

— Δέν ξέρετε τίποτε ἄλλο, Γκιτώ;
— Ὁχι. Μεγαλειότητι Ὁ νέος ἔφερονίσθη τὸ ἴδιον βράδυ ὅταν ὁ ντέ Γκιτώ...

— Θεέ μου! Τὸν ἐδοκίμασαν λοιπὸν...
— Δέν τὸ πιστεύω, ἀπάντησεν με σε βαρότητα ὁ ντέ Γκιτώ. Ὁ κ Μαζαρίνος εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα μάρτυρα, γιὰ νά ἀπὸδείξῃ ἀπὸ πού προέρχεται ἡ κασσετίνα.

Δέν εἶχε λοιπὸν συμφέρον νά δολοφονήσῃ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τὴν ἔφερε.

Τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου της Βασίλισσας εἶχαν ἀλλοιωθῇ.

— Ὡστε ὁ Θεὸς ἔσωσε τὸ παιδί μου, εἶπε, μόνον καὶ μόνο γιὰ νά ὑπάρχῃ ἓνας μάρτυς ἐναντίον μου; Αὐτὸ εἶνε φοβερό...

— Νά γιατί, κυρία, εἶπε σιγὰ ὁ ντέ Γκιτώ, θέλησα νά σὰς μιλήσω. Πρέπει με κάθε θυσιᾶν ὁ Μαζαρίνος νά μὴν μπορέσῃ νά ξαναβρῇ ἐκεῖνον πού ἔφερε ἐδῶ τὴν μὴ κρὴ κασσετίνα. Ἐτοί ὁ ἐμπιστος τοῦ Καρδινάλιου θὰ ἔχη μόνον ἓνα σωτηρὸν μάρτυρα, ἓνα ἀνωρελὲς ἔπλο...

Ὁ ντέ Γκιτώ ἐσταμάτησε. Ἦταν φανερό ὅτι ἐδιόταλε νά προχωρήσῃ.

— Μιλήστε μου λοιπὸν, φίλε μου, παρὰ κάλεσε ἡ Βασίλισσα. Μὴ μοῦ κρύβετε καμμιὰ ἀπὸ τίς σκέψεις σας...

— Ἀλλοίμονον, κυρία, εἶπε ὁ γιραιὸς εὐπατρίδης, πρέπει τώρα νά ἐκτελέσω τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς ἀποστολῆς μου, με κίνδυνον νά προκαλέσω τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὀργὴν σας. Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖος εἶνε ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος πού σας ἀπειλεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή! Ὁ νέος αὐτὸς θὰ προσπαθῇ νά σας πεισίσῃ καὶ νά σὰς μιλήσῃ.

— Θεέ μου! ἔκανε ἡ Βασίλισσα, τρομαγμένη γιὰ ἐκεῖνα πού ἐμάντευε ὅτι ἐπρόκειτο νά ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κ. ντέ Γκιτώ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐδίστασε πάλιν νά προχωρήσῃ.

Ἀλλὰ οἱ συστάσεις τοῦ Ἀρτανιάν ἐξαναγύρισαν καὶ πάλιν στὸ μυαλό του.

Καὶ τότε, υπερικνώντας τὴν συγκίνησιν πού τὸν ἐπνιγε, με μιὰ τρομερὴ προσπάθεια τῆς θελησέως του, ἐξηκούλησε:

— Θάρρος. Μεγαλειότητι. Πλησιάζει ἡ σὺς ἡ στιγμή πού ὁ κυριώτερος ἐχθρὸς σας θὰ εἶνε ὁ ἐαυτὸς σας καὶ τότε θὰ χρειασθῇτε μεγάλη δύναμιν γιὰ νά τὸν κατακτείνετε.

Ἡ "Αννα ἡ Αὐστριακὴ ἐγύρισε πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπό της.

— Θεέ μου! ἐψιθύρισε, ἰκετευτικὰ σχεδόν. Πέστε μου λοιπὸν τί πρέπει νά κάμω;

Μὲ σοβαρὴ φωνή, ἔχοντας συνειδησιν ὅτι ἐκπληρώνει ἓνα θλιβερό, ἀλλὰ ἀπαραίτητο καθήκον, ὁ ντέ Γκιτώ ἀπάντησε:

— Ὅτι δῆποτε καὶ σὰς πούν, ὅποια δῆποτε πειστήρια καὶ ἂν σὰς παρουσιάσουν, πρέπει ὀχι μόνον νά μὴν ἀναγνωρίσετε, ἀλλὰ καὶ νά ἀποκρούσετε ἐκεῖνον πού θὰ σὰς παρουσιάσθῃ.

— Ἀλλοίμονο! ἀναστέναξε ἡ δυστυχισμένη Βασίλισσα.

— Ναί, ἐξυνέχισε ὁ κ. ντέ Γκιτώ. Ἀπὸ τῆς στάσι πού θὰ τὴν ἡρῆσε ἀπέναντί σου, ἐξαρτάται ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ζωὴ τοῦ σου.

Καθὼς ὁ γιραιὸς ἀξιωματικὸς ἐτελείωνε τὰ λόγια του, ἓνας θόρυβος θημάτων καὶ φωνῶν στὸν παρακείμενον διάδρομον τοὺς ἐπληροφόρησε ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔβησαν νά εἶνε μόνον.

Κλαγγὴ ὄπλων καὶ ἡ φωνὴ ὁ Βασίλεως! ἀκούσθηκε καὶ πάλιν, μεταδιδόμενη ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Τὸ συμβούλιον εἶχε τελειώσει καὶ ὁ Λουδοβίκος ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸν διάδρομον, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τοὺς συμβούλους του.

Στὴν πρώτη γραμμὴ, τὸ κόκκινον ἐπώμιον τοῦ Καρδινάλιου, ἔβριχνε ἐπάνω στὸ σῶμα τὸν τραγικὴν τοῦ ἀπόχρωσιν. Πιὸ πίσω διεκρίνεται ἡ κομψὴ σιλουέττα τοῦ Μαζαρίνου, πού ἐφρόντιζε νά παρέρχεται ἀπαράτητος.

Ἡ Βασίλισσα κατέβαλε μεγάλην προσπάθειαν γιὰ νά φωνῇ ἥρεμν.

Ἡ συνοδεία ἐπέρασε ἀπὸ τὸν διάδρομον, χωρὶς νά σταματήσῃ.

Ἡ "Αννα εἶδε τότε τὸν Βασίλεα νά ὁποστρέφῃ ἀπὸ αὐτὴν τὸ πρόσωπό του καὶ ἀκούσε τὴ φωνὴν τοῦ Καρδινάλιου πού ἔλεγε:

— Τὸ Σεντὰν μὰς ἀπειλεῖ... Τὸ Κρότος κινδυνεύει... Οἱ ἐχθροὶ τοῦ θρόνου.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νά καμὸν τὴ Βασίλισσα νά καταλάβῃ. Ὁ Καρδινάλιος ἐκυριαρχοῦσε καὶ πάλιν. Ὁ ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος χαρακτήρ τοῦ Λουδοβίκου εἶχε ὑποκύψει, ὅπως συνέβαινε πάντα.

Σὲ λίγο, ὁ θόρυβος τῆς συνοδείας ἔχε θῆκε στὸ βάθος τοῦ ἀνακτόρου.

Ἡ Βασίλισσα ἐνοιωσε τότε τίς δυνάμεις τῆς νά τὴν ἐγκαταλείπουν. Ἐσώθηκε ὡς τὸ προσευχητήριό της καὶ γονατίζον τας ἐμπρὸς στὸν Ἐσταυρωμένον, ἐκρύψε τὸ ὠραῖο κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ κατὰ λευκα χέρια, ψιθυρίζοντας:

— Παιδί μου!... Παιδί μου!...

Ο ΤΑΓΚΡΕΝΤ ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Τὴν ἐπομένη τῆς ἡμέρας, πού συνέβησαν στὸ Λούβρον τὰ γεγονότα πού ἀφηγηθήκαμε, ὁ Συρανὸ ἐξύπνησε ἀπὸ ἓνα ἑλαφρὸ κτύπημα στὴν πύρτα τοῦ δωματίου του.

Ἦταν ὁ ξενοδόχος πού τοῦ ἔφερνε ἓνα γράμμα.

— Μπᾶ! ἔκαμε ὁ ποιητὴς. Μήπως ὁ ἀξιότιμος κύριος πατὴρ μου ἐθυμῆθηκε τὸ μοναχογιό του;

Πραγματικὰ, τὸ γράμμα ἐκεῖνο προήρχετο ἀπὸ τὸν κύριον ντέ Μπερζεράκ, πατέρα, ὁ ὁποῖος μαζί με τίς νοθεύσεις καὶ τίς εὐλογίες του, εἰδοποιοῦσε συγχρόνως τὸν γιό του ὅτι εἶχε δώσει στὸν συμβολαιογράφον τῆς οἰκογενείας τὴν ἐντολὴν νά τοῦ μετρήσῃ τὸ τριμηνιαῖο ἐπίδομά του.

— Ἦταν καιρὸς! ἔκανε ὁ Συρανὸ γελώντας, γιὰ αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς Βωζέλ με εἶχε ἀφήσει ἀπέναντον.

Πραγματικὰ, ὁ Βωζέλ τοῦ εἶχε κλέψει σὲ πολὺ ἀκατάλληλῃν στιγμῇ τὴν περιουσίαν του, γιὰτὶ ὁ Συρανὸ εἶχε δυὸ ὑποθέσεις νά φέρῃ εἰς πέρας καὶ τοῦ ἐχρειάζοντο χρήματα γιὰ νά κινήται.

Ἡ μιὰ ἀπὸ τίς δυὸ ἀφορρῶσε τὸν Ταγκρέντ. Ὁ Συρανὸ δέν εἶχε λάβει ἀκόμη νέα του καὶ ἀνησυχοῦσε, γιὰτὶ οἱ ἐξηγήσεις τοῦ Βωζέλ κάθε ἄλλο παρὰ τὸν εἶχαν καθυστερήσει.

Ἡ ἄλλη ἦταν ἡ ἐρωτικὴ του περιπέτεια με τὴν ὁμορφὴν γειτόνισσάν του.

Ἡ πρώτη του σκέψιν, τώρα πού θὰ ἐπαίρνε τὰ χρήματά, ἦσαν νά τρέξῃ στὴν δεσποινίδα Μιμί. Ἐπρεπε τώρα πού εἶχε τὰ μέσα νά τὴν καταπλήξῃ με τὴν γενναϊοδωρίαν του.

Γι' αὐτὸ ἔκαμε τὴν σκέψιν νά τὴν προσκαλέσῃ νά φάνε μαζί.

Μὲ τὴν εὐκολίαν λοιπὸν πού τὸν ἔχαρε κτήριζε, ὁ ποιητὴς ἐφτίναξε ἓνα μικρὸ ποίημα, με τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ τὴν ἐξέφραζε με θερμὰς ἐκφράσεις τὸν ἐρωτὰ του, ἐπρόσκαλούσε τὴν νά νά φάνε μαζί στὸ παιδὸν τοῦ Χρυσῆς Πιατέλλας.

Ὁ ποιητὴς ἐδιότασε δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὸ ποίημα, ἐδίπλωσε τὸ χαρτάκι ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἦταν γραμμένο καὶ με θαυμαστὴν ἐπιδεξιότητα τὸ ἐπέταξε ἀπὸ τὸ παρὰβρὸν μέσα στὸ δωματίον τῆς ἀγαπημένης του.

— Ὁραί! ἔκαμε. Ἄν δέν συγκινήθῃ μ' αὐτὴ ἡ μικρὴ, ὠριμένην πρέπει νά ἐγκαταλείψω τότε τὴν ποίησιν καὶ νά γίνω καλὸς γεωγός.

Καὶ ἐξαριστημένος ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ του ὁ Συρανὸ ἐτράβηξε γιὰ τὸν συμβολαιογράφον του.

Στὴν ἀρχή, ἐσκέφθηκε νά πᾶν με τὸν «Καπιταίν». Ἀλλὰ ὕστερα ἐσυλλογίσθηκε ὅτι τὸ ὠραῖο αὐτὸ ζῶον ἔκανε ἐντύπωσιν ὁποῦδήποτε ἐπερνοῦσε καὶ διηγείρε τὰ φθονερὰ βλέμματα τοῦ κόσμου. Ἐξ ἄλλου, ὅλοι οἱ προκατοχοὶ τῶν στήν ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ τοῦ ἀλόγου εἶχαν λογαριασμοὺς με τὴν ἀστυνομίαν. Γι' αὐτὸ ἐπρότιμωσε νά πᾶν με τὰ πόδια.

Ἀφοῦ ἐπῆρε τὰ χρήματα ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον διηυθύνθηκε στὰ καταστήματα καὶ ἐκεῖ ἐψώνισε με πολὺ γοῦστο διάφορα μικροπράγματα, ἀπὸ ἐκεῖνα πού κάνουν τίς γυναῖκες νά ξετρελλαίνονται. Ἐφορτώθηκε τέλος με ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, πού τὸν ἔβαν ἦσαν πρὸ ἀχρηστοῦ ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ ἐπῆρε τὸ δρόμον πού θὰ τὸν ἐβγαλε στὸ ξενοδοχεῖον του.

Καθὼς ὅμως διέσχισε τὴν μεγάλην στοὰν τοῦ Δικαστηρίου, εἶδε κατὰ πού τὸν ἔκαμε νά σταματήσῃ. Ἀκουσμένος σὲ μιὰ κολόνα, ἐστεκόταν ὁ εὐπατρίδης με τὸν ὁποῖον εἶχε μονομαχήσει ἐμπρὸς στὴν μὲν τῶν Καρμηνιλιτῶν καὶ πού δέν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν κ. ντέ Ἀρτανιάν, ὑπολοχαγὸ τῶν σωματοφυλάκων.

— Ἐπὶ τέλους! ἔκαμε ὁ Συρανὸ. Τὸν ξαναβρίσκω. Ὁριμένως, αὐτὸς ὁ κύριος θὰ εἶνε σὲ θέσιν ἐμὲ πῇ τί ἀπέγινε ὁ φίλος μου ὁ Ἱπποτῆς.

Διηυθύνθηκε λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος του, με τὴν ἀπόφασιν ἐμὲ τὴν μιλῆσῃ καὶ νά ἐξηγηθῇ μιὰ καὶ καλὴν μαζὶ του.

Τὴ στιγμὴ ὅμως πού ἐφθινε κοντὰ του, ἓνας ἄλλος τὸν ἐπρόλαβε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τὸ καπέλλο κατεδασμένο ὡς τὰ μάτια του καὶ τὸ γὰ καὶ τοῦ μανδύα του ἀσπασκωμένο ὡς τὰ αὐτιά, ἐταί πού ἀπὸ τὸ πρόσωπό του δέν ἐφαίνονταν παρὰ μιὰ γωνία τοῦ στόματος τὸς του μόνον.

Ὁ Συρανὸ μὲλεις ἐπρόφθασε καὶ κρύφθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολόνα. Ἀπὸ ἐκεῖ παρακολούθησε τίς κινήσεις τῶν δυὸ ἀνδρῶν.

Δέν ἐπέρασαν λίγα λεπτὰ καὶ ἓνα τρίτον πρῶτον προσετέθη στὰ δυὸ πρῶτα.

Τὸ τρίτον αὐτὸ πρόσωπο εἶχε ἔλθει τρέχοντας ἀπὸ τὸ βάθος τῆς στοᾶς καὶ, ἀφοῦ ἐχαίρειτῃ με σεβασμὸν τὸν ἄνθρωπον με τὸ μανδύα, ἀρχισε νά διηγῆται κατὰ χεῖρνον μόντας.

Ὁ Συρανὸ δέν ἐδυσκολεῖτο νά ἀναγνωρίσῃ στὸν νεσελθόντα τὸν Βωζέλ. Ἦταν ὅμως ἐντελὲς ἀλλ' ἀγαπένος τώρα. Ἐφορῶσε καινούργια στολή καὶ ἡ μεταβολὴ ἐξετείνετο ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια. Ὁριμένως, ὁ ψευδοαδελφὸς τῆς δεσποινίδος Μιμί εἶχε κάμει προσόδους.

Χμ! ἔκανε ὁ Συρανὸ. Ὁ κατεργάρης ὁ Βωζέλ μαζί με τὸν ἄλλο τὸν κατεργάρη, τὸν σωματοφύλακα. Ἀσφαλὲς κατὰ μαγειρεύεται ἐδῶ. Μὰ ἐκεῖνος πού δέν μοῦ ἀρέσει πρὸ πολὺ καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶνε ὁ ἄνθρωπος, πού εἶνε κοκκουμένως με τὸν μανδύα.

Στὸ δίστημα αὐτὸ, ὁ τελευταῖος εἶχε προχωρήσει καὶ ἀκολουθώντας τὰς ὑποδείξεις τοῦ Βωζέλ, εἶχε πλησιάσει σὲ μιὰ δὴλ κολόναν, κοντὰ σὲ μιὰ τζαμένιαν πόρταν, ἀπὸ ὅπου μποροῦσε νά βλέπῃ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσας ἀναμονῆς τοῦ Δικαστηρίου.

Ὁ Βωζέλ, πού ἡ ὑποὺλν φυσιογνωμία του ἐπῆρε ἑσθικὰ μιὰ ἐκφρασὴν θριάμβου, εἶδει με τὸ δάκτυλό ἓνα σημεῖον τῆς αἰθούσας. Ὁ ἄνθρωπος πού ἦταν τυλιγμένος με τὸ μανδύα ἔσκυψε γιὰ νά ἰδῇ καλύτερα, ἐνὼ συγχρόνως διεγράφετο στὸ πρόσωπό του μιὰ ἐκφρασίς μίσους, πού ἐτρόμαξε τὸν Συρανὸ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

— Ἐπὶ τέλους! ἔκαμε ὁ Συρανὸ. Τὸν ξαναβρίσκω. Ὁριμένως, αὐτὸς ὁ κύριος θὰ εἶνε σὲ θέσιν ἐμὲ πῇ τί ἀπέγινε ὁ φίλος μου ὁ Ἱπποτῆς.

Διηυθύνθηκε λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος του, με τὴν ἀπόφασιν ἐμὲ τὴν μιλῆσῃ καὶ νά ἐξηγηθῇ μιὰ καὶ καλὴν μαζὶ του.

Τὴ στιγμὴ ὅμως πού ἐφθινε κοντὰ του, ἓνας ἄλλος τὸν ἐπρόλαβε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τὸ καπέλλο κατεδασμένο ὡς τὰ μάτια του καὶ τὸ γὰ καὶ τοῦ μανδύα του ἀσπασκωμένο ὡς τὰ αὐτιά, ἐταί πού ἀπὸ τὸ πρόσωπό του δέν ἐφαίνονταν παρὰ μιὰ γωνία τοῦ στόματος τὸς του μόνον.

Ὁ Συρανὸ μὲλεις ἐπρόφθασε καὶ κρύφθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολόνα. Ἀπὸ ἐκεῖ παρακολούθησε τίς κινήσεις τῶν δυὸ ἀνδρῶν.

Δέν ἐπέρασαν λίγα λεπτὰ καὶ ἓνα τρίτον πρῶτον προσετέθη στὰ δυὸ πρῶτα.

Τὸ τρίτον αὐτὸ πρόσωπο εἶχε ἔλθει τρέχοντας ἀπὸ τὸ βάθος τῆς στοᾶς καὶ, ἀφοῦ ἐχαίρειτῃ με σεβασμὸν τὸν ἄνθρωπον με τὸ μανδύα, ἀρχισε νά διηγῆται κατὰ χεῖρνον μόντας.

Ὁ Συρανὸ δέν ἐδυσκολεῖτο νά ἀναγνωρίσῃ στὸν νεσελθόντα τὸν Βωζέλ. Ἦταν ὅμως ἐντελὲς ἀλλ' ἀγαπένος τώρα. Ἐφορῶσε καινούργια στολή καὶ ἡ μεταβολὴ ἐξετείνετο ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια. Ὁριμένως, ὁ ψευδοαδελφὸς τῆς δεσποινίδος Μιμί εἶχε κάμει προσόδους.

Χμ! ἔκανε ὁ Συρανὸ. Ὁ κατεργάρης ὁ Βωζέλ μαζί με τὸν ἄλλο τὸν κατεργάρη, τὸν σωματοφύλακα. Ἀσφαλὲς κατὰ μαγειρεύεται ἐδῶ. Μὰ ἐκεῖνος πού δέν μοῦ ἀρέσει πρὸ πολὺ καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶνε ὁ ἄνθρωπος, πού εἶνε κοκκουμένως με τὸν μανδύα.

Στὸ δίστημα αὐτὸ, ὁ τελευταῖος εἶχε προχωρήσει καὶ ἀκολουθώντας τὰς ὑποδείξεις τοῦ Βωζέλ, εἶχε πλησιάσει σὲ μιὰ δὴλ κολόναν, κοντὰ σὲ μιὰ τζαμένιαν πόρταν, ἀπὸ ὅπου μποροῦσε νά βλέπῃ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσας ἀναμονῆς τοῦ Δικαστηρίου.

Ὁ Βωζέλ, πού ἡ ὑποὺλν φυσιογνωμία του ἐπῆρε ἑσθικὰ μιὰ ἐκφρασὴν θριάμβου, εἶδει με τὸ δάκτυλό ἓνα σημεῖον τῆς αἰθούσας. Ὁ ἄνθρωπος πού ἦταν τυλιγμένος με τὸ μανδύα ἔσκυψε γιὰ νά ἰδῇ καλύτερα, ἐνὼ συγχρόνως διεγράφετο στὸ πρόσωπό του μιὰ ἐκφρασίς μίσους, πού ἐτρόμαξε τὸν Συρανὸ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

— Ἐπὶ τέλους! ἔκαμε ὁ Συρανὸ. Τὸν ξαναβρίσκω. Ὁριμένως, αὐτὸς ὁ κύριος θὰ εἶνε σὲ θέσιν ἐμὲ πῇ τί ἀπέγινε ὁ φίλος μου ὁ Ἱπποτῆς.

Διηυθύνθηκε λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος του, με τὴν ἀπόφασιν ἐμὲ τὴν μιλῆσῃ καὶ νά ἐξηγηθῇ μιὰ καὶ καλὴν μαζὶ του.

Τὴ στιγμὴ ὅμως πού ἐφθινε κοντὰ του, ἓνας ἄλλος τὸν ἐπρόλαβε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τὸ καπέλλο κατεδασμένο ὡς τὰ μάτια του καὶ τὸ γὰ καὶ τοῦ μανδύα του ἀσπασκωμένο ὡς τὰ αὐτιά, ἐταί πού ἀπὸ τὸ πρόσωπό του δέν ἐφαίνονταν παρὰ μιὰ γωνία τοῦ στόματος τὸς του μόνον.

Ὁ Συρανὸ μὲλεις ἐπρόφθασε καὶ κρύφθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολόνα. Ἀπὸ ἐκεῖ παρακολούθησε τίς κινήσεις τῶν δυὸ ἀνδρῶν.

Δέν ἐπέρασαν λίγα λεπτὰ καὶ ἓνα τρίτον πρῶτον προσετέθη στὰ δυὸ πρῶτα.

Τὸ τρίτον αὐτὸ πρόσωπο εἶχε ἔλθει τρέχοντας ἀπὸ τὸ βάθος τῆς στοᾶς καὶ, ἀφοῦ ἐχαίρειτῃ με σεβασμὸν τὸν ἄνθρωπον με τὸ μανδύα, ἀρχισε νά διηγῆται κατὰ χεῖρνον μόντας.

Τώρα πού ἔλειψε

Ἐνα ἐπίκαιρον κοινωνικὸ ΔΙΗΓΗΜΑ

●

Δέν εἶχαν τίποτε νά ποῦν. Ἐκεῖνη θέλησε νά συνοδέψῃ τὸν ἄνδρα τῆς σὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἔφευγε ὁ στρατός γιὰ τὸ μέτωπον. Αὐτὰ εἶνε πράγματα πού δέν μπορεῖ νά ἀποφύγῃ μιὰ γυναῖκα.

— Ὁχι! ἔκανε ὁ

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΗΣ ΣΟΥΣΟΥΣ

Ἐνῶ τὸ πελώριο αὐτοκίνητο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κυλοῦσε μετὰ τὴν ταχύτητά του στὸν θεσσαλικὸ δρόμο, ἡ νεαρὴ νοσοκόμος, ποὺ καθόταν πλάι στὸν ὁδηγό, ἀναπολοῦσε κάποιαν ἡλιοχαρὴ ἡμέρα τοῦ φετινοῦ καλοκαίριου.

Χωμένοι μέσα στὸ πλήθος τῶν προσκυνητῶν, στὸ γραφικὸ νησί τῆς Τήνου, ἡ μητέρα της, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της τότε — ἔδω καὶ δύο μῆνες συζυγίᾳ — ὁ Πλάτων καὶ ἡ κείνη, ἐπεριμέναν ὑπομονητικὰ τὴ σειρά τους γιὰ νὰ μποῦν στὸν περίβολο τῆς κοσμοζακού σμένης ἐκκλησίας τῆς Μεγαλόχαρης.

Ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὁμορφὰ καλκαρινὰ πρῶινά, τὰ περίφημα τῶν κυκαδιτικῶν νησιῶν. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνεβῆ ἀρκετὰ, καὶ πασπάλιζε μετὰ τὴ χρυσόσκονή του τὸ ἀπαλόγραμμο δουναλάκι τῆς Τήνου. Κάτω στὸ λιμάνι, σηματοστολίστα καράβια ἔφερναν κόσμο, κι' ἄλλων κόσμο πιστῶν. Καί, ἔξω ἀπὸ τὸν μῶλο τοῦ λιμανιοῦ, σηματοστολίστα κι' αὐτὰ, ἐπρόβαλλε ἐπάνω στὸ γαλάζιο φόντο τῆς ἀκύματης θαλάσσης τὶς σοβαρὲς σιλουέτες τῶν κανονιῶν του, ποὺ σὲ λίγο θὰ χαιρετοῦσαν τὴ σεμνὴ λιτανεία, ἓνα ἑλληνικὸ πολεμικὸ: ἡ δοξαμένη «Ἑλλή» μας.

Χάρμα ματιῶν τὸ ἀκρογιάλι, ἀνάλαφρος ὁ ἀτλαξένιος δόλος τοῦ οὐρανοῦ, κρυστάλλινο καθερέφτης ἡ θάλασσα. Ὁ λιθωντὸς τῆς λατρείας πρὸς τὴν «Ὁδηγήτρια» ὑψωνόταν μέσα στὴν ἀποθέσει αὐτῆς τῆς φυσικῆς ὁμορφίας καὶ τῆς θρησκευτικῆς κατανύξεως. Καὶ ὁ καθέννας προσκυνητῆς ἐνοιῶθε ὀλοκαθάρτα ὅτι ἡ ψυχικὴ γέφυρα τῆς προσευχῆς εἶχε ἐνώσει ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ γῆ μετὰ τὸν οὐρανὸ, τὴν ταπεινὴν ἀνθρώπινη καρδιά του μετὰ τὴν πονετὴ

κὴ καρδιά τῆς «Κυρίας τῶν Ἀγγέλων», ἐκείνης ποὺ εἶχε «τὸ κράτος ἀπροσμάχητον».

Τὴ νεαρὴ νοσοκόμο, τὴ Λευκὴ, τὴν εἶχε τάξει ἡ μητέρα της στὴν Παναγία, ὅταν, τὸν περασμένο χειμῶνα, ἀρρώστησε βαρεῖα ἀπὸ πνευμονία. Καὶ τὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς τῆς Μεγαλόχαρης προσφέρθηκε νὰ συνοδεύσῃ τὴς δύο γυναῖκες στὸ εὐλαδικο ταξίδι τους ὁ Πλάτων, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τότε τῆς Λευκῆς, νεῖρος ἀεροπόρος, ποὺ εἶχε ἔρθει στὴν Ἀθήνα τὴς ἡμέρας ἐκείνης μετὰ ἀδείας ἀπὸ τὴ Λαρίσα.

Χαρωπὲς κωδωνοκρυσνὲς μετέδιδαν κάθε λίγο στὸ διάστημα τοῦς γιορταστικὰς παλμούς ποὺ ἐδονοῦσαν τὴς πρὸς χόμενες ψυχῆς ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους. Καὶ ἡ μακρὰ θεωρία τῶν προσκυνητῶν προχωροῦσε ὀργὰ πρὸς τὸν Ναό, σιωπηλῇ, σεμνῇ, γιὰ νὰ καταθέσῃ τὸν πτωχικὸ φόρο τῆς εὐλαδίας τῆς ἐμπρὸς στὴν ἀτίμητὴ εἰκόνα τῆς Μεγάλης Προστάτιδος τῶν Χριστιανῶν.

Ἐξαφὰ ὅμως, ἓνας τρομερὸς κρότος ἐδόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα. Τὸ πλήθος τῶν προσκυνητῶν συνταράχθηκε. Χιλιάδες βλέμματα ἐστράφηκαν μετὰ φόβου πρὸς τὴ θάλασσα, κι' ἀπὸ χιλιάδες στήθη ἐδόνηκε μιὰ ἀγωνιώδης φωνὴ καταπληγῆς.

Ποῖος μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν πρώτη ἐκείνη στιγμή τί εἶχε συμβῇ; Μιὰ πελώρια στήλη μαύρου καπνοῦ, παρὰ ξενή πιελία, πένθιμη κι' ἀποκρουστικὴ, μέσα στὴν γαλὴν νὰ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή σκηνοθεσία τοῦ οὐρανοῦ, τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ βουνοῦ, στράβιλιζόταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὠραῖο καὶ δοξασμένο πολεμικὸ μας.

Καὶ τὴν ἄλλή στιγμή, τὰ χεῖλη τῶν προσκυνητῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, μεγάλων καὶ μι-

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Πῶς τῶπαθε ἡ φουκαροῦ ἡ Σουσού! Αὐτὴ ἦταν φῖνα καὶ καλὰ μέχρι προχθὲς τὸ δράβν καὶ σὰ καλὰ καθοῦμενα καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ τὴν ἔφαγε στὸ ἄψε οὐδὲ μάγκες, τὸ σκοτάδι.

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ: Βαθῶς οὐν ἀλγῶ κι' ἀφ' οὗτο γὰρ τὴν ἔχασον ἀφθόνως νοσταλγῶ τὸ σὺλ της τὸ ζαργανοειδὲς, τὸ ὕφος τὸ σταμῦλον καὶ τὸ πτερον στὸν πῖλον, τὴν φιλικὴν της ὁπωσοῦν κι' εὐχάριστον γειννίσαιν καὶ τὴν ἡμικρανίσαιν.

Ἦν, Κάθριν, τέκνον ἀγαθὸν τῆς ἡδὴ τεθνηκούσης, ἦτο μοιραῖον κάποτε τὸ τέλος της ν' ἀκούσης! Φαντάζομαι ὅπσοον νῦν θαρῶς θὰ τὸ φέρης κι' ὅπσοον ὑποφέρεις!

Η ΚΑΘΡΙΝ: Ὅχι καὶ πολὺ, γιὰτὶ ὁμολογῶ μιὰ τέτοια νῆα ἐγώ, μετὰ γυναιμίας ἐκλεκτῆς καὶ φίλους τρεῖς σαρκῶν, δὲν ἡμποροῦσα δέβαια νὰ ἔχω μιὰ μαμὰν τοῦ Μπυθούλα κυρία τούτῃστιν... τσοκαρία.

ΖΑΜΦΩ: Ἡδοί, καλὲ, ντρίθες! Καλὲ γειτόνοι ποῦστε τὴν κόρη τὴν ἐξοδιάντροπη καὶ τὴν λωλή ν' ἀκούστε; Αὐτὴ ἀπολωλόθηκε, δὲν ἔχει πιά τί λείει καὶ σοῦρνει τὰ κουσοῦρια τῇ ἀντὶ νὰ τὴν κλαίη.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ: Ἰστέ, γιὰδρούμ! Καρντιά μου εἶχε παρ-

καὶ σὰν φιστικ, φιλὰν φιστικ, εἶχε καθουρντισμένο. Ἰμαραμένος εἶνε Σουσού, πρῶμα μπομπούκι, αὐτὴ, ποὺ ἐμένα ἔφαε ἱμαγαζὶ σουτζούκι.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Ὦχ, ὦχ, παιδιά! Ἡ φάβα ἔχει λάκκο!

Βρὲ τὸν Καραμπετῆκο!

Ἦντε ἐξηγίσουνα κρυφὰ μετὰ τὴ Σουσού ζευγάρη;

Καὶ ὁ Ψάβας τί ἔκανε; Ἐκράταγε φανάρη;

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ: Ἡννόησον θαθῶς.

Τὸ τέλος της ὀφείλεται στὴν ζήλειαν τοῦ Ψάβεως.

Ἦν, πρέπει νῦν ἐν ἄκαρπεί νὰ συλληφθῇ ὁ φονεὺς

πρὸς τὸν ἑλπίαν, καὶ κατὰ παραπάνω. Ἐκείνη τὴν εἶχε καταφέρει νὰ τὴν τοποθετήσουν σὲ ὑπηρεσία μετῶπου. Καὶ τὴν ἔπληθαι μετὰ ἄλλες συνοδούς τῆς στὴν Λαρίσα, μετὰ τὸ πελώριο ἐκείνου νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Τὴν ἀληθινήν ἐκείνη ἡμέρα, στὸ γελαστὸ ἀκρογιάλι τῆς Τήνου, πρὶν ἀκόμη διαλυθῶν οἱ καπνοὶ τῶν δολοφονικῶν τορπιλλῶν, ὁ Πλάτων καὶ ἡ Λευκὴ εἶχαν κάμει ἐμπρὸς στὸ δοξασμένο πολεμικὸ μας ποὺ βούλιαζε ἓνα ὄρκο. Ἐκείνος νὰ ἐκδιικήθῃ τοὺς δολοφόνους μετὰ τὸ πτερωτὸ τοῦ ὀπλοῦ, ὅταν θὰ τοῦ ἔδινε τὴν ἀδεία ἡ Πατρίδα, κι' ἐκείνη νὰ προσφέρῃ ὅλες τὶς δυνάμεις της στὸν ἱερὸ ἀγῶνα τῆς τιμωρίας τῶν ὑδρισταῶν τῆς Μεγαλόχαρης, ὅταν μιὰ ἡμέρα θ' ἀπεφάσιζε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ «ἡ ἐνδοξότερα τῶν Σερραφειμ».

Κι' ἔφθασε ἡ ἡμέρα αὐτὴ πρὶν περᾶσαι πολλὸς καιρὸς: μόλις ἓνα μῆνα μετὰ τὸν γάμο τῆς Λευκῆς μετὰ τὸν Πλάτωνα. Ὁ πόλεμος κτεύχθηκε. Ὁ Πλάτων, «κάπου στὴ Μακεδονία», εἰσέτασε τὰ φτερά του. Καὶ ἡ Λευκὴ κατετάχθηκε στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ.

Θὰ κρατεῦσαν καὶ οἱ δύο τὸν ὄρκο τους. Ἐκείνος, σὰν στρατιώτης, θὰ ἐκτελοῦσε μετὰ ὅλη του τὴν ψυχὴ τὴς διαταγῆς

τῆς τερπνοτάτης μας Σουσούς, τούτῃστιν ὁ Ψάβεως, ἓκ μέρους φίλων, θαυμαστῶν, γνωστῶν τε καὶ οἰκείων κι' εὐθὺς οὐν νὰ προσαχθῇ εἰς τὸ στρατοδικεῖον.

ΠΑΝΣΠΑΡ: Θαρῶ πῶς βρίσκομαι στὸ τρεῖς χιλιάδες ἔτος, ὅπου χωρὶς χρονοτριβὴ εὐκόλως καὶ ἀνέτως σκοτώνεις τὸν καθέναν μετὰ μιὰ κακούργα πέννα!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Μπράβο, Πανσπάρ! Ἐξηγήθηκες στὴν (πέννα).

ΧΟΝΤΡΗ: Ὡστε οἱ συγγραφεῖς σκοτώνουν ὅπως-ὅπως; Χριστὲ καὶ Παναγία μου! Δὲν... μετὰ τὸ πρῶτο.

Η ΚΑΘΡΙΝ: Μπα; Φοβήθηκες μὴ σὲ σκοτώσουν μήπως; ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Καὶ νᾶζερα τί θὰ γενῇ τὸ λίπος!

ΠΑΝΣΠΑΡ: Ἀν ζοῦσε ἡ Χοντρή στὸ μέλλον τὸ ἀπώτατον, τούτῃστιν στὸν αἰῶνα μου τὸν πράγματι θαυμασίον, τὸ λίπος της τὸ ἄβυσσον θὰ ἦταν χρησιμώτατον καὶ θὰ κινούσε ἀσφαλῶς ὁλόκληρο ἐργαστασίον.

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ: Λαμβάνω τὴν τιμὴν ἵνα προτεῖνω ἡδὴ σαφῶς ἐν κατοικίῳ

ρεφενήδον νὰ στήσωμεν καλλίστην προτομήν, λευκὴν καὶ μαρμαρόδεσαν,

εἰς τὴν Σουσού τὴν ἱεροκλήνη, οὐ μὴν καὶ παλαδόεσαν. Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤΗΣ: Ἀερμὴ! Καλὸ εἶνε, ἀ μὰ ἐγὼ θὰ ντῶσω εἰσπραξί ἀπὸ τὸ παστοῦρμα.

ΖΑΜΦΩ: Ποῦ θὰ τὸ στήσωμε, καλὲ, τὸ μάρμαρό της γιὰ νὰ τὴν ἔλπη ὁ ντονιαὸς πῶς ἦταν στὸν καιρὸ της;

ΧΟΝΤΡΗ: Ἐκεῖ, στὸ Βυθούλα, ποὺ ζοῦσε τόσα χρόνια μετὰ τὸν Παναγιωτάκη της μέσα στὴν καταφρόνια.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Τὴν ἔκανε καὶ πάλι ἀπὸ κούπες μ' αὐτὰ τὰ λόγια ποῦτες!

Μωρὴ, ἂν στήσουν τὴ Σουσού στὸ πρῶτο της κονάκι, θὰ κἀν πόδια ἡ προτομὴ νὰ πάη στὸ Κολωνάκι!

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΓΡΑΦΟΣ.

ἡ ἱταλικὴ; ρῶτης καποῖα ἀπὸ τὴς νεαρὲς ἀδελφές.

Δὲν ἀπῆντησε ὅμως κανεὶς. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὁδηγό, ὅλα τὰ μάτια κυττοῦσαν πρὸς τὸ σῆμειο ποὺ εἶχε δεῖξει ὁ γιατρός στὸν οὐρανὸ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, δὲν ἔμεινε πιά καμμία ἀμφιβολία. Ἐνὰ ἀεροπλάνο χαμηλὰ, νὲ γρήγορα, διαγράφοντας μιὰ καμπύλη παράξενη. Ὅα ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ πιλότος δὲν κυβερνοῦσε πιά, ἡ προσπάθειά του νὰ προσγειωθῇ ἀναγκαστικὰ. Ἀόριστα ἀκόμα, κάτω ἀπὸ τὰ πτερά του φαίνονταν τώρα ζωγραφισμένα τὰ ἐλληνικὰ χρώματα.

—Ἀς προχωρήσωμε πρὸς γρήγορα, εἶπε ὁ γιατρός. Ὅα προσγειωθῇ κάπου, κοντὰ στὸ δρόμο μας. Κι' ὁ ἀεροπόρος μας θὰ ἔχη σίγουρα ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια.

Ὁ ὁδηγὸς ἐπάτησε περισσότερο τὸ πεντάλ τῆς βενζίνης καὶ τὸ αὐτοκίνητο ὤρμησε γρήγορα σὰν βολίδα. Ὁ γιατρός καὶ οἱ ἀδελφές ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἔχουν τὰ βλέμματα στηλωμένα στὸ μεταλλικὸ πουλὶ ποὺ ὀλοένα χαμηλῶν, χαμηλῶν, ταλαντευόμενο σὰν πραγματικὸ πουλὶ λαβωμένο.

Μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα καὶ τὸ λαβωμένο πουλὶ ἔφθασε στὸ ἔδαφος. Ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο εἶδαν ἓνα τίναγμα, κι' ὕστερα

τὰ φτερά ἔμειναν ἀκίνητα, γερμένα λίγο πρὸς τὸ πλάι.

—Θεέ μου, ἂς μὴ σκοτῶθῃ καὶ ὁ ἀεροπόρος μας! — μουρμούρισε ἡ Λευκὴ.

Συμφωνῶντας, οἱ ἄλλες ἀδελφές, σταυροκοπήθηκαν μετὰ πίστι.

—Ἀκόμα πρὸς γρήγορα! εἶπε ὁ γιατρός τοῦ ὁδηγοῦ.

Ὁ σφῆρ ἐπέταχυνε ἀκόμα περισσότερο τὸν δρόμο του, καὶ ἐπὶ τέλους σταμάτησε πρὸς τὸν ἀεροπλάνο. Ὁ γιατρός ἐπῆλθε κάτω. Τὸν ἀκολούθησε ἡ Λευκὴ, κι' ἀπὸ πίσω τοὺς ὅλες οἱ ἄλλες ἀδελφές.

Ἡ ὁμάς τῆς βοηθείας ἔτρεξε πρὸς τὸ μεταλλικὸ πουλὶ. Ὅσο ἐπλησίαζαν κι' ἐβλεπαν καλύτερα, τόσο ἡ ἀγωνία ὄλων γινόταν μεγαλύτερη. Οἱ τροχοὶ τῆς προσγειώσεως εἶχαν συντριβῇ, τὸ ἀριστερὸ φτερό εἶχε γίνῃ δυὸ κομμάτια. Χωρὶς ἄλλο, ὁ ἀεροπόρος μας θὰ εἶχε πληγῶθῃ. Τούλαχιστον πλὴν γωθῇ!

Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ, ὁ γιατρός εἶπε:

—Εἶνε καταδικαστικὸ. Ὁ πιλότος εἶνε, βλέπω, στὴ θέσιν του, ἀκίνητος. Ὅα ἔχη πληγῶθῃ στὴ μᾶχη.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἐσκαφάλασε στὴ θέσιν τοῦ πιλότου. Ὑστερα, εἶδε τῆς (Τὸ τέλος τῆς σελίδας 24)

Γιατὶ τὴν ὑπερήσπιζαν οἱ μεραρχίες τῶν ἀνθρώπων; Μήπως ἦταν πόλις ἱταλική; Κάθε ἄλλο! Ἦταν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε πόλις Ἑλληνική. Τετρακόσια πενήντα χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἰδρύθηκε, καὶ σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς μισῆς αἰῆς χιλιετηρίδος ὑπῆρξε ἑλληνική.

Ὅταν «τὸ ἀθάνατο κρασί τοῦ εἰκοσιένου» εἶχε μεθύσει τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ, καὶ ἔτσι καὶ ἡ μνημειώδης σειρὰ τῶν πυραμίδων τῆς ἑλληνικῆς δόξης — Μαραθῶν, Θερμοπύλαι, Σαλαμίς, Πλαταιαί, Μυκῶλη — συνεζίζονταν μετὰ Τριπολίτσα, ἓνα Δερβενάκι, ἓνα Μεσολόγγι, μετὰ τὴ Χίο, μετὰ τὴ Ψάρρα, μετὰ τὴν Ἀλεξανδρεία, ἡ ἑλληνικὴ, ἡ ἑλληνικωτάτη ἐπὶ τῆς Κορυτσοῦ ἔστειλε πολλὰ παιδιὰ τῆς νὰ προσφέρουν κ' αὐτὰ τὸ αἷμα τους στὸν ἱερὸ ἀγῶνα καὶ ἀδείαζε τὰ «κεῖ» τῶν γερόντων τῆς γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ μετὰ μαρτυρὶα καὶ μετὰ τὴν γιγαντιαία προσπάθεια τῆς ἐθνικῆς ἀναστάσεως.

Καὶ μόνον αὐτὸ; Ἐνὰν ὅλο κληροῦσιν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασι, στὴν Κορυτσοῦ ἐλειτοῦργοῦσε σχολεῖο ἑλληνικὸ. Πότε; Ὅταν ἡ Ἀθήνα ἦταν ἓνα χωριουδάκι, χωρὶς κανένα σχολεῖο. Κι' ἀργότερα, χάρις στὸν πατριωτισμὸ πολλῶν ζηνητεμένων παιδιῶν τῆς, ἀπέκτησε κι' ἄλλα, κι' ἄλλα σχολεῖα. Τὸ 1843 ἀποκτεῖσε γυμνάσιον, μετὰ σπουδαία διδασκαλία καὶ ἐργαστήριον φυσικῆς καὶ χημείας, χάρις στὸ κληροδοτήριον τοῦ μεγάλου Κορυτσοῦ Γιάννη Μπάγγα. Ἐπὶ τῆς, ἀνῶτερο παρθεναγωγεῖο, ἑλληνικὰ σχολεῖα, δημοτικὰ σχολεῖα. Χιλιάδες ἑλλήνων πόλιν καὶ μάθαιναν γράμματα στὰ σχολεῖα αὐτὰ, ὅπου ἀπὸ νῦν ἀπὸ 50 καθηγητὰ καὶ διδά-

σκαλοὶ ἐτροφοδοτοῦσαν τὶς δύο ἱερὲς φλόγες τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς: τὴ θρησκεία καὶ τὴν ἐθνικὴ μας ἱστορία.

Ἀλλὰ, κάποτε, ἦρθε καὶ τὸ 1921. Ἀρχισαν δηλαδὴ οἱ ἱταλοὶ νὰ «προστατεύουν» τὴν Ἀλβανία. Καὶ τότε... κλειστήκαν ὅλα τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα τῆς Κορυτσοῦ. Ὅλα! Γιατὶ ἔπρεπε νὰ ξεριζωθῇ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἀκρόπολιν τῆς Βορείου Ἠπείρου καθετὶ τὸ ἑλληνικὸ, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀπὸ τὰ στήθη τῆς νεολαίας τῆς.

Οἱ Κορυτσοῖοι ἀγωνίσθηκαν ὅπως μποροῦσαν γιὰ νὰ διατηρήσουν τὰ σχολεῖα τους. Ἦξεσαν πῶς μιὰ ἄλλη τυραννία ποὺ σκέπασε ὅλη τὴν Ἑλλάδα, εἶχε σεβασθῇ τὴ θρησκεία καὶ τὴ γλῶσσα τῶν σκλάβων. Γι' αὐτὸ καὶ αὐτὴ ἡ τυραννία νὰ μὴ σεβόταν αὐτὰ τὰ ἱερά; Παρεκάλεσαν, ἰκέτευσαν, μὰ ἡ Ρώμη ἐμείνε κουφὴ καὶ βουβή. Καὶ οἱ Κορυτσοῖοι ὑπέταχθησαν σὲ τὴν μοῖρα τους, ἀφ' οὗ βεβαιώθηκαν ὅτι ἡ νεὰ τυραννία ἦταν πολὺ πρὸς βαρεῖα, πολὺ πρὸς ἀπάνθρωπον ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὴν παλαιά.

Γιατὶ λοιπὸν τὴν ὑπερήσπιζαν, ὡς τὴς 22 Νοεμβρίου — εὐλογημένη ἡμέρα! — οἱ μεραρχίες τῶν ἀνθρώπων; Ἀπλῶς γιὰ νὰ προβιάσουν νὰ σωθῶν;

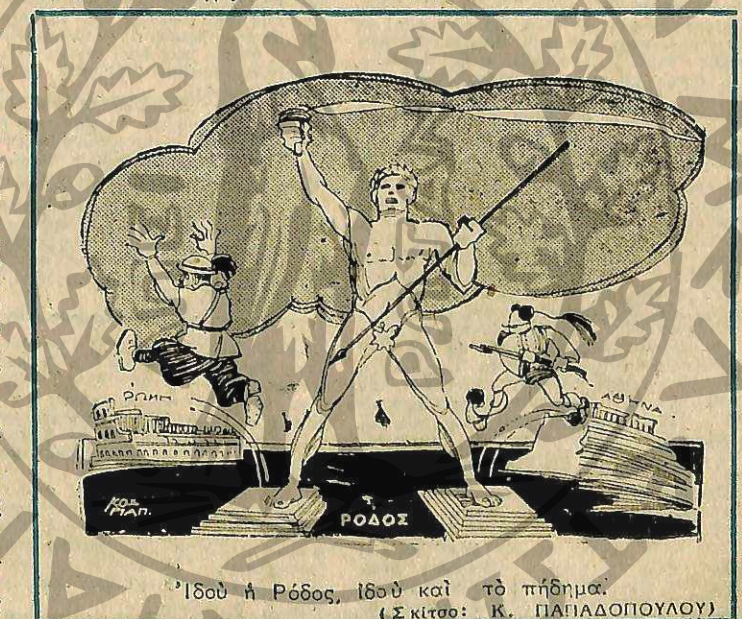
Τότε, ἀληθινὰ: καὶ ἐλευθερωτὰ εἶνε καὶ γενναῖοι.

Γ. Τ.

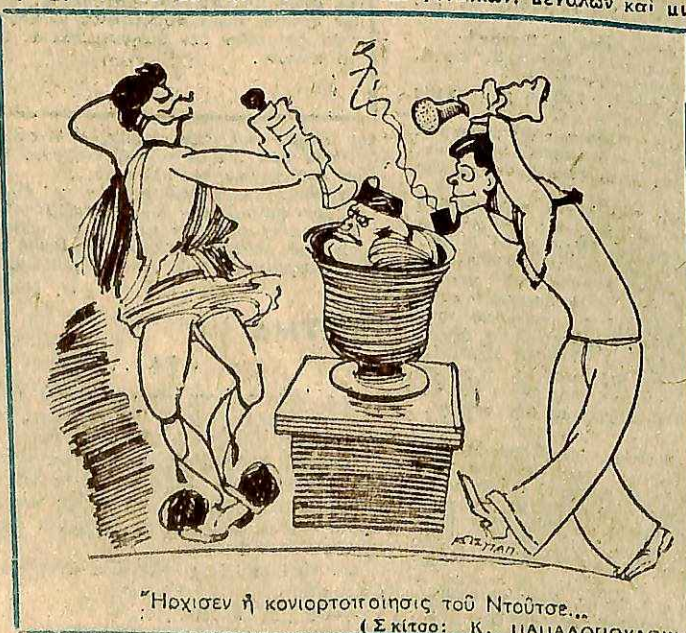
ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

—Νᾶκανε ἡ μύγα μέλι τρεῖς ὀκάδες τὸν παρά.

—Μὴν ἀφίνεις ὑπόλειμμα χρέους, φωτίζει καὶ ἔχθρου, γιὰτὶ σιγὰ — σιγὰ μεγαλώνουν.

Ἰδοὺ ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆγμα. (Σκίτσο: Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ)

Ἦρχισαν ἡ κωνιορτοποίησης τοῦ Ντοῦτσε... (Σκίτσο: Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ)

καμίσων και εξήτισσε μερικά.

— Θέλετε μια δολοκλήρη δωδεκάδα; ε-
ρώτησε ο υπάλληλος. Θά έχετε μια έκπτω
σ' δέκα τοίς εκατόν.

Μια δωδεκάδα. 'Ο 'Αντρέ θά έπαιρνε
δχι μόνον δώδεκα πουκάμισα, αλλά και
έκατό άν παρίστατο ανάγκη. 'Αλλ' δχι
βέβαια όλα μαζί. Θά τά έπαιρνε ένα -
ένα, για να έχη την ευκαιρία να βλέπη
κάθε φορά τη γοητευτική ταμία.

'Από εκείνη την ημέρα. Έγινε ο τακτι-
κώτερος πελάτης πού καταστήματος. 'Ε-
πέρρασε διαδοχικά από όλα τα τμήματα
και άρχισε να συσσωρεύη στο σπίτι του
ένα πλήθος πραγμάτων, πού δεν ήξερε
ούτε ο ίδιος τί να κανη κάλτσες, πα-
πούτσι, πουκάμισα, γραβάτες, φανέλλες,
τακικά, μεταξωτά, κουρτίνες, μαχιροπή,
ρουαί, σκεύη της κουζίνας, τὰ πάντα!

Στό τέλος, μόλις μπορούσε να κυκλο-
φορήσθ από τό ένα δωμάτιο στο άλλο,
ανάμεσα από όλα αυτά τὰ πράγματα.

Και έν τούτοις δεν είχε ακόμη έκδη-
λωθ.

'Ιδού τί συνέβαινε.

'Η ταμίας, βλέποντας τόν τακτικό αυ-
τό πελάτη, είχε άρχισει να του χαμογε-
λάει. 'Η στιγμή ήταν βέβαια κατάλληλη
για τόν 'Αντρέ, πού μπορούσε να άνοιξη
τό στόμα του και να ζητήσθ ένα ραντε-
βού. 'Αλλά ο δυστυχής δεν μπορούσε να
τό κάμη. Γιατί τή στιγμή αυτήν ακριβώς,
εμπειρευόταν ή γλώσσα του, έκοκκίνιζε
και τού ήταν αδύνατο να άρθρώσθ λέξιν.
'Ετσι, ανέβαλλε τό πράγμα για τήν έπο
μένη.

Με τίς διαρκείς αυτές αναβολές, είχαν
περάσει έξη δολοκλήροι μήνες, χωρίς ο 'Αν-
τρέ να έχη προχωρήσει ούτε κατά ένα
βήμα. 'Οπως ακριβώς και με τή δεσποί-
νίδα Νερμέν, πού δεν είχε παύσει να σκέ-
πτεται, παρ' όλη τήν αγάπη του προς
τήν γοητευτική ταμία τών Γκαλερί Λαφα
γιέ.

Τέλος, ένα πρωί πού είχε αγοράσει έναν
άραστον τάπητα, δεν είδε τήν ώραία ταμία
στή θέσι της, όταν έπλησίασε για να
πληρώσθ.

Τί είχε άπογίνει; Είχε φύγει, είχε άπο-
λυθ, είχε πανδρευθ; 'Ο 'Αντρέ δεν
κατώρθωσε να τό μάθ.

Κρατώντας τό θέμα με τόν τάπητα στα
χέρια του, ο αισθηματικός νέος έγύρισε
σκυθρωπώς και περίλυπος στο σπίτι του.

Λίγη ώρα άργότερα, άκουσε να κτυπούν
δυνατά στην πόρτα του.

'Όταν έπήγε να άνοιξη, βρέθηκε ξαφνι-
κά μπροστά στην κυρία Νερμέν και στην
κόρη της.

Τού εξήγησαν τί είχε συμβή.
Καθώς περνούσαν στο δρόμο, ένα αύ
τοκίνητο παρ' όλίγων να παρασύρη τήν
κυρία Νερμέν. Εύτυχώς, τής εξέσχισε
μόνο τό φόρεμά της. 'Εσκέφθηκαν τότε ότι
ο φίλος των Φουλκώ έκδοταν εκεί κοντά
και άνέβηκαν για τόν τόν παρακαλέσουν
να τίς φιλοξενήσθ επί μερικά λεπτά, για
να επιδιωρθώσουν προχείρως τήν βλάβη.

'Αλλ' όπως είπαμε, τό διαμέρισμα τού
Φουλκώ ήταν γεμάτο με παντός είδους
πράγματα.

Οι δύο γυναίκες έμειναν κατάπληκτες.
— 'Αλλά σεις έχετε ένα σωστό νοικοκυ-
ριό! Έκαμε ή κυρία Νερμέν, ξεχνώντας τό
σκεπτό για τόν όποιον είχε έλθει. Θεέ
μου! Πόσα πράγματα! 'Αλλά, σεις, φι-
λε μου, είσθε ένας πραγματικός θησαυ-
ρός! 'Ασφαλώς ή νέα πού θά πανδρευθήτε
θά είνε ή πιό εύτυχισμένη σύζυγος τού
κόσμου!

Ο 'Αντρέ κοκκίνισε ως τὰ αυτιά.

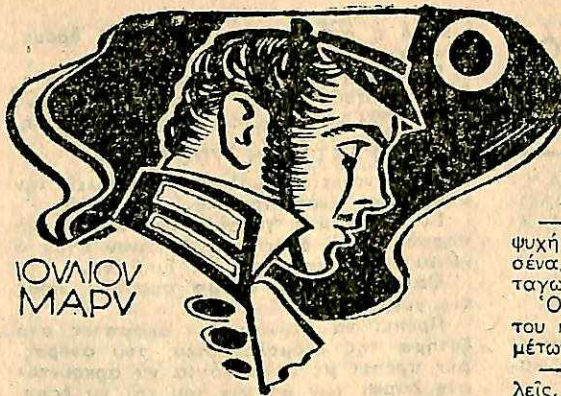
Φεύγοντας, ή Λουσι έστειλε προς τήν
διεύθυνσι του ένα πολύ τρυφερό χαμό-
γελο.

Και ή κυρία Νερμέν τού έσφιξε με δύ-
ναμι, με παραφορά σχεδόν τό χέρι.

— Σεις είσθε ένα εύρημα, φίλε μου!
έπανελάμβανε άνόμεσα στα δόντια της.

Τρείς εβδομάδες άργότερα έγιναν οι γά-
μοι τού 'Αντρέ Φουλκώ με τήν δεσποινίδα
Λουσι Νερμέν.

ΜΙΓΚΕΛ ΖΑΜΑΚΟ-Ι Σ

32ον

— Δεν μπορώ να σωπάσω, γιατί ή σι-
ωπή μου θά άποτελή τήν τύφι όλης τής
ζωής μου.

— 'Αλλά, δυστυχισμένη, δεν σκέπτε-
σαι ότι οι άποκαλύψεις σου δεν πρόκει-
ται να μου χρησιμεύσουν σε τίποτε; Κατά
τί θά έλαφρώσθ τή θέσι μου; Τό δικα-
τίήν όν θα με καταδικάσθ, είτε είμαι
γιός ή τής κυρίας ντε Σαβερνύ, είτε όχι.
'Εάν λοιπόν δεν πρόκειται να με σώσθ,
τότε γιατί θά μιλήσθ; Για να σπείρθ
γύρω σου τό πένθος και τή λύπη; Είνε
πολύ κακό ό,τι σκέπτεσαι να κάμθ, 'Ε-
λιάν.

— 'Αλλά, σε αγαπώ, 'Ιάκωβε!
— Και νομίζεις λοιπόν ότι έγώ δεν σε
αγαπώ;

— 'Αν με αγαπούσες, δεν θά ήθελες
να πεθάνθ. Συλλογίζεσαι μόνο τή λύπη
τής μητέρας σου και τίποτε άλλο. Δεν
βλέπεις λοιπόν ότι πεθαίνω από τόν τρό-
μο μου στη σκέπη ότι μπορώ να σε χάσω;
'Ο 'Ιάκωβος συνεκίνηθ.

— 'Ελιάν, είπε, ό,τι κάνω, είνε ή κα-
λύτερη απόδειξις τής αγάπης μου. Θέλεις
λοιπόν να άτιμασθ στα μάτια τού ίδιου
έαυτού μου; Και νομίζεις ότι έπειτα θά
μπορούς να συνεχίσω με ζωή πού θά
τήν είχαμε κερδίσει θυθίζοντας πόσους
άλλους στη δυστυχία και στην άπόγνωσι;
'Οχι, Ελιάν, αυτό δεν μπορεί και ούτε
πρέπει να γίνθ. 'Η μοίρα μου είνε να
πεθάνω και θά πεθάνω! Θά ήθελα μόνο
να σε διαβεβαιώσω ότι, ως τήν τελευταία
στιγμή, δεν θά σκέπτομαι κανένα άλλον
έκτός από σένα.

— 'Ιάκωβε, είπε ή 'Ελιάν, είμαι γυ-
ναίκα και δεν μπορώ να άντιληφθώ τό
μεγαλειόν τής ψυχής σου. Τούτο μόνον σκέ-
πτομαι: ότι θά σε χάσω. Και αυτό δεν
μπορώ να τό υπομείνω.

— Σε ίκετεύω, 'Ελιάν.

— Άκουσε, είπε ή νέα, υπάρχει κά-
ποιος πού έχη τό δικαίωμα να κρίνη για
όλα αυτά τὰ πράγματα. Στή θέληση αυ-
τού τού κριτού θά ύποχρεωθς και σύ ό
ίδιος να ύποκύψθ.

— Και ποιός είνε αυτός ο κριτής;

— 'Η μητέρα σου.

— 'Αλλ' ή μητέρα μου άγνωστ ότι εί.

μαι παιδί της.

— Τό καθήκον μου είνε να τής άποκα-
λύψω τὰ πάντα. 'Αφού μου τό άπαγορεύεις
δεν θά πώ τίποτε σε κείνους οι όποιοι
πρόκειται να σε δικάσουν. Θά πώ όμως
τὰ πάντα στην κυρία ντε Σαβερνύ.

— 'Ελιάν.

— Είνε περιττόν να με παρακαλθς 'Ιά-
κωβε. Θά τής πώ τὰ πάντα. Αυτή άς κρί-
νη και άς άποφασίσθ έπειτα.

Ο 'Ιάκωβος παρέμεινε σιωπηλός.

'Αντελαμβάνετο ότι τίποτε δεν θά έμ-
πόδιζε τήν 'Ελιάν να κάμθ εκείνο τό
όποιο έλεγε.

'Αλλ' ύπήρχε ένα άλλο μυστικόν, τό ό-
ποιον κανείς δεν θά τό έμάθαινε ποτέ.

Και τό μυστικό αυτό ήταν ή άφοσιώ-
σις ύπέρ τού άδελφού του.

Μόνον ο Βερνάρδος τό γνώριζε.

'Αλλ' αυτόν δεν θά τόν έπίστευε κανείς,
ή τουλάχιστον δεν θά τόν έπίστευαν περισ-
σότερο από τόν 'Ιδον.

— Πήγαινε, είπε με θλιβερό ύφος προς
τήν 'Ελιάν και κάμε ό,τι ή συνειδήσις
σου σου ύπαγορεύει. Δεν σε κρατώ πιά.

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

— 'Ιάκωβε, έκαμε ή νέα, μέσα στην
ψυχή μου υπάρχει μόνον ή αγάπη μου για
σένα. Τήν αγάπη αυτή τίποτε δεν τήν άν-
ταγωνίζεται.

Ο 'Ιάκωβος τήν έσφιξε στην άγκαλιά
του και άπέθεσε τὰ χείλη του επάνω στο
μέτωπό της.

— Παρ' όλο τόν πόνο πού μου προκα-
λείς, είπε, δεν παύω να σε αγαπώ, 'Ε-
λιάν.

'Εβγήκε κατόπιν από τό θάλαμο με ύ-
φος περίλυπο και κλονιζόμενο όημα.

'Η άδεια τής 'Ελιάνας άνέφερε ότι μπο-
ρούσε να ιδθ και τόν λοχία 'Ιάκωβο και
τόν Βερνάρδο ντε Σαβερνύ.

Πράγματι, έπειτα από λίγα λεπτά, τής
έφεραν τόν Βερνάρδο.

'Η πρώτη λέξις τού νεαρού στρατιώ-
του ήταν:

— Γιατί δεν ήλθε ή μητέρα μου;

'Η 'Ελιάν άπάντησε ότι ή κατάσταση
τής Βεατρίκης, τήν όποιαν ο θάνατος τού
Γιρόνδη είχε καταταράξει, δεν επέτρεπε
στην κόμησά να άπομακρυνθ από τήν έ-
παυλι.

— 'Όστε ή άδελφή μου κινδυνεύει; έ-
ρώτησε ο Βερνάρδος.

Πάντως ή κατάσταση της δεν είνε
καθόλου εύχρηστη, άπάντησεν ή 'Ελιάν.

Κατόπιν ή νέα τού εξιστόρησε τὰ έπακο-
λουθήσαντα στην έπαυλι από τή στιγμή
τής αναχωρήσεώς του.

— Είδες τόν 'Ιάκωβο; έρώτησε ο νέος.

— Ναί, Μερικά λεπτά πριν από σένα.

— Δεν σου είπε τίποτε...

'Η 'Ελιάν συνεκέντρωσε όλο τό θάρρος

της.

Κύριε Βερνάρδε, είπε, γνωρίζω τό
μυστικό σας.

— Γνωρίζεις λοιπόν ότι ο 'Ιάκωβος εί-
νε άδελφός μου;

— Έγώ τού τό είπα.

— Τότε, 'Ελιάν, άκουσέ με. 'Ο 'Ιά-
κωβος άρνείται να μιλήσθ όχι μόνον για
να μην έκθέσθ τήν τιμή τής μητέρας του
και για να μην τήν θυθισθ σε θαυτατή
λύπη. Θέλει ακόμη να με σώσθ και γι' αυ-
τό θυσιάζεται προς χάριν μου. Σε δεβαιώ
λοιπόν ότι είνε άθώος. 'Ο Γιρόνδης έφο-
νεύθ από μέσα. Δεν καταλαβαίνω γιατί
πιστεύουν αυτόν και δεν δίνουν καμιά πί-
στι στα λόγια μου. Γι' αυτό, 'Ελιάν,
ζητώ τή συνδρομή σου. Πρέπει να τόν σώ-
σωμε...

— Θά κάμω ό,τι μπορώ, άπάντησε ή
νέα.

— Έπειτα έχαρίσθκαν.

'Η 'Ελιάν έγύρισε τό άλλο πρωί στο
Ντεζωλναι και άνέφερε στην κυρία ντε
Σαβερνύ τίς συναντήσεις της με τούς δύο
νέους.

'Η Βεατρίκη δεν είχε σημειώσει καμιά
καλύτερευσι κατά τό διάστημα αυτό.

Έν τούτοις, ο Ιατρός διατηρούσε άκό-
μη μερικές έλπίδες.

Οι έλπίδες αυτές έγιναν μεγαλύτερες
κατά τίς έπόμενες ήμέρες.

'Η κόμησά άρχισε να αναθαρή.

Είχε άκούσει κάπως άφρημένη τήν ά-
φήγησι τής 'Ελιάνς για τίς συνομιλίες
πού είχε με τούς δύο νέους.

Τήν έκάλεσε λοιπόν και πάλι τώρα κον-
τά της και τής εξήτησε να τής άφηγηθ
λεπτομερώς τὰ διαμειβεθέντα.

— Και οι δύο, είπε ή 'Ελιάν, έξασκα-
λουθούν να ύποστηρίξουν, καθένας χωρι-
στά, ότι έφόνευσαν τόν Γιρόνδη.

— Παράδοξον, είπε ή κόμησά.

'Η 'Ελιάν ενόμιζε ότι είχε έλθει ή
κατάλληλη στιγμή για να μιλήσθ.

Δεν είνε και τόσο παράδοξον. Έσο
νομίζετε, είπε. Οι δύο αυτοί νέοι αγαπι-
ώται όχι ως φίλοι... άλλ' ως άδελφοί...

'Η κυρία ντε Σαβερνύ άνεσκήρτισε.

— 'Ός άδελφοί! έκομε.

— 'Α, κυρία, είπε ή 'Ελιάν, ξέρω ότι

θα σας χαροποιήσω πολύ... αλλά και ότι
θα σας λύπησω επίσης... Τό καθήκον μου
έμως μου επιβάλλει να μιλήσω...

— Τί θέλεις να πθς, Ελιάν;

— 'Αν ξέρατε, κυρία, πόσον είμαι τα-
ραγμένη από τό θράδυ εκείνου πού μου έ-
κάματε τήν εκμυστήρευσι... για κάποιον έ-
πεισάδιο τής νεανικής ζωής σας... 'Ηθε-
λα να σας πώ τὰ πάντα εκείνη τή στιγμή,
αλλά δεν έτόλμησα γιατί ή συγκίνησίς μου
ήταν πολύ μεγάλη. 'Εκτός τούτου, τό μυ-
στικό εκείνο δεν ήταν δικό μου. 'Εκείνο δ'
μωρ πού δεν σας είπα τότε, θά σας τό πώ
τώρα...

— Δεν σε καταλαβαίνω, αγαπητή μου
'Ελιάν.

— Καθ' όσον μου διηγήσθε τήν ιστορία
του άτυχούς έρωτός σας με τόν 'Ιουλιάνο
Ρεμοντέ και τής γεννήσεως τού τέκνου σας
ο νους μου έφωτίζεται και τήν ιστορία πού
άρχισατε σεις θά μπορούσα να τήν άπο-
τελειώσω έγώ.

— 'Αλλά, παιδί μου...

— 'Όπλισθήτε με θάρρος, κυρία, ίκέ-

τευσέ ή 'Ελιάν.

— Τί πρόκειται λοιπόν να μου πθς;

— Τό όνομα τού τέκνου πού ζητάτε

επί τόσα χρόνια.

— Τό γνωρίζεις;

— Τό γνωρίζω.

'Η κυρία ντε Σαβερνύ εκύτταξε τήν 'Ε-
λιάν με ήλιθιο ύφος.

— 'Ενόμιζε είχ μια στιγμή μήπως ή με-
γάλη θλίψις είχε κάμει τήν 'Ελιάν να χά-
σθ τό λογικό της.

— Κόρη μου! έκαμε, σφίγγοντας τὰ
χέρια τής νέας μέσα στα δικά της.

'Η 'Ελιάν μάντευσε τή σκέψη της

και έχαμωγέλασε.

— Δεν έτρελλάσθκα, κυρία, είπε. Γνω-
ρίζω τό χαμένο παιδί σας, καθώς και έ-
κείνους πού τό περισυνέλεξαν και τό ά-
νέθρεψαν, έως τήν εποχή πού έγινε άν-
δρας...

— 'Ελιάν, κέρη μου, μήπως με έμ-
παίζεις; Συλλογίσου τόν πόνο, συλλογι-
σου τήν άπελπισία μου... Θά μου ήταν
αδύνατο να ύποστώ για δεύτερη φορά τό
ίδιο πλήγμα, άν ύποτεθ ότι έκαμνα λά-
θος...

— Δεν άπατώμαι, κυρία.

— Και ποιός είνε;

— Ο 'Ιάκωβος, κυρία.

— Γιατί δεν μου είπες τίποτε;

— Δεν έγνώριζα αυτή τήν ιστορία. Μό-
νον κατά τήν ήμέρα τής εκμυστηρεύσεως
σας έμαθα ότι είσθε μητέρα του...

— Και αυτός;

— Τήν επομένην τού είπα τὰ πάντα.
Τού είπα επίσης ότι ο Πατόχης και ο Γι-
ρόνδης θά σας συναντούσαν στο περίπτε-
ρο τής έπαύλεως. 'Εφωβήθ λοιπόν μή-
πως κανείς από αυτούς σας προσβάλθ
και γι' αυτό θέλησα να θρεθθ εκεί για
να σας υπερασπίσθ.

— Και ο Βερνάρδος; Γιατί εύρίσκετο
έκει;

— 'Ο Βερνάρδος γνωρίζει ότι ο 'Ιά-
κωβος είνε άδελφός του.

— Θεέ μου! Θεέ μου! έκαμε ή κόμησ-
σά. 'Όλα αυτά είνε άλόγιστα λοιπόν;

— 'Ενοιωθε τίς δυνάμεις της να τήν έν-
καταλείπων.

Τής έφαινετο ότι έπρόκειτο να παρα-
φρονήσθ.

Τέλος, κατώρθωσε να άποκτήσθ τήν
ψυχραιμία της.

— Διηγήσου μου τὰ πάντα, είπε, Μί-
λσε...

'Η 'Ελιάν τής εξιστόρησε όσα ήδη
είνε γνωστά στους αναγνώστας μας.

'Η Μαργαρίτα παρακολουθούσε τήν
άφήγησί της, κρεμασμένη από τὰ χείλη
της.

— Αυτή τή φορά είμαι βεβαία ότι εύ-
ρήκα τό παιδί μου, είπε, όταν ή 'Ελιάν
να έτελειώσε τήν αφήγησί της.

— Κυρία, είπεν ή νέα, σας ενέπαιξαν
και σας εξηπάτησαν δύο άθλιοι επί τό-
σον καιρό. Ξέρω πολύ καλά ότι θά έπι-
στεύατε στα λόγια μου. 'Αλλά έχω άπο-
δείξεις να σας δώσω. Είδατε πόσον άκρι-
βείς ύπήρξαν οι λεπτομέρειες πού σας έ-
δωκα για τή μονομαχία τών δύο αυτών
άνδρών, για τόν θάνατο τού κ. Ρεμοντέ
και για τήν έγκατάλειψή πού 'Ιάκωβου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

★ ΙΛΙΝΟΙ Σ: — Σ' ένα εργοστάσιο
ανταλλακτικών τής πόλεως μας είχε έκρα-
γή τελευταίως μια άπεργία. 'Η άπεργία
έβειχε ότι θά παρατεινόταν επί πολλές
ήμέρες, άν ο διευθυντής τού εργοστασίου
δεν είχε μάν έξυπνη ιδέα: 'Αιπαδιά, είπε
στους εργάτες, δεν θάλω να είσθε άκεφοι
στο εργοστάσιό μου, έπειδή δεν θά έρ-
γασθήτε. Και άμέσως τούς έστειλε μια
μεγάλη ποσότητα μπουκαλιών διαφόρων
λικέρ. 'Ότερα από λίγο, ο διευθυντής έ-
στειλε στο εργοστάσιο καμιά είκοσαριά
κοπέλλες προς διασκέδασιν τών εργατών.
Τήν στιγμή όμως πού τό γλέντι είχε φθά-
σει στο κατάκρυφο, οι πόρτες τού έργο-
στασίου άνοιξαν και είδοποιημένες από τόν
διευθυντή, ένέσκησαν οι γυναίκες τών ά-
περγών. Φαντάζεσθε βέβαια τώρα τί έπη-
κολούθησε. 'Η άπεργία ελύθηκε άμέσως
και οι εργάτες ξαναρχίζουν.

★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: — Η κυρία 'Ολί-
βια Ράιτ, χήρα ενός έμπορου σιδηρικών
τής πόλεως μας, άπεφάσισε να κατασκευά-
σθ έναν μεγαλοπρεπή τάφο για τόν άνδρα
της, για να έξλιευσθ πού τού έτάραξε
τόν αλάνιο ύπνο του. 'Ο μακαρίτης είχε
αγοράσει τόν περασμένο 'Ιούλιο ένα λα-
χείο. 'Ότερα από λίγες έβδομάδες πέθα-
νε. Πρώ ήμερών έγινε ή κλήρωσις τού λα-
χείου και τό μεγαλύτερο ποσόν έκέρθηκε
ο αριθμός πού είχε αγοράσει ο μακαρίτης.
'Η γήρα του άνεχτήσε παντού τό λα-
χείο, αλλά δεν τό έβρισκε. Τότε θυμηθηκε
πώς ο άνδρας της είχε έλαίε τό λαχείο σε
μια κλήπη τού σασκακιού, με τό όποιο τόν
έδωσαν. 'Εδήλωσε τό πράγμα στις αρχές
και είπαινε τήν άδεια ν' άνοιξη τόν τά-
φο τού μακαρίτη. Πράγματι, σε μια τσέ-
πη τού σασκακιού τού νεκρού άνεψε τό
λαχείο και είσπείρασε τό ποσόν.

★ ΜΑΔΡΙΤΗ: — Έχουμε κι' έμεις στην
'Ισπανία τίς... αμερικανικές παραβεινές
μας. Οι γάμοι ήλικιωμένων ανθρώπων
δεν είνε βέβαια και τό πρωτοφανές για
τήν εποχή μας και δεν θ' άείζε τόν κόπο
να σας τηλεφωνήσω τό γεγονός ότι ο Ζου-
άν 'Αμπάνιεθ, ένας γέρος 83 έτών και ή
Καρμενσίτα Σενουά, 72 έτών, περνούν τόν
μήνα τού μέλιτος σ' ένα έξοχικό μας προσ-
τείο. Τό ζεύγος όμως αυτό τών γερόντων
νεονύμφων παρουσιάζει τό εξής ένδιαφε-
ρον: είνε ή δεύτερη φορά πού ο 'Αμπάνιεθ
και ή γυναίκα του ένωσαν τίς τύχες των!

Για πρώτη φορά είχαν παντρευθ τό 1890.
'Ότερα από 35 χρόνια έχώρισαν. 'Επί
μιαν δολοκλήρη δεκαπενταετία ο καθένας
τραβούσε τόν δρόμο του, όποτε ξαφνικά
πρό μηνός, άπεφάσισαν να ένώσουν και
πάλι τίς τύχες των και άνεκύνωσαν στα
...παιδιά και τα έγγονιά τους ότι άπο-
φάσισαν να πεθάνουν μαζί. Τά κομψέτα
τού δεύτερου γάμου των τα έφαιναν τὰ
έξη παιδιά τους και τα 30 έγγονιά τους!

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

— 'Απ' εδώ και δύο χρόνια σχεδόν, πού ή
'Ελλη άνεκαλύψε ότι ο άνδρας της τήν άπα-
τούσε, εξήγησε καταφύγιο στην άδελφή της,
πού δεν τής έπέτρεψε πιά να τόν έαυθισθ.
ούτε να εξηγηθ μαζί της. Τής άνοιγε όλα
της τὰ γράμματα και τής ύπαγόρευε τίς ά-
παντήσεις. Θάρρους πώς ένοιωσε μια περίε-
ρη εντύχια στη δυστυχία της άδελφής της.
Ιδώς γιατί αυτή δεν είχε πιά τήν έλπίδα να
παντρευθ ποτέ. Στο μόνο πού είχε τή δύνα-
μι ακόμη να έμπνεη ή 'Ελλη, ήταν στο ζή-
τημα τού διαζυγίου. Αυτό δεν θά τό έδινε
ποτέ.

Ο Τάσος θάρχόταν, όπως έλεγε στο γράμ-
μα του, στις 4 τό άπόγευμα να τήν πάρη. 'Η
Καίτη στο μεταξύ πήγε στον όδοντογιάτρο
της και θά έγύριζε ακριβώς στις τέσσερις.

'Η 'Ελλη έμεινε μόνη. Και στη σκέψη πώς
σε λίγο θά έβλεπε τόν άνδρα της, ήρθαν στο
νους της όλες οι αναμνήσεις τών λίγων χρόνων
πού έπέρασε τόσο εύτυχισμένα μαζί του. Θυ-
μόταν πού έπήγαιναν τακτικά στο 'Μπατίνα,
στο Παλιό φάληρο, κι' έπράγαν θαλασσινά,
τό ταξίδι της στα Πριγκιπόνισα της Καν-
στανίουπόλεως... τήν ήμέρα πού ο Τάσος,
τρέχοντας να τήν πιάσθ στην άμμουδιά, έ-
στραμπούλησε τό πόδι του...

Ξαφνικά ή 'Ελλη έβλεπε μπροστά της τόν
Τάσο. 'Ηταν τόσο ευθυσιμένη στους αυλο-
γισμούς της, πού δεν είχε άκούσει ούτε τό
κλάδον τού αυτοκινήτου, ούτε τήν ύπηρετρια
πού άνοίγε τήν πόρτα.

— 'Ηρθε λιγάκι νωρίτερε, είπε εκείνος
μπαινοντας.

'Η 'Ελλη σηκώνεται και σφίγγει τό χέρι
τού άνδρός της. Παίρνει μετά τό καπέλό της
και τό φορεί λιγάκι στραβά, όπως τό άρσε
να τήν βάλθ άλλοτε. 'Εκείνος τήν θωπεύει να
φορέσθ τό καπέλό της. 'Όλα γίνονται τόσο
φυσικά, ώστε και στον δρόμο σαν κατέβηκαν,
τόν ρώτησε πολύ φυσικά μόλις είδε να τήν
όδηγθ σε μια κομψή κитρινόχρωμη κούρσα:

— Άλλάςτε αυτοκίνητο;

— Ναί, έχεις δικήν, δεν τό είδες ακόμη
αυτό.

Κάθετα κοντά του, όπως άλλοτε, και ό,
πως άλλοτε τού πιάνει τό πρώτο και τού
λέει:

— Τάσο, πρόσχε!

Γελούν και οι δύο, και τὰ δύο παύρα χρο-
για τού χαρισμού των χάνονται μπροστά στο
αίσθημα τής άσφαλείας και τής εύτυχίας.

'Ότερα από λίγη ώρα, θγαίνοντας από τό
συμβολαιογράφο, ή 'Ελλη, πολύ φυσικά,
ανέβαινει και πάλι στην κούρσα. Ξεκινούν.
'Ο Τάσος με πόνηρο χαμόγελο ρωτά:

— Πού θά πείθ να δειπνήσωμε;

Η ΖΗΛΕΙΑ

ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Όμιλες ο ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

«Η Ζήλεια είναι όπως το άρσενικό. Εάν την ανακαταλάβεις με μικρές δόσεις στον έρωτα, τον δυναμώνει. Εάν όμως του τις δίνεις σε μεγάλες δόσεις, τον δηλητηριάζει, τε και τέλος τον σκοτώνει».

Αυτή την απάντηση έδωσε ο Μπέρναρ ΣΩ σε σχετική ερώτηση μιας συνεργάτιδας αγγλικού περιοδικού, με την οποία συνωμίλησε τελευταίους γενικόλογα επί του ζητήματος της ζήλειας στον έρωτα.

Κι' αλήθεια, δεν μπορούσε να δοθεί πιο ακριβής και πιο επιτυχής ορισμός, που α-σφαλώς πρέπει να τον έχουν υπόψη τους όσοι και όσες έχουν μεταβάλει την ζωή τους σε πραγματική κόλαση γεμάτη από ύπνους, ύποψιες και χίλια δυο άνωφλα μαρτύρια.

«Η Ζήλεια, προσθέτει ο μεγάλος και πνευματώδης Ίρλανδός συγγραφέας, είναι μια η-γή δραμάτων, μικρών και μεγάλων, που κα-ταλήγουν γρήγορα ή άργα στο να χωρίσουν εκείνους που είχαν αμοιόσκιως όρκοσθή αι-ωνίαν αγάπη».

Και πράγματι, μην ξεχνάτε, ότι στη βάση της ερωτικής σας ευτυχίας υπάρχει ένα αί-σθημα, που πρέπει να κυριαρχεί κατά τρόπον άπολυτον. Και είναι αυτό η αμοιβαία έμ-πιστοσύνη. Εάν, λοιπόν, είσθε εκ φύσεως ζή-λωτες, προσπαθήστε να διορθωθείτε το τα-χύτερο και μην αποφασίσετε να παντρευθείτε εάν νομίζετε ότι θα υποφέρετε ή ότι θα κα-νετε να υποφέρω ο σύντροφός σας από την υπερβολική σας ζήλεια.

Η Ζήλεια χωρίζεται σε διάφορες κατηγο-ρίες. Υπάρχουν ζήλειες που είναι εξαισιές και άλλες που είναι καταθλιπτικές.

Ο Μπέρναρ ΣΩ αναφέρει μια περίπτωση ζήλειας, πραγματικά συγκινητικής, που ύπε-ρβήθηκε στο να στερεωθούν οι δεσμοί ενός

άνδρου, που θρικόταν στα πρόθυρα του διαζυγίου.

Εκείνος ήταν γιατρός σ' ένα μεγάλο νο-σοκομείο. Εκείνη έζηλε τον θορό του συ-ζύγου της, που ήταν μια πολύ όμορφη και μορφωμένη γυναίκα. Την έζηλε γιατί κα-ταλάβαινε πως ήταν σε όλα ανώτερη της, γιατί είχε όλα τα προσόντα να την θαυμά-ζω ο άνδρας της και συνεπώς ήταν εύκολο να της τον πάρει. Μολαυτά, δεν έλεγε τίποτε στον σύζυγό της και μυστικά άρχισε ν' άκο-λουθού μαθήματα νοσοκόμου, μέχρις ότου έ-πηρε το δίπλωμά της. Κατ' αυτόν τον τρόπο μπορούσε πια να τον βοηθή στην έπιστήμη του και να ενδιαφέρεται για τα ιατρικά ζη-τήματα, που τον απασχολούσαν. Ο σύζυγός, καταπληκτικός από την συμβολή της γυναί-κας του, την έρώτησε σε τι ώφελετο αυτή. Τού έδωσε με πολλή άφέλεια την έξηγησι. Εκεί-νος συγκινήθηκε και κολακευθηκε τόσο έλε-ποντας την προστάθεια που κατέβαλε η γυ-ναίκα του για να τον συγκρατήσει, ώστε α-ποτραπήθηκε τελείως από την γοητεία της θορθού του και αφοσίωθηκε με όλη την α-γάπη στη γυναίκα του. Σήμερα το ζευγάρι αυτό ζή αρμονικά και εκείνη έπληρε τη βέσι της θορθού που άπομακρύνοντι έτσι ο-λους τους πειρασμούς από τον δρόμο του άν-δρός της.

Υπάρχουν, αντιθέτως, ηλίθιες ζήλωτες που καταστρέφουν την ευτυχία ενός άνδρου. Όλοι γνωρίζουμε εξυπνότερες γυναίκες

που καταστρέφουν την ευτυχία ενός άνδρου. Όλοι γνωρίζουμε εξυπνότερες γυναίκες

ΜΥΡΙΑΜ ΧΟΠΚΙΝΣ

έρωτευμένη μαζί του και όταν επέστρεψεν από τον πόλεμο καταστολιστός από παρ-ασημα, έπευσε αμέσως να τον παντρευτεί. Ο Πάρκερ ήταν όμως πολύ φτωχός και ο μισός του δεν μές έφθανε για να ζή-σουμε και οι δύο. Έγώ ωστόσο δεν έχω-σα ούτε στιγμή το θάρρος μου. Ήμουν πολύ φιλόδοξη και έπιθυμούσα να γίνω διάσημη χορεύτρια και να κερδίσω άφθονα χρήματα. Μια μέρα λοιπόν που ούτε ο Πάρκερ ούτε εγώ είχαμε ένα δολλάριο έσφαξα τις γροθιές με πείσμα και έτρά-θησα για το Μπροντγουάι.

«Το πρώτο θέατρο που έβρηκα μπροστά μου ήταν το «Βανίτου». Μπήκα και άφου πέρασα τον διάδρομο εύρεθκα στη σκη-νή... Εκεί επάνω έκτελούσαν τις τελευ-ταίες δοκιμές της επθεωρήσεως. Δεν έ-χασα το θάρρος μου. Προχώρησα και είπα σε κάποιον που εύγινε ένα μπλέττο:

— Συγγνώμην... ποιος είναι εδώ ο θια-σάρχης;

— Ο Χαζάρ Σόρτ! μου άπήντησε εκεί-νος.

— Όποτε δεν έκανα λάθος στο θέατρο! ψιθύρισα... Άκούστε, ο μιστέρ Σόρτ με έστειλε εδώ για να λάβω και έγώ μέρος στην επθεώρησι.

— Τι λέτε; Έκανε εκείνος ειρωνικά... Ο Χαζάρ Σόρτ είμαι έγώ! Πρώτη φορά σας έλέπω!

— Καθώς έλέπετε, με είχε πιάσει να λέω ψέματα με το πιο αδάντροπο ύφος του κόσμου. Μά πάλι δεν τα έχασα. Τού έβριξα μια ματιά, χαμογέλασα και τού είπα:

— Χαίρω πολύ, κύριε Σόρτ, που σας εύνώρισα. Εμένα με λένε Μυρίαμ Χο-πκινς. Μπορώ τώρα να χορεύω και έγώ στην επθεώρησι σας; Και εξέσπασα σ'

που περνού τον καιρό τους κατασκοπεύοντας τον σύζυγο τους και που θαυμάζονταν τόσο από την άνησυρία, ώστε να χάνουν κάθε λο-γική. Ένα καινούριο κοστούμι, μια καινούρ-για γραβάτα, όλιγο περισσότερο κέφι, γίνον-ται άφορηές στο να νομίσουν πως ο σύζυγός τις άπατά. Τού δημιουργούν σκηνές που τού καθιστούν τη ζωή άδίστη σε σημείο που αυ-τός να θορή και να θελήσει πραγματικά πια να βρη άλλου την ησυχία του. Οι γυναίκες αυτές υποκαθιστούν μόνες των την εύτυχία τους και δεν είναι άξιες καμιάς συμπάθειας.

Άλλες πάλι υποφέρουν σιωπηλά. Αισθάνον-ται ότι άδικα υποφέρουν στον σύζυγό τους, αλλά δεν μπορούν και να καταγγείλουν την ζήλεια τους.

Υπάρχει επίσης η άνδρική ζήλοτυπία, που καταστρέφει πολλές φορές ένα όραίο κι' εύ-γενικό άίσθημα. Η γυναίκα ζηλεύει τον άν-δρα για μια παλιά, περασμένη αγάπη του και αδιάκοπα τον ρωτά: «Κάνε μου όρκο πως δεν θάβρεις πια την κυρία Χ... Πές μου πως δεν αγαπάς πια τη μικρούλα εκείνη την ξανθή, που ήταν ξετρελαμένη μαζί σου... Γιατί δεν άπαντάς; Βλέπεις; Δεν το λιάς να μου πής όχι...».

Τέτοια ερωτήματα κατασπιλώνουν και την πιο άγνή αγάπη.

Οποιαδήποτε φύσεως είναι η ζήλεια, συ-γκινητική, άνοητη, άνδρομική ή σιωπηλή, έ-πιλέγει ο Μπέρναρ ΣΩ, μοιάζει σαν το σά-λιο που άρπινε ο σάλιανγκος επάνω σ' ένα ώ-ραιο, δροσερό άγνό λουλούδι».

Οι πιο έπικίνδυνες ζήλωτες γυναίκες είναι εκείνες που καθιστούν καταθλιπτική και πνι-γήνη την άτιμόφαιρα του σπιτιού των, όπου άδιάκοπα αίσθάνεται κανείς να έγκυμονείται μια καταγίγδα έτοιμη να εκσπάσει.

Πώς είναι δυνατόν να εξακολουθή ο σύζυ-γος ν' αγαπά μια γυναίκα, που του κάνει τη ζωή μαρτύριο; Η αγάπη υπάρχει μόνον όταν έχη στη βάση της την εκτίμησι και την αμοιβαία έμπιστοσύνη.

Και για να τελειώνωμε, ως έχουν υπό δ-ψει όλες οι γυναίκες αυτό που εύνοησαν σε δυο λόγια ο πνευματώδης Ίρλανδός άποχαι-ρετώντας την συνωμίλητά του:

«Η ζήλεια είναι ο τάφος του έρωτος».

Γ. ΣΑΛΑΝΔΣ

Ένα ήχο γέλιο.

«Ο θιασάρχης γέλασε και αυτός μα-ζί μου. Έπειτα ευχαριστήμένος που είχε γνωρίσει ένα τόσο τολμηρό κορίτσι, μου άπήντησε:

— Πολύ ευχαρίστητος, μάλιστα στην σειρά μαζί με τις άλλες!

Από τον θίασον εκείνο μετεπήδησα σε άλλον, και όταν έκανα πια τον γυρο των θεατρών του Μπροντγουάι, προσελήφην ως πρώτη χορεύτρια σ' ένα άριστοκρατικό νυκτερινό κέντρο της Νέας Υόρκης. Ο καυμένος ο Πάρκερ δεν κατόρθωσε να με άκολουθήσει στην φαντασμαγορική σταδι-αρχία μου. Έπρωτίζμουν λοιπόν το δια-ζύγιο και παντρεύθηκε ένα ήσυχο κορίτσι με το όποιον ξανάρχιζε τη ζωή του.

Έγώ εξακολούθησα να χορεύω όταν μια μέρα έμαθα ότι η «Παραμάουνη» ήθε-λε μια μεγάλη μπαλαρίνα για ένα της φίλμ. Το πρώτ της έτοιμής έπαιρνα το άεροπλάνο και το θρόβό της ίδιες ήμε-ρας εύρισκόμουν στο γραφείο του διευθυ-τού της «Παραμάουνη».

— Είμαι η Μυρίαμ Χόπκινς! τού είπα. «Ε-μαθα ότι σας χρειάζεται μια μεγάλη χο-ρεύτρια και ήλθα με άεροπλάνο, γιατί εί-μαι η πιο καλή χορεύτρια του Μπροντ-γουάι!».

«Εκείνος στην άρχή ενόμισε ότι είχε να κάνει με καμιά τρέλλα. Γρήγορα όμως άλλάξε γνώμη, όταν μίλησε λίγο με τον «μάντζέρ» του. Έτσι εύγινε το φίλμ που είχαν έτοιμάσει, με την δεδαίτητα ότι θα σημείωνα μεγάλη έπιτυχία... Δεν συνέ-βη όμως τίποτε τέτοιο... Μετά την δοκι-μαστική προβολή της ταινίας, ο διευθυντής της Παραμάουνη με έκάλεσε στο γραφεί-ο του, και εκεί, έμπρός σ' όλους τους σκη-νοθέτες του, μου είπε:

— Μις Χόπκινς, δεν είσθε καθόλου καλή χορεύτρια!

«Έγώ τα έχασα... Έπειτα από τόσες έπιτυχίες αυτές ο άθλιος είχε το θάρρος να μου λή ότι δεν ήμουν μια μεγάλη χο-ρεύτρια!

— Και τότε τι είμαι; τού εφώνασα πει-ραγμένη.

— Είσθε μια μεγάλη ήθοποιός!.. μου άπήντησαν όλοι μαζί οι σκηνοθέτες.

«Και το έπεισοδιο αυτό έληξε με άφθο-νη σαμπάνια. Από τότε, όλοι στο Χόλλυ-γουντ με θεωρούν ως μεγάλον άστέρα... Μά είμαι σ' αλήθεια; Δεν έξρω τίποτε. Πάντως είμαι ευχαριστήμένη που κερδίζω άρκετά χρήματα και που περνώ την ζωή μου χωρίς να πλύνω!».

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΕΚΕΙΝΗ

που αγαπούσε

Αισθηματική
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Λοχαγέ μου, είτε ο Ζερ-δός. Σας στέλνω τον κατάλο-γο των ενισχύσεων που μάς έρ-χονται αύριο. Θέλετε να ρίξε-τε μια ματιά στα όνόματα;

«Ο λοχαγός Μάρκος Ζερδός εξακολουθεί να άστειεύεται εύθιμα με δυο φίλους του. Ή-ταν μια θεόπεμπτη εύτυχία αυ-τή η μικρή ανάπαυλα ύστερα από μια τόσο μακρά διαμονή στο μέτωπο. Πόσο καιρό είχε να κοιμηθί σ' ένα ζεστό κρεβ-βάτι και να νοιώση το σώμα του καθαρό. Όταν τέλος άπο-φάσισε να ρίξη ένα βλέμμα στον κατάλογο που κρατούσε, άρχισε άσφινικά...

— Μά τι έχεις; Τί συμβαί-νει, ρώτησε ο φίλος του, ο λο-χαγός Βεργόπουλος.

— Τίποτε... δεν είναι τί-ποτα... άπήντησε χαμογελών-τας δεδισμένα. Κρύωσα, φαί-νεται, λιγάκι.

Πραγματικά, η καρδιά του είχε παγώσει. Έπί κεφαλής της εφεδρείας που θάφτανε ή-ταν ο Άνδρέας Βώκος. Ήταν ύπολας τώρα και ήταν πολ-λύ φυσικό, άφου έτοιμαζόταν για την στρατιωτική σχολή των Εύελπίδων τότε που...

Βρήκε μια πρόφασι και έγ-κατέλειψε τούς φίλους του. Τί έφάλτης αυτό το παρελθόν, που έπιμένει να παρουσιάζεται τόσο άπρυσόδοχητα. Ή ιστορία ήταν πολύ άπλη. Ο Μάρκος Ζερδός, άρχιτέκτων, είχε συ-ναντήσει την Σούλα Λεοντή, δακτυλογράφο. Είχαν συναντή-θι μέσα στο άσανσέρ, την ώρα που αυτός επήγαινε να βρή κά-ποιον πλούσιο πελάτη του που θα τού άνέθετε μια σπου-δαία έργασία, και εκείνη έπ-γαίνε έναν χοντρό φάκελλο στον προϊστάμενό της. Το άσανσέρ είχε πάθει κάποια βλάβη και έτσι είχαν την εύκαιρία να αλυσάρουν μερικά λεπτά. Ο Μάρκος ήταν χαριτωμένος και η Σούλα όμορφη. Και μολονό-τι έκινδύνευαν να χάσουν, αύ-τός τον πελάτη του και εκείνη τη θέσι της, ήταν τόσο ένθου-σιασμένοι από την συνάντησι, ώστε αποφάσισαν να ξαναϊδω-θούν. Ο Μάρκος έδάκρυζε ό-ταν θυμόταν αυτή την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους. Οι ήμέρες που έπηκολούθησαν τού φάνηκαν σαν όνειρο. Έπληγα-νε κάθε βράδυ και την επαιρε-από το γραφείο της. Γέλοσε ό-ταν έμπαινε στο μικροσκοπικό του αυτοκινήτάκι που μόλις τούς χωρούσε. Όταν ήταν ώ-ραίος καιρός, επήγαιναν στην έξοχη. Τί γλυκειές, άξέχαστες στιγμές είχαν περάσει! Τί έπε-ρίμενε για να την ζητήσει σε γάμο; Ήξερε πως ήταν φρόνι-μο κορίτσι και ζούσε με μια γρη-νά μητέρα, την οποία συντη-ρούσε. Ένα βράδυ που τον είχε πάει στο σπίτι της, έβαύ-μασε το γούστο, την άπλότη-τα και την καλίσθησι κάθε πράγματος. Λίγο έλειψε να μι-λήσει εκείνο το βράδυ. Μά σκε-φτόταν πως ένας άνδρας δεν έ-χει το δικαίωμα να κάνει οικο-

γένεια, αν δεν είναι δέβαιος πως μπορεί να αναλάβη όλα τα βάρη. Και αυτός προς το παρόν δεν είχε μόνιμη θέσι. Και τότε έγινε η καταστροφή.

Μια μέρα η Σούλα έργαζό-ταν, όπως συνήθως, στο γρα-φείο της και, όπως πάντα, σκε-φτόταν τον άπογευματινό περ-πατο με τον Μάρκο, διαν μη-κε στο δωματίο ένας κομψός νέος.

— Συγγνώμην, δεσποινίς. Σας παρακαλώ, θά μπορούσα να ιδω τον μπαμπά;

Η Σούλα τον εκύτταξε με περιέργεια. Ο γιός του προί-σταμένου της! Γιατί άρα γε δεν έρχταν συχνά στο γρα-φείο; Είχε άκούσει πως έτοι-μαζόταν για την Σχολή των Εύελπίδων. Ήταν πολύ χαρι-τωμένος, πραγματικά θελκτι-κός. Και το βράδυ, όταν έφτα-σε λιγάκι καθυστερημένη στο ραντεβού που είχε δώσει με τον Μάρκο, τού είπε:

— Ξέρεις, σήμερα εύνώρισα τον γιό το προεσταμένου μου. Είπε πολύ συμπαθητικό παιδί. Φαίνεται που έτοιμάζε-ται για άξιωματικός.

Και έπειτα η Σούλα είχε λεί-ψει από πολλά αντεδού. Φαίνό-ταν λιγώτερο έρωτευμένη και στο τέλος κατέληξε να όμολο-γήσει πως αγαπούσε τον Άν-δρέα Βώκο και πως αυτή τη φο-ρά «ήταν αλήθεια».

«Ήταν αλήθεια! Τί άπαι-σια φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άνδρέας Βώκος.

— Μάρκος Ζερδός.

Ο Άνδρέας άπλωσε το χέρι του και συνάδευσε την θερμή του χειραφιά με ένα βλέμμα γε-μάτο συμπάθεια.

— Είναι πολύ καλύτερος ά-πό μένα, από κάθε άποψι, έ-σκέφθηκε ο Μάρκος. Και πιο νέος.

Το μάτι του έπεσε στα δέ-χτυλα του νέου και έχλώμιασε βλέποντας ένα χρυσό δαχτυλί-δι. Ο Άνδρέας είδε το βλέμ-μα τού λοχαγού.

— Ναι, είτε γελώντας. Εί-μαι παντρεμένος και μάλιστα πολύ πρόσφατα. Την προπαρ-αμνή της αναχωρήσεώς μου. Φεύγει κανείς πιο χαρούμενος όταν ξέρη πως τον περιμένει ένα αγαπημένο πρόσωπο.

— Ναι, άπήντησε ο Ζερδός μελαγχολικά. Φαντάζομαι κι' έγώ πως έτσι πρέπει να'ναι.

Ο Άνδρέας προσηθάθηκε κάποιον άτυχο έρωτα και διά-στηκε να άλλάξει θέμα όμιλίας. Κι' άπ' αυτή την ήμέρα ο Μάρκος έμισε μ' όλη του την ψυχή τον άνθρωπο που τού εί-χε κλέψει την εύτυχία του. Άρ-γισε να άστειεύεται διαρκώς εις βάρος του, να τον είσωνεύε-ται και ο Άνδρέας τα δεχόταν όλα με το στερεότυπο άνοιχτό καρδο γέλιο του. Μά το πρ-άγμα είχε γίνει τόσο συχνά, ώ-στε μια μέρα ο συνταγματάς-χης εφώνασε τον Ζερβό και τού είπε:

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε τα γράμματα που τού έστειλε χωρίς να τα διαβάσει. Και τώρα η τύχη τού έβαλε δί-πλα ως σύντροφο τον Άνδρέα Βώκο και δεν ήταν δυνατόν να τον άποφύγη, γιατί κάθε μετά-θεσις θάταν άδύνατη. Μά όσα γε ήξερε την ιστορία του ο άν-τιζήλος του; Τού είχε πη τίπο-τα η Σούλα; Μπορεί και να ή-ταν παντρεμένοι τώρα. Ήταν πολύ πιθανόν.

— Άκούστε, κύριε Ζερβέ. Ο Βώκος έχει πολύ αγαθό χα-ρακτήρα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να εξασκήτε την έξυπνά-δα σας εις βάρος του. Έχετε πολύ πνεύμα, αλλά έλπίζω πως στο έξης θά το χρησι-μοποιήτε σκοπιμώτερα.

Ο Μάρκος επέστρεψε στον καταυλισμό και πέφτοντας στο κρεβάτι του εξέσπασε σε λυ-γμούς. Ήταν άφορητα δυστυ-χισμένος.

— Μπά! Μπά! Τί είναι αύ-τιος φράσις! Ο Μάρκος δεν θέ-λησε να ξαναδθί την Σούλα έ-πο κείνη την ημέρα και της έ-πέστρεψε

'Αμαζόνες

Οι θρυλικές θυγατέρες του 'Αρεως

Ο πόλεμος έγινε άφορη ή να δημιουργηθώ ζωής θόρυβος και να επανέλθουν στην επικαιριότητα οι ήρωικές όσο και θρυλικές θυγατέρες του 'Αρεως οι περίφημες αμαζόνες. Και κυρίως εξ αφορμής πολλών 'Ελληνίδων που επιθυμούν να σχηματίσουν όμοιο νυμφαίο σύνταγμα και να πολεμήσουν έναντιόν του σιμερινού επιδρομής. 'Η όρμη και η ρώμη των γυναικών που συνετάραξαν τους αρχαίους τους χρόνους βρίσκει πάντα ικανοποιητικές απόδοσεις εκ μέρους των νεωτέρων 'Ελληνίδων. 'Επειδή όμως τις σημερινές αμαζόνες μας τις γνωρίζουμε καλά, ζούμε μαζί, τις βλέπουμε, ως ασχοληθούμε κάπως περισσότερο με τις ιστορικές, κενές ηρωίδες της εποχής του 'Ηρακλέους και ως ξαναθυμώθουμε από την ιστορία τους α. θύλας και τους θρύλους των. Βεβαίως οι αρχαίες εκείνες αμαζόνες έχουν τόση διαφορά έμφανίσως από τις σύγχρονες...

Υπάρχουν άπειρα αρχαία εγχαλματα που τις παρουσιάζουν, όπως μετὰ άλλων ή «'Αμαζών» του Πολυκλείτου, ή «'Αμαζών» του Μουσειού του Βατικανού, ή «'Αμαζονομαχία» ανάγλυφον επί του Μουσουλίου της 'Αλικαρνασσού. 'Ολα παρουσιάζουν γυναίκες καταπληκτικής καλλονής και σωματικής διαπλάσεως. Πώς εδημιουργήθησαν οι αμαζόνες; Και που έζησαν; 'Ο 'Ελληνικός μύθος λέγει ότι ήταν θυγατέρες του θεού του πολέμου 'Αρεως. Αυτή την εξήγηση έδιναν όσαι υφίσταντο τις επιδρομές των. Μόνο θεές έπίστευαν πως ήταν δυνατόν να έχουν την σωματική τους δύναμη, την καλλονή και το ήθος. 'Αποτελούσαν ολόκληρον λαό και κατοικούσαν παρά τας όχθας του Θερμίδοντος ποταμού, στην Βοιωτία. 'Η πρώτη αρχηγός και βασίλισσά τους ήταν η 'Ιππολύτη, η οποία κατείχε ως σύμβολο του αξιωματισμού της μία ζώνη, δώρο προς αυτήν του 'Αρεως. 'Εξ άλλου οι αμαζόνες είχαν σύμβολο και ένα άμφοιόστομο πέλεκυ, όσες λένε τον έφερον ονομαζόμεναι «'Ιπναίκες - Κένταυροι». 'Η ζώνη όμως της 'Ιππολύτης έγινε κάποτε αίτία να έμπελουν οι αμαζόνες εις πόλεμον με τον 'Ηρακλέα, ό όποιος επεχείρησε να την πάρη και να την προσφέρει στην 'Αδμήτην ως τέλειον. 'Όταν η 'Ιππολύτη είδε τον 'Ηρακλέα θέλησε να του προσφέρει μόνη της την ζώνη εις ένδειξιν έρωτος προς αυτόν... Οι αμαζόνες όμως την απέτρεψαν και επέτεθσαν έναντιόν του ήρωος, ό όποιος όμως, για να πραγματοποιήση τον σκοπό του, αναγκάσθηκε να σκοτώση την 'Ιππολύτην, έπληρη την ζώνη της, την όποιαν όμως προσέφερε σέ... άλλην εύνοισμένην του, την 'Ομφάλην. Οι αμαζόνες έφεραν θαρρές την προσβολή και έξεστράτευσαν έναντιον των 'Αθηνών. Συνήβη τότε ζωηροτάτη μάχη στον λόφο

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ

'Ενα δραματικό ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό πρώι έκείνο του 'Αγίου Νικολάου έπληνησε γεμάτος όρεξη.

—'Ηπιε τον καφέ με γάλα που του έφερε στο κρεβάτι μία ξανθή νοσοκόμα, και κατόπιν με το κεφάλι ακουμπισμένο στα λευκά προσκέφαλα του νοσοκομείου, παραδόθηκε σέ ρεμβασμούς και σκέψεις.

Μπροστά στα μάτια του πληγωμένου έπέρασαν τά τελευταία τραγικά γεγονότα, οι μάχες στις όποιες είχε λάβει μέρος, οι δύσκολες στιγμές, οι βομβαρδισμοί, οι φωνές των ανωτέρων, τά παραπνοα των πληγωμένων.

—'Εκανα τό καθήκον μου, όπως μπορούσα, ψιθύρισε. Και ό νους του εύρισε στο πατρικό του σπίτι, εκεί κάτω στην πατρίδα. Είθε τον από μέρη δρομάκι που είχε τόσες συμπάθειες και τόσες γνωριμιές, τις γωνίες που έπαιζε σαν ήταν μικρό παιδί, τις λυπημένες συσσωρευμένες των συγγενών και φίλων, την κομψή πλατεία με τά λουλούδια και τά δένδρα που έπαιάνιζε κάθε Κυριακή ή μουσική του Δήμου, τό μικρό δάσος με τό ποτάμι.

—Τά περασμένα χρόνια της ευτυχίας και της ειρήνης, είπε. Και θυμήθηκε την ήμερα της γιορτής του.

Τί φασαρία στο σπίτι του, τί κινήσις από τό πρώι. Γλυκύ, σματα, σκολλάτες, λουλούδια. Μικρά δώρα από τους συγγενείς και φίλους και ή ψητή κότα τό μεσημέρι στο τραπέζι με τηγανητές πατάτες, με τις σαλάτες, τά όρεκτικά γύρω και έπειτα την μεγάλη τούρτα με τις κορινθιακές σταφίδες.

—Νά μπορούσα νάτρωγα μία μέρα πάλι σπίτι μας σαν τότε! μουρμούρισε.

Τά μάτια του έγέμισαν δάκρυα.

Θυμήθηκε τον πατέρα του, τη μητέρα, τό θεό του Ζανώ, μέσα στην μεγάλη τους τραπέζια.

Φανταζότανε πως θα υποφέρονε τώρα με την γερμανική κατοχή. Θα είχαν άρα γε κάρθουνα για θέρμανσι; Ποιός ξέρει;

Τού φαινέτανε πως τους έβλεπε εκεί μπροστά του, κοντά του και άπλωσε τά χέρια για να τους σφίξη στην αγκαλιά, όταν αίσθανθηκε τον πόνο της πληγής του και άφησε μία κραυγή.

Ξαναγένηκε παιδάκι πάλι, μωρό, τού φαινέτανε πως τον είχε στα γόνατα ή μανούλα του και τον νανούριζε όπως τότε.

«Νάνι - νάνι τό μικρό μου, «Νάνι - νάνι τό μωρό μου!»

Και ξανάθρηνε στα μάτια του όλες οι γιορτές του κάθε χρόνο, περνώντας σαν κινηματογραφική ταινία.

Θυμήθηκε πως ό πατέρας του ήθελε και τον πήρε κάποτε από τό τράκι, εκεί που έπαιζε με χίλια δυο παιγνιδάκια, και τον πήγε στο σχολόν να τον δούν οι έπισκέπται.

Θυμότανε τώρα τη Μαρία,

μία όρφανούλα που ζούσε με μία σύνταξη του μπαμπά της, κοντά τό κάποιον οικογένεια στην γειτονία. Μία μελαχροινή γλυκεία παιδούλα με μάτια κατάνυρα.

Πόσο την αγαπούσε σαν με γαλώσανε. Ποτέ δεν της τό είχε πη. 'Εκείνη όμως τό ήξερε καλά.

—Θα τους ξανάω άρα γε κάποτε όλους; διερωτήθηκε.

Κουράστηκε. 'Ο ύπνος ήρθε γλυκός σαν ναρκωτικό άερακι.

Μέσα στο όνειρό του ci i, διες σκέψεις τά ίδια πρόσωπα, τά ίδια μέρη.

Είθε τον πατέρα, τη μητέρα του, τη Μαρία να ταξιδεύουν με ένα μεγάλο καράβι και άρχωται. Πέρασαν τις γραμμές των συνόρων και ήσαν εκεί, μπροστά στο κρεβάτι του, στο νοσοκομείο.

Είθε τον πατέρα, ίδιον πάντα με τά γκρίνια μαλλιά του, 'Η μαμά του έσκυβε από πάνω του, ξα.θ ή ακόμα... Και του χαμογέλουσαν πονετικά. Και ανάμεσά τους τό μελαχροινό κεφάλι της Μαρίας, με τά γλυκά της μάτια.

Έπληνησε απότομα.

—'Η συγκίνησίς του ήταν τόση, που δεν τόλμυσε να άνοίξη τά μάτια. 'Η καρδιά του χτυπούσε σαν ρολόι.

Τους φανταζότανε εκεί, κοντά του και όμως δεν τό πίστευε κιάλα.

—'Η ξανθή νοσοκόμα τον έπανεφερε στην πραγματικότητα.

—'Εχετε ένα γράμμα, τού είπε.

Τό πήρε στα χέρια και χλώμιασε. 'Αναγνώρισε τό γράψιμο του πατέρα του.

Τό άνοιξε και διάβασε:

«'Αγαπημένο μας παιδί,

Φύγαμε από την πατρίδα και μένομε στη Μασσαλία τώρα, έγώ, ή μαμά σου και ή Μαρία Βιλκέ.

Μένουμε μαζί όλοι σ' ένα μικρό διαμέρισμα και είμαστε καλά. Μη νοιάζεσαι για μας. 'Εχω αρκετά λεφτά για δύο χρόνια μαζί μου. 'Ο θεός σου Ζανώ δεν ήθελε να άφήση τό σπίτι. 'Εμεινε να φυλάη και τό κατάστημα. Ξέρεις πόσο έπιμένει στις ιδέες του.

Σέ συλλογίζομαστε κάθε στιγμή. 'Υπομονή! 'Ολα θα περάσουν. Μέσα στο γράμμα μου θα βρεις τρεις φωτογραφίες, τη δική μου, της μητέρας σου και της Μαρίας. 'Η Μαρία μάλι, στα κάτω σούχει γραμμένο πίσω. Είπε τόσο καλή και την άγαπούμε τόσο!

Σέ φιλούμε χίλιες φορές

—'Η μαμά σου και ή ό πατέρας σου.»

Πήρε τις φωτογραφίες και τις έβλεψε με δάκρυα. Πίσω από την φωτογραφία της, ή Μαρία τού έγραφε:

«Με τ ά τ ό ν π ό λ ε μ ο»

Πήρε μία χαρά. Γίνηκε παιδί πάλι και γελούσε σαν τρελλός.

—Τί όμορφη μέρα σήμερα! Τί όμορφη μέρα! ψιθύριζε. 'Ο θεός είναι τόσο καλός για μας τους στρατιώτες...

Ι. ΡΟΣΝΥ

ΑΣΦΥΞΙΟΓΟΝΑ

—'Εχετε καταφύγιο, Ζαμφώ;

Ρωτούσε ή Παρδουκαίνα πρώι τη Ζαμφώ, που άπλωνε μερικά ρούχα πλυμένα στην αυλή της.

—Πού να τάβρωμε, κόνα 'Αννέτα μου. Ποιός τάλπιζε τέτοια πράματα! 'Αγκαλιά δά τσαι ξέραμε καλά έμεις τσαι Ταλιάνι από τη Σμύρνη-φωτιά να τσαι κάψη!

—Δέν έχουνε μπιστοσύνη, Ζαμφώ μου. Γι' αυτό κι' έγώ τότες ήγέννηκα θεριό σαν ήγυρουμε την κόρη μου ό Γκιουζέπος τση 'Ασούντας ό γιός, από την Παύντα. Μωρή, τση λέω, ποιόν θα πάρης; Αυτό τον άχιράντιστο, τό παληόμυντρο; Κι' έτσι τη γλυτώσαμε.

—Καλά 'κανες, κόνα 'Αννέτα μου. Μακρυνά από τσαι λέρες! Αυτοί, καλέ, για ένα φράνκο πουλούνε και τη μάνα τας! 'Ακου να σου πώ, άν άκούσης τη σειρήνα και φωνάξη, νάρχης σπίτι μου, στο ύπογάκι. Είπε καλά εκεί. Πάρε τά παιδιά σου, νάσαι άσφαλισμένη μπάρεμου!

—'Εχαριόττα, κακώνα μου, με άποχρώσεις. 'Εγώ δεν τσαι φοβόμαι, μά για τά παιδιά.

Τό άλλο πρώι, κατά τις ένδεκα, άκούστηκαν οι σειρήνες τού συναγερμού.

—'Ο κασμάκης, πολύ φρόνιμα και με μεγάλη ψυχραιμία μαζευτότανε μέσα στα σπείτια του.

—'Η Ζαμφώ φώναζε τά παιδιά της: —'Ελενη, Μαρία, Κυριάκο, Δημήτρη, τρεχάτε!

Τα μαζεψε κι' έτρεξε στο ύπόγειο της Παρδουκαίνας, που μέσα στις άλλες γειτονίσσες, ήταν κι' οι δυο κουινάδες της, ή 'Ορδοδοξία κι' ή Τερψιθέα.

—'Εκείσαν τά παράθυρα κι' άρχισαν σιγά-σιγά τό κουτσομπολιό και τα σχόλια.

—'Η Τερψιθέα, κατατρομαγμένη, δεν έβγαζε μιλιά.

—'Οι άλλες έλεγαν διάφορα άστεία και γελοΐσαν, όταν από τη γωνιά του ύπογειου άκούστηκε μία φωνή πνιμένη: —'Αχ! 'Αχ! πόνος!

Οι γυναίκοι τους γύρισαν να δούνε. Μία χοντρή, καθισμένη κατάχαμα, κρατούσε την κοιλιά της.

—Καλέ, είνε ή γυναίκα τού Λευτέρη, ή Μαριέττα!, είπε ή Ζαμφώ.

—Πόνος με βρίζει, είπε ή γυναίκα και μούγγριζε.

—'Ετρεξαν να της φέρουν κονιάκ και να της βράσουν ζεστό.

—'Εκείνη σηκώθηκε να φύγη, όταν άκούστηκαν πιδ δυνατά οι σειρήνες.

—'Αχ!, ξαναείπε και κάθισε. Πάλι τά ίδια και πως θα πάω σπίτι μου; —Μήν κανής έτσι, Χριστιανή μου, είπε μία γρη. 'Εμείς είμαστε γρηές και δε φοβόμαστε.

—Όταν της φέρανε τό ζεστό, ό πόνος είχε περάσει. Οι σειρήνες έσήμαναν τη λήξη τού συναγερμού.

—'Η γυναίκα σηκώθηκε να φύγη.

—Καλέ, θαρρείς πως ήρρίσανε άσφυξιόγωνα, είπε ή δασκκά, ή κυρία Ούρνια.

—Φούγι, βρώμα!, είπε μία άλλη.

—'Η Ζαμφώ είδε τη Μαριέττα σαν μευδισμένη και την καρέκλα που κάθισε δρεμμένη.

—'Ηβόι!, ξεφώνισε, έδώ 'ναι τά σφυζογόνα κυρία Ούρνια μου.

Και σαν έφυγε ή Μαριέττα ή Ζαμφώ στάθηκε στη μέση.

—Καλέ, μία ήλερώθηκε από τό φόβο της, κι' έκείνη νάναι ή Μαριέττα ή κόρη τση κόνα Ζοζεφίνης τση Μπαντέτανας από τά Μαλτέζικα! Βέρα Ταλιάνι! 'Ηλωλάθηκε ό άντρας τση ό Λευτέρης να την πάρη! Σά να μην ήδριοκούντανε κορίτσια δικά μας τότες στη Σμύρνη μπουζικιπή!

Κι' έδειξε τη γεροντοκόρη την κουινάδα της πάλι, ή όποια ξεπρότισε κουινάδας τά χέρια σαν σκιαχτρο άμπελιού.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τό βάσανα του ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΟΙ

—Καραμπέτ, άλλο φορά ήλεκτρικός ντέν άνάβα. Πολιτισμένος ήρτε, χαρομάντας φώς φαίνεται, είπε. Μπρόστιμος τά πλερώνωμε. Σουρπουίτσα ήτρόμαζε, αυτό είπε έμένα.

—Καλό Σουρπουίτσα. 'Ενα μικρό λάμπα πετράλντας τά πάραμε, ντουλειά μας τά ένεται.

—Λάμπα άορασμένος ήκανα, φυτίλι—μυτίλι ήδαλα, γιολί τευ μελάνι ήδαφα, σκοτεινό φώς πολύ όμορφος ένεται.

—Καραμπέτ, νύχτα, άναμμένος λάμπα ν' άφήνης, γιατί ντέν ήσαιρεις τί τά ένεται!

—'Όπως τέλειες, Σουρπουίτσα.

—'Υπνος πέσαμε, λάμπα άφήσαμε, άμα λάμπα πολύ κόπνιζε, έμεις χαμπάρι ντέν ήπήραμε.

—'Εντεκα άρες νύχτα συνταμεργός ένεται, Σουρπουίτσα τρομαζμένος φωνάζει:

—Τ' άρεόπλανος έρκεται, Καραμπέτ, που τά πάμε;

—Στό καταφύγιο τά ένεται, ντύσου λέα.

—'Ισκοτεινά είνε, ρούχα μου παίρνει, ρούχα τση ντίνα, ντυμένος πάμε στο μεαλό ισπίτι κοντά εκεί ύπόγειος έκει.

—'Αμα, εύτς που μέσα ήμπαμε, κόσμος γελάει.

—Τί γελάς, μπέ; λέα.

—Πολιτισμένος ήπιασε έμένα και Σουρπουίτσα εύτς.

—Καρακόλ ήκέλι, λέει.

—Γιατί, μπέ γαδρούμ, καρακόλι τά πάς;

—Γιατί γκατάσκαπος είσαις, λέει.

—Μπέ άμάν, έμεις 'Ερμενή είμαστε!

Στό καρακόλ κατρέφτη πήγαμε, μούτρα μας ντίναμε. Λάμπα μούτσαλά μούρας άράπ-κιμπί ήκανα, Σουρπουίτσα άραπίνα στραγαλού μαύρο ένηκε. Φούσια μου μέσα, Σουρπουίτσα παλτό ήφερούσα, Σουρπουίτσα ντικό μου σάκκος πλάτη τού έκει.

—Μεταφιεσμένος ισπίνιος πολιτισμένος, λέει.

—Μπράκ, μπέ γαδρούμ, Καραμπέτ Μπεσκετεριάν λένε, αυτό Σουρπουίτσα ύναίκα μου! Λάμπα μαύρισε, ίσκοτεινά λάτος ρούχα βάλαμε.

Πρώι άφρες, άμα ισπίτι με τάξι παγεμένος κάναμε!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τό λακριντί του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΞΕΦΤΕΛΑ

Πήγα κι' έγώ, ρέ βλά (μυθες, να δώ τους όπετάλω (τους, αυτούς που φέραν δη (λαδής στην πόλι μας αίχμη (λωτους.

Ντουγγρό στο «κάπου» (είσεδαλα, ντουγγρό στο «κάπου» (μυθικά και μερικεύς μισόγυμους από τοιούτους βρήκα.

Μόλις τους μπάνισα, παιδιά, τό μπουσουλά μου έχασα και τό τί πάει να πη άνήρ, ρέ μάγκες μου, τό έχασα.

—'Αντρες, τους λέω, είσαστε; 'Αλήθεια μού τό λέτε; Τί λές, μωρέ παιδάκι μου μες την καρδιά με καίτε.

—'Αμή τό άλλο, μάγκες μου, που μπάνισα εκεί, τό ότι τους είχαν δηλαδή τους μάγκες φυλακή!

Τους φασιστές στη φυλακή; Αυτό πολύ με θίγει και πάει τό καφάσι μου άπ' τό κακό να φύγη.

—'Η φυλακή, ρέ κύρια, με τις ψηλές τις μάντρες εύρέθηκε και φτιάχτηκε μονάχα για τους άντρες. Τώρα που δάλανε κι' έσας στον ίδιο τον περιόβολο, που χρόνια παρασύνετε τον άντρα τόν... άμφίβολο οι φυλακές παθαίνουνε πραγματική ξεφτέλα κι' άντς μπουζού—και μπαγλαμά μπανίζεις... ταραντέλλα!

Κατόπιν τούτου, θλάμηδες, τά μούτρα μου θα ρίζω και δέ μού λές, γενναίε μου, τί κάνουν τά στρατεύματα; Δείχνουν πως είνε φασιστές σης Μάρδοκ τά ρεβματα; ΣΟΝΤΟΥ: Τό παραδείχουνε στους θράχους κι' όπου νάνε μονάχα που... πεινάνε.

—'Αλλά κατά την γνώμη μου, αυτό τούς άφελεί, και μάλιστα πολύ, γιατί άν φάνε τρεις φορές,

Από τό...θέατρο του Μετώπου

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ

—'Ο Μουσελίν κι' ό Σοντού μιλούν και κάνουν κρίσεις άπ' τό τηλεφώνιο κι' οι δυο για τας έπιχειρήσεις.

ΜΠΕΝΙΤΟ: Τί μού γίνεσαι; Τί κάνεις; Τη χαμπάρια; Σκοτώσατε πολλούς έχθρούς; ΣΟΝΤΟΥ: Νά! Δέκα...ψάρια! ΜΠΕΝΙΤΟ: Μπράβο σου, λοιπόν, που πολέμας γενναία.

—'Εκείνος ό προκάτοχος είχε σκοτώσει... έννέα! Είσαί μεγάλος στρατηγός ύπόρχος και βίος και θα σου δώσω τον σταυρό τού... «ΚΟΥΑΝΟΒΙΧΟΥΣ» και δέ μού λές, γενναίε μου, τί κάνουν τά στρατεύματα; Δείχνουν πως είνε φασιστές σης Μάρδοκ τά ρεβματα; ΣΟΝΤΟΥ: Τό παραδείχουνε στους θράχους κι' όπου νάνε μονάχα που... πεινάνε.

—'Αλλά κατά την γνώμη μου, αυτό τούς άφελεί, και μάλιστα πολύ, γιατί άν φάνε τρεις φορές,

τουλάχιστον τό μήνα και την τυλούσαν φινά θα τους θαρίνη, σίγουρα τό βάρος τό περίσσιο! Κι' όταν άνάγκη παραστή και ό στρατός τά... χρειαστή δεν θα μπορούν να τρέχουνε εύκόλως προς τά... πίσω! ΜΠΕΝΙΤΟ: Πάλι μπράβο σου! Και έάνα πάλι μπράβο! Τόσαν καιρό που ήσουν; Πως δέ σε πήρα κακό; 'Εού είσαι μέγας και τρανός. Ευρέθη επί τέλους, ένας γενναίος στρατηγός να σώση τους φρατέλλους... Για πέσ μου τώρα... 'Εμπρός! 'Εμπρός! 'Εμπρός καρακαλά! Δεν άπαντά! Τί νάπαθε! Θα χάσω τό μυαλό! Γενναίε μου, τί έπαθες; Σού κόπηκε ή μιλιά; ΣΟΝΤΟΥ: 'Αχ! ναί! λιποθυμώ... άντίκρισα τό σολιά! Τόν βλέπω... Νάτος! 'Ερχεται... πετάει παντού σαν σπίνος. ΜΠΕΝΙΤΟ: Τί είπες; Τσολ—τσό—λίας!.. (Λιποθυμά κι' έκείνος).

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μη φαντασθήτε καμιάν εξερεύνησι στους βυθούς των θαλασσών για την ανακάλυψιν κανενός θησαυρού που βρίσκεται στα χρηματοκιβώτια μιας ισπτα νικής γαλέρας της εποχής του Φίλιππου Β', ούτε καμιάν αποστολή στα νησιά της Καραϊβικής θαλάσσης για την ανεύρεσι λαφύρων που έκρυψαν σε απόρρητες σπηλιές αίμοχαρες πειραταί. Τίποτε απ' αυτά δεν πρόκειται ν' ακούσετε.

Το κυνήγι που μας απασχολεί ήταν λιγώτερο περιπετειώδες, γιατί ο «θησαυρός» δεν ήταν στην πραγματικότητα τα παρ' ένα ώραίοτατο κορίτσι, καμ' μιὰ είκοσριά χρονών, με καταξάνθα μαλλιά και μαύρα μάτια που έστολίζαν ένα χαριτωμένο προσωπάκι πάντα γελαστό.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Στη Βοστώνη, μιὰ πολιτεία της άνωπέρληςτης Αμερικής, όπου συμβαίνουν όλα τα παράξενα, είχε συσταθή τελευταίως μιὰ επιτροπή για να διοργανώση έναν πρωτακουστό διαγωνισμό: Ένα «κυνήγι του θησαυρού» στο οποίο μπορούσαν να λάβουν μέρος όσοι άνιππαντοί νέει είχαν βαρεθή τη μοναξιά τους και ήθελαν να παντρευτούν. Ο κανονισμός έλεγε ότι για να λάβη κανείς μέρος στον διαγωνισμό έπρεπε απαραίτητως να είναι άνω των 25 ετών, ηλικίας από 25 έως 45 χρονών, και προικισμένος με αρκετή δόση έξυπνάδας, ώστε να μπόρεση να φθάση στο τέρμα όπου δρισκόταν ο περιφωτισμένος «θησαυρός».

Οι μεγαλύτερες τοπικές έφημερίδες έδημοσίευσαν την φωτογραφία του «θησαυρού», με τη διευκρίνισι, ότι το κορίτσι είχε για προίκα ένα ώραίο σπιτάκι τελείως επιπλωμένο και ένα έτήσιο εισόδημα από χίλια δολλάρια. Το σπιτάκι και το εισόδημα ήταν κληρονομία ενός πλουσίου, που θέλησε κατ' αυτόν τον τρόπο να εξασφαλίση την ευτυχία σ' ένα ταίριαστο ζευγάρι.

Οι άλλες λεπτομέρειες του διαγωνισμού είχαν καθορισθή από τον ίδιον τον διαθέτη, έναν ιδιότροπον μισογύνη εκατομμυριούχον, που ήθελε κατ' αυτόν τον τρόπο ν' αποδείξη ότι δεν ήταν και τόσο αδιάφορος προς το αίσθημα που λέγεται έρωας, έστω και αν το αίσθημα αυτό εφύτρωνε σε ξένες καρδιές.

Ο «θησαυρός» έπρεπε να είναι ένα κορίτσι όρφατο, φτωχό, ήθικωτατο, εργατικό και να εργάζεται για να ζή. Θα ανέλαμβανε την υποχρέωσι να δέχθη όλους τους όρους της διαθήκης.

και να παντρευτή τον νικητή του διαγωνισμού, πλούσιον ή φτωχόν, νέον ή γέρον.

Το κυνήγι για την ανακάλυψιν του «θησαυρού» πρόκειτο να γίνη σύμφωνο με ώρισμένο σχέδιο, λίγο πολύπλοκο και επί τη βάσει ώρισμένων στοιχείων που ήταν καταγεγραμμένα σ' όλην την πόλιν, αλλά και δεμένα μεταξύ τους με ένα άορατο νήμα. Η δύσκολη αυτή έρευνα βάφερενε σε σκληρή δοκιμασία όσους θα λάβαιναν μέρος στον διαγωνισμό που έπρεπε να είναι προικισμένος με αρκετή δόσην έξυπνάδας, με ύπομονη, θέλησι και επιμονή: Απαραίτητα όλ' αυτά για να φανούν αξίοι της αγάπης και της εκτίμησως ενός τέτοιου «θησαυρού» που πρόκειτο να γίνη γυναίκα τους.

Έξ άλλου το κορίτσι τίποτε δεν έπρεπε να γνωρίξη για τον μηχανισμό του διαγωνισμού, για να μην είδω ποιήση καταλήλως αυτόν που θα ήθελε τυχόν να προτιμήση, δίνοντάς του τα μέσα για να φθάση πρώτος κοντά της και να νικήση έτσι στον πρωτότυπο διαγωνισμό.

Στην «εξερεύνησι» ως την ποίμε έτοι, έλαβαν μέρος είκοσιτέσσερες νέες, μερικοί απ' τους οποίους ήταν αρκετά πλούσιοι και δεν τόκωναν τόσο για την προίκα, όσο από αγάπη προς την περιπέτεια ή από κεραυνόβολον έρωτα προς την άγνωστη νέα, τη φωτογραφία της οποίας είχαν ιδη στις έφημερίδες.

Το «κυνήγι» λοιπόν άρχισε κι' έπροκάλεσε από την πρώτη στιγμή το ενδιαφέρον του κοινού. Αυτοί που έλαβαν μέρος στον διαγωνισμό είχαν όκτώ μέρες καιρό για ν' ανακαλύψουν το κορίτσι που πρόκειτο να γίνη γυναίκα τους. Αν μέσα στο χρονικό αυτό διάστημα δεν έκαναν τίποτε έπρεπε ν' άπασυρδούν και να παραιχωρήσουν σε άλλους τη θέσι τους. Την έπιτυχία θα την εξασφάλιζε αυτός που θα κατάρθωνε να φθάση πρώτος στο τέρμα, ν' ανακαλύψη δηλαδή το κορίτσι.

Στο τέρμα δρισκόταν επίσης και η έρωτική φωνή, το ώραίο σπιτάκι της κληρονομιάς, όπου έπεριμενε η νύφη, ο παπας που έπρόκειτο να την ενώση με τον έκλεκτό της Μοίρας και τα μέλη της Έπιτροπής που θα έχρησιμεύαν ως μάρτυρες του γάμου. Οποιαδήποτε στιγμή και αν γινόταν η ανακάλυψις του «θησαυρού» τα πάντα ήταν έτοιμα για την τελετή του γάμου.

ΤΟ «ΤΕΡΜΑ» ΔΥΣΤΡΟΠΕΙ

Αλλά προτού τελειώση ο πρωτότυπος αυτός διαγωνισμός συνέβη ένα έπεισόδιο άπροσδόκητο που φανερώνει για μιάν ακόμη φορά πως η καρδιά δεν κυβερνάται και πως η ανθρωπίνη βέλγησις δεν πρέπει να δεσμεύεται από ήθικους φραγμούς έστω και αν πρόκειται να κλειστή μέσα σε δόχρυσο

κλειδί.

Τεσσερες μερες μετά την έναρξη του διαγωνισμού ούο από τους νεαρούς που έλαβαν μέρος σ' αυτόν, κατάρθωνσαν να μαντέψουν το τέρμα των προς παύειών τους και ώρμησαν προς τα εκεί με όλη τη θερμή που εμπνεει πάντα η δίψη της κατακτήσεως.

Ήταν ανθρωποι: έντελως αντίθετοι, τόσο στη μορφή όσο και στον χαρακτήρα. Ο ένας είκοσιέξη χρονών, ψηλός, στιβαρός και αρκετά συμπαθητικός στην όψη, αλλά κυριολεκτικά άδεκρος. Ο άλλος καμιά σαρανταρία χρονών, άσχημος, αλλά πλούσιος πολύ.

Έφθασαν μαζί στο μέρος όπου έπρόκειτο να ζητηθούν τις τελευταίες πληροφορίες και απ' εκεί ώρμησαν άσυγκράτητοι προς το παθητό τέρμα, προς τη νίκη. Συνέβη όμως το έξης: ο πλούσιος που ήταν και άσχημος καθώς είπαμε, είχε στη διάθεσι του ένα περίφημο ιδιόκτητο αυτοκίνητο, με έναν έμπειρον σωφέρ, ενώ ο άλλος, ο φτωχός, έπρεπε ν' άρκεσθι σ' ένα ξεχωρδαλωμένο ταξι. Έτσι έφθασε με καθυστέρησι λίγων λεπτών της ώρας και έπαρουσιάστηκε στη νέα με φανερά τα ίχνη της στενωχώρας στο συμπληρικό προσωπό του.

Τότε συνέβη κάτι που δεν τόκε πληθείει ούτε αυτός που άφησε την κληρονομία ούτε οι έκτελεσται της διαθήκης του. Η νέα άρνήθηκε κατηγορηματικά να πάρη τον άσχημο παρ' όλο του τα πλούτη, δηλώνοντας πως ήταν διατεθειμένη να έγκαταλείψη και το σπιτάκι με την προίκα, αν την υποχρέωναν να τον παντρευθή.

Και δεν μπόρεσε κανείς να την μετπειση: ούτε ο ύποψηφος γαμπρός με τις παρακλήσεις του, ούτε τα μέλη της Έπιτροπής με τις συμβουλές τους. Οι τελευταίοι μάλιστα αυτοί άναγνώρισαν την άπαιστην όλων τους τών προσπαθειών κι' έκατάλαβαν ότι δεν θα μπορούσαν ν' άτάρψουν την γελοιοποίησι.

Τα πράγματα μπερδύτηκαν ακόμη πιο πολύ, όταν ο νικητής του πρώτου τύπου διαγωνισμού υπέδωσε άγωγή κατ' της Έπιτροπής ζητώντας σχετικήν άποζημίωσι αφού δεν τηρήθηκαν οι όροι του διαγωνισμού. Για να τον καθήσυχάσουν του ύποσχέθηκαν να του θρουν μιάν άλλη νύφη, άλλ' αυτός ούτε ν' άκούση δεν θέλει τέτεια λύσι. Έινε τρελλά έρωτευμένος με το κορίτσι που είδε στην φωτογραφία και άπαιτεί να την κάνει γυναίκα του.

Έν τώ μεταξύ η μίς Χριστίνα Τζίμπσον, όπως λέγεται ο «θησαυρός» ά διαφωνώντας για τις συνέπειες και παρ' όλες τις άπειλές της Έπιτροπής δεν έπεριμενε την άπόφασι του δικαστηρίου για να παντρευτή τον νεό που έφθασε με κάποια καθυστέρησι στο τέρμα, αρκετά όμως έγκαίρως για να κατακτήση την καρδιά της ΟΣΙΡΙΣ

ΤΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

(Συνέχεια απ' τη μεσαία σελ.) Λευκής να σκαρφώση κι' έκείνη από το άλλο πλευρό, για να τον βοηθήση. Γρήγορη, εύκίνητη, η νέα έκαμε τον γύρο του αεροπλάνου, πιάστηκε στο μεταλλικό κλιμακωτήρα κι' ανέβηκε τα τρία σκαλοπάτια. Όταν έφθασε στο τελευταίο, μπορούσε πια να βοηθήση τον γιαντρό, ο οποίος στο μεταξύ είχε έλευθερώσει το κεφάλι του αεροπλάνου από το κάλυμμα της πτήσεως. Και η καρδιά της έχτύπησε από τρελή άγώνια, όταν στο κεφάλι έκείνον άνεγνώρισε... τον Πλάτωνα!

★

Όταν ο νεαρός αεροπόρος

ξαναβρήκε τις αισθήσεις του, στο νοσοκομείο της Λορίσης, αντίκρυσε σκυμμένη επάνω του τη γλυκειά φυσιογνωμία της Λευκής. Η νέα του χαμογέλασε. Τού έκαμε ένα νόημα να μείνη ήσυχος, και με ήρεμη, γλυκειά φωνή του έξηγησε: —Δεν έχεις τίποτα σοβαρό, άγαπητέ μου! Σε λίγο θα είσαι καλά. Εύτυχός, η Παναγία μας σου έπέτρεψε να κάμης αυτό που είχες όρκισθι και σε έσωσε.

—Ναι, η Παναγία μας! έμουρμούρισε με άδύνατη φωνή ο αεροπόρος.

Θέλησε να συνεχίση, αλλά η Λευκή τον παρεκάλεσε να σιωπήση, γιατί ο γιαντρός είπε ότι δεν έπρεπε να κουράζεσαι.

Πέρασαν μερικές ήμέρες. Η ύγεια του πληγωμένου έβελτι-

ώθηκε. Τώρα του έπείρεπαν πια να μιλή. Και μπόρεσε να διηγηθή στην άγαπημένη του το κατόρθωμά του. «Ω, με λόγια τόσο απλά!».

—Άποειώθηκα με τη χαρουνή, της είπε. Το σμήνος μου είχε διαταγή να κινήση τη σελήνη προς το σημείο που είχα διατάξει να κινήση, αλλά η σελήνη, που είχα διατάξει να κινήση, δεν κινήθηκε. Όταν μάς δόθηκε το σήμα «έλευθεροι δι' άτομικόν άγών», βρισκόμαστε λίγο ψηλότερα από μιάν ομάδα έχθρικά βομβαρδιστικά διπλάσια από τα δικά μας. Ένώ έπετεύχνα επάνω σε τρία, το ένα μετά το άλλο, έσπευ έξήντησα τις σφαίρες μου. Οδίδες και σφαίρες πολυβόλου ούρλιαζαν γύρω μου. Και όμως, ούτε για μιάν στιγμή δεν έπέτασε από τον νο-

μον η ιδέα ότι έκινδύνευα. —Είσαι γενναίος! έκαμε με καμάρι η Λευκή.

—Όχι, δεν είμαι πιδό γενναίος από κάθε άλλον συνάδελφό μου. Αλλά, να τί συμβαίνει: είχα μιάν παραξενή πεποίθησι ότι τίποτα δεν θα μου συμβή. Και ξέρεσι γιατί; Γιατί έχω επάνω μου το φυλαχτό της Μεγαλόχαρης. Θυμάσαι; Έκείνο που μου άγόρασε η μητέρα, της Παναγίας, στην Τένο.

Και έβγαλε από τον κόλπο του τη μικρούλα εικόνα της «Υπερμάχου Στρατηγού». Το χέρι του σιγότερε άπό εύλαδική συγκίνησι. Η Λευκή έσκυψε και την έφίλησε, ενώ στα μάτια της έλαμπύριζαν δύο δάκρυα.

Γ. ΤΑΡΣΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Από το περασμένο τεύχος έγκαινιάσαμε την παρούσα στήλη στην οποία θα φιλοξενοούνται προτάσεις άλλων γράφων των πολέμιών μας με καπέλλες της πρωτεύουσας και των επαρχιών. Προσκαλούμε λοιπόν όσα άτι τα παλληκάρια μας του μετώπου θέλουν ν' άρτίξουν άλληλογραφία με Έλληνοπούλες των πύλων, να μας στείλουν την διεύθυνσί τους για να την δημοσιεύσωμε έντελώς δωρεάν. Αφ' έτέρου, άπευθύνουμε έκκλησι σ' όσες άποτις έκαρες άναγνώστριάς μας διαθέτουν λίγες ώρες καιρό — και πρέπει να διαθέτουν — να σπεύσουν να γράψουν στους γοναίους μας άκρίτες, τους άγωνιζόμενους για την τιμή της πατρίδας, για να τους χάρισουν λίγες στιγμές χαράς και ξεκούραστης στη μοναξιά τους και στις σκληρότητες της ζωής που διαγύουν. Τονίζουμε ότι έινε έθικη υποχρέωσις για κάθε Έλληνοπούλα να γίνη «Κουμπαρούλα» ενός από τους πολέμιούς μας.

(ΑΓΓΕΛΙΑ 6)

«Είμαι από την Αίγυπτο, χωρίς συγγενείς και χωρίς κανέναν γνωστό στην Ελλάδα. Όταν τα πράγματα ήσαν πιό ήσυχα, έλάμβανα ταχτικά γράμματα από το σπίτι μου. Δυστυχώς η σημερινή κατάσταση μου έστέρησε τη μοναδική σύ-

τη χερα. «Θα ήθελα, αν σάς είνε δυνατόν, να μου συστήσετε κάποια άναγνώστρια του άγαπητού μου «Θησαυρού» για ν' αρχίση μαζί μου μιάν άπλη φιλική άλληλογραφία. Πιστεύω να καταλαβαίνετε τί είνε για έναν στρατιώτη να λαμβάνη μέσα στη μοναξιά του ένα φιλικό γράμμα.

«Όποια θέληση να γίνη «Κουμπαρούλα» μου δεν θα έπιθερυνθή με τίποτε, παρ' όμο με τον κόπο του γραψίματος, γιατί εί απιστέλλοντας γράμματα σε στρατιώτες το τευχόρμευον χωρίς γραμματοσημο.

«Η διεύθυνσις μου: Σμηνίης Ν τ ι ν ο ς Ψ α ρ ο ύ η ς. Μονάς 2020 Τ.Τ. 327».

(ΑΓΓΕΛΙΑ 7—8)

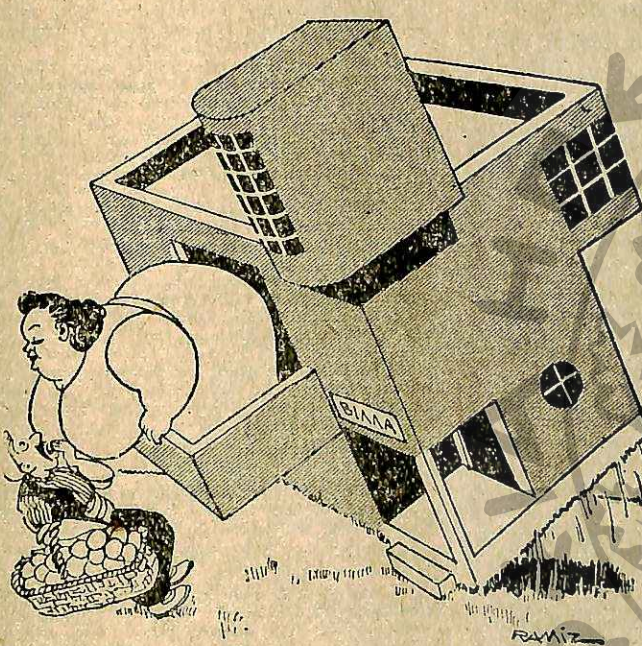
Ζητούμε της «Κουμπαρούλες» μας γράψαι: Σωτηρίου Κωνσταντίνου, ένδεις 44)3, Τ.Τ. 490 και Κουτίδην Άνδρέαν, όος συνορισκός τομεύς, Νέον Πετρίτσι Μακεδονίας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΝΕΑ

Την Κυριακή 1 Δεκεμβρίου και ώραν 11 π.μ. δίδεται στην αίθουσα «Βερετζ» (Άκαδημίας 49) μιὰ έξαιρετική συναυλία έλαφρού τραγουδιού και κιθάρας, χαράγιας, στην οποίαν λαμβάνουν μέρος: 1) Η έκλεκτη νέα υτιζέξ ΝΤΙΑΝΑ ΦΛΟΡΗ (μέση ύψιφανος), 2) ο έξαστής κιθαριστής Γιαννάκης Κωστής — ένα νέο παιδί θαύμα—, 3) ο γνωστός χαβαζίστας και συνθέτης πολλών έπιτυχιών ΓΕΩΡΓ. ΜΑΚΡΗΣ και 4) ο δημοφιλέστατος στυλίστας του λαϊκού τραγουδιού μας ΜΑΡΚΟΣ.

Η συναυλία δίδεται εις έξαιρετικώς χαμηλάς τιμάς, με εισιτήρια 20 και 10 δραχμών.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

ΟΤΑΝ Η ΧΟΝΤΡΗ ΒΓΑΙΝΗ ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

Ο πορτοκαλάς: —Μπράβο, κυρά μου. Γιατί ξέρεσι τί κόπος θάταν για μένα ν' ανέβαινα επάνω.

(Σκίτσο του ΡΑΜΙΖ, από το Τουρκικό περιοδικό «Καρικατύρ»)

Οι άθλοι του Γερο-Παρατατικού ΤΗΝ «ΤΖΟΥΛΙΑΝ» ΕΠΕΣΚΕΦΘΗΝ

Τρισέγγονός μου λατρευτός και ήδη δεκαετής προσφάτως μοι άνήγγειλεν πως ο Μουσολίνης, ο έρχων της Ιταλίας, ο Κάισαρ ουν της πείνης, έπόθεσεν την γαίαν μας ν' άρπάσξη έξαπίνης κι' άπέστειλεν την «Τζούλιαν» γοργώς να προχωρήση διά των κλιτύων της Πινδός και να μάς κατακτήση. Πλην όμως εις την Ήπειρον του Πράγκα αί μονάδες εις λάσπην έκολλήσαντο μοιραίως αί ρημάδες! «Ω πόσον γάρ έπλέξαντο οικτρώς κι' επικινδύνως και ίνα εύφραδέστερον, ώ φίλοι, όμιλήσω έβάδιζον πολύ άργώς και δη ως ο καρκίνος. τούτέστιν μιάν έμπροσθεν και τρεις προς τα όπίσω. Και ούτω γάρ έν άκαρεί το σώμα των τολοάδων, άκάθεκτον, άγέρωχον, τσαρουχάτων και άδεν, την «Τζούλιαν» συνελήψατο έν τοίς βραχύδεξις έροισ κι' ο Νταύτσιος την έπαιθεν ως άλλος τις Μπαχώρης. Αύτα μοι άνήγγειλατο τα μάλα χαρμεσύνας

ο έγγονός μου έκείνης κι' εύθέως μοι προσέθηκεν έν υπερφανεϊά: —Την «Τζούλιαν» την έφέρανε, παππού, (εις την Άθήνα και είν' άξιολόγητη απ' την πολλή την πείναν).

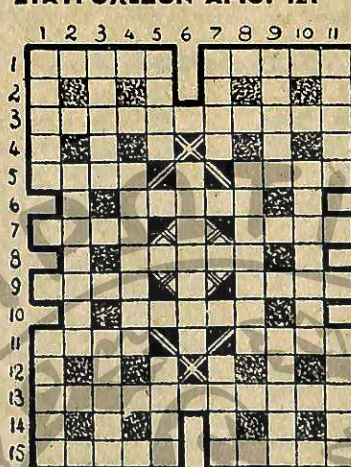
Αυτό γάρ άκουσάμενος, βαθώς έκλονισθην κι' άφού συνεγυρίσθην, έπήγον να έπισκεφθώ την «Τζούλιαν» (την μεριάαν, καθ' όσον την εξέλαβον ως νεαράν ώ- ραίαν).

Άλλ' ώ μασκαράδικιον και ύπερατυ (χίχι! «Η «Τζούλια» αυτή δεν ήτανε κοράσιόν (τι λαύρον άλλ' ήτο... Μερσούχια άξυρίστον Κενταύρων!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 121

- 1) «Όπως πρό καιρού ένεφα, νισθώ ως... της Άλβανίας. Έτσι και τώρα ο Μουόσσε θέλησε να έμφανισθί ως... της Ελλάδας» τώρα όμως ζητεί κάποιον για τον εαυτόν του. — Ημερος, γλυκάς, μαλακός, άκριβώςδηλαδή το αντίθετο του Ιταλού δικτάτορος.
- 2) Πόλις της Γιουγκοσλαβίας, το όνομα της οποίας άνεφέρετο τελευταίως εις τον τύπον, καθημερινά.
- 3) Θεραπευτικός τύπος γυναικείου όνόματος. — Αύτα έδώ.
- 4) Το περιεχόμενον ενός... δεν άρτεει καθόλου στον έχθρό μου... «Κάθε όδός άγει προς την Ρώμην».
- 5) Κράτος της Ν. Α. Ασίας. —Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα την όποιαν θα ήθελε να έπισκεφθί κάδς «Έλλην στρατιώτης».
- 6) Μέρος του κινήτου ούραίου των όπλων μας.
- 7) Ο Βρετανικός... έινε λίαν επικίνδυνος διά την Ιταλίαν. —Τα στρέφουν προς τους γενναίους στρατιώτες μας, οι έπίσης γενναίοι Ιταλοί στρατιώται.
- 8) Έχει κάποιαν σχέση με το «Χρυσόμαλλον δέρας».
- 9) Το μόνο πράγμα εις το ό-

ποιν οι Ιταλοί σημειώνουν και στο μέτωπον ακόμη, μεγάλην έπιτυχία. — Το έχοχον όριον ή σημειον παντός πράγματος.

13) Έξακολουθούν να καταφθάνουν καθημερινώς εις τας «Α. θήνας» τα ήρωικά Ιταλικά... πάντως το κατόρθωμα αυτό δεν άνταποκρίνεται πλήρως προς την έπιθυμίαν του άρχηγού της φασιστικής Ιταλίας.

15) «...της σωτηρίας»: κάτι το όποιον ήρχισεν ήδη να άναζητή μέγας άνθρ της έποχής μας. — Όπως και κατά το 1821, έτσι και σήμερα, πολλές Έλληνίδες ήμπορούν να φέρουν το όνομα αυτό.

Καθ' έτας

- 1) Νήσος έλληνική την όποιαν έφοιμάρδισαν τελευταίως οι έν. κληματαί του άέρος. — Η... του πολέμου αυτού θα όφειλται εις την νίκην των Έλληνικών όπλων.
- 2) Άσπιδονος, άνοικτήμα.
- 3) Νήσος ποιά την όποιαν οι δειλοί μας έχοχράι έπραξαν το πρώτον τους έγκλημα. — Διάσημος Έλλην γλύπτης του Ε' π.Χ. αιώνας.
- 4) Χώρα της Ασίας. Ν. του Καυκάσου και του Εύξεινου Πόντου.
- 5) Τα φορούν οι έρεις και οι μοναχοί. — Ένώ και άόγας ο Μουσολίνι ένόμιζεν ότι ο πολέμος με την Ελλάδα θα έτελείανε έντός μιας έβδομάδος, τώρα διαζέτει δι' αυτόν ένα ολόκληρον... ή σεισά μας όμως τώρα να εμειβά θιαστικά.
- 6) Ο άνθρωπος αυτός δεν έχει εις όλον τον κόσμον ούτε έναν φίλον, ούτε έναν θαυμαστήν, και δεν θα προφθάση καν να άποκτήση.
- 7) Σημειον της άοιμνητικής. — «Όχι μιὰ αλλά χιλιάδες συνοδούν κάθε γενναίον στρατιώτην μας».
- 8) Πόλις άντός της οποίας ίσως τα στρατεύματά μας έορτάσουν την έοσθη των Χριστουγέννων.
- 9) Μάταια. — Άντέχω, διατηρούμαι.
- 10) Θεά της Γεωωνίας.
- 11) Διάσημος Γάλλος ποιητής και συγγραφέας επώνυμον. Άμα θής, άπειρος.

“Οσα δέν αναφέρουν τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωδέντα

ΑΘΑΝΑΤΕ ΤΣΟΛΙΑ

Σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς μάχες γύρω ἀπὸ τὴν Κορυτσά, οἱ σάλληνγγες εἶχαν δώσει τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθεσεως, κί' ἕνας λοχὸς Εὐζώνων ἐξώρμησε ἀπ' τὶς θέσεις του μ' ἕν' ὀπλου λόχη.

Ἐπειδὴ ὁμῶς ἀπὸ τὶς ἐχθρικές γραμμές οἱ σφαίρες, οἱ χειροβομβίδες καί τ' ἄλλα ἐλήμματα ἐπεφταν σάν χαλαζί, ὁ λοχαγός, γιὰ νὰ προσυλλάξῃ τοὺς ἀνδρες του, τοὺς διέταξε νὰ σταματήσουν καί νὰ πέσουν ὅλοι χάμω.

Ἐκεῖνι ἀνεκοφαν ἀμέσως τὴν ὁρμή τους καί ἐσπευσαν νὰ συμμορφωθοῦν μετὰ τὴν διαταγὴ του. Μονάχα ἕνας ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲν ἀκόμα ὀρθός, μέσα στὴ ἐροχή τῶν σφαιρῶν καί στὴ θύελλα τῶν ὁμοεροντιῶν.

—Τί κάθεται ἔτσι σάν ξύλο, μαρὲ; τοῦ φωνάζει ὁ ἀξιωματικός. Πέσε κί' ἐσύ χάμω, ξῶο!..

—Δὲν μπορῶ, λοχαγέ μ', ἀποκρίθηκε ἡ κείνος.

—Καί τί ἔχεις, μαρὲ Ζωντόβολο; τοῦ ξανασεῖτε θυμωμένος ὁ λοχαγός.

—Νά... λέγω ἕνα μπουκαλ' μί ριτσινοῦλα στὴν τσέπη μ' χουρὶς θούλωμα κί' ἄμα ἐξαπολυθῶ μαζί μὲ τὰ ἄλλους, θά χυθῶ!..

ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς μάχης στὰ ὄψωματα τοῦ Γράμμου, ἕνας ἱερωαὶτης φαντάρος ἐξέγρηκε μιὰ σφαῖρα στὸ πόδι χωρὶς καθόλου νὰ τὰ χάσῃ, ἐφώνησε ἐξακολουθώντας νὰ μάχεται.

—Ποῦ χαμηλά μὲ πετύχατε!

Σὲ λίγο δεύτερη σφαῖρα τὸν ὅρῃε καί

τὸν ἐπλήγωσε στὸ χέρι.

—Ποῦ ψηλά!, ξαναφώνησε ὁ φαντάρος. Δὲν ἐπέρασαν ὁμῶς οὔτε πέντε λεπτά, καί τρίτη σφαῖρα τοῦ διεπέρασε τὸν ὄμο καί ἐγῆκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Ὁ τραυματίας ὁμῶς δὲν ἔχασε καί πάλιν τὴν ψυχραιμία του κί' ἐνῶ ἐτοιμαζόταν νὰ κατεδυθῇ στὰ μετόπισθεν, ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ κί' ἐφώνησε:

—Ρε χαλδάδες κοκορόφτεροι! Ὅλο ἐμένα τὸν ἴδιο βαράτε;

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ

Ἐνας δεκανεὺς τοῦ πυροβολικοῦ, τραυματίας τῶν μαχῶν τῆς Πίνδου, κατεβαίνει προχθές τὴν Λεωφόρο Πανεπιστημίου. Εἶχε πάρει ὀλιγώρη ἀδεία ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο πού νοσηλευτόν κί' ἐπῆλθινε νὰ τακτοποιήσῃ κάποιον ἀτομικὴ του ὑπόθεσι. Στὸ δρόμο ὁμῶς λίγο πρὶν κατὰ ἀπὸ τοῦ «Ζωνάρ» τοῦ λῦθηκε τὸ κορδόνι τῆς ἀρεβύλλας του καί μὲ τὸ ἕνα χέρι—τὸ ἄλλο ἦταν ἀκόμη δεμένο καὶ κρεμόταν μὲ ἐπιδέσμευσι ἀπὸ τὸν λαίμα του—τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ δέσῃ.

Τότε μιὰ χαριτωμένη καὶ κομψοντυμένη νέα, πού διευθυνόταν στὸ κοσμικὸ κέντρο, ἀέκοψε τὸν δρόμο τῆς, ἐπλήρωσε τὸν τραυματία, ἐκόμψε, ἔπιασε τὸ κορδόνι καί τοῦ τὸ δέσασε.

—Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἶπε σαστισμένος ὁ δεκανεὺς.

—Τίποτ', φίλε μου, ἀπάντησε ἡ νέα. Αὐτὰ ἔχει ὁ τόλμος. Πρὶν ἀπ' αὐτὸν μάς θενάτε ἔπεις τοὺς μετακινεῖς φύλακας; μαρ! Τώρα ἔρθε ἡ σειρά ἡ δική μας νὰ σὰς δένουμεν τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ

Ταλικὸ φορτηγόν, προερχόμενον ἐκ Μεσογείου, καταπλεῖ σε κάποιο λιμάνι τῆς Νοτίου Ἰταλίας. Μόλις ὁ Ντούτσος πληροφορήθηκε τὴν καταπληκτικὴν εἰδησί, καλεῖ τὸν καπετάνιο τοῦ καραβιοῦ στὸ Πάλατο Βενετίας καί τοῦ λέει ἐνθουσιασμένος:

—Μπράβο, καπετάνιό μου, τὸ κατάρθωμά σου θά χαραχθῇ μὲ χρυσὰ γράμματα στὶς σελίδες τῆς ναυτικῆς ἱστορίας τῆς φαιστικῆς μας Αὐτοκρατορίας. Πές μου, ὁμῶς, πῶς τὰ κατάρφες καί ξεφυγες ἀπὸ τὸν ἀγγλικὸ ἀποκλεισμό;

—Ντούτσος μου, ἀπαντᾷ σαστισμένος ὁ καπετάνιος. Ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτα. Εἰμαι ἕνας ἐμπόσεος κί' ἐταξίδεμα μὲ τὸ φορτίό μου...

—Καί δὲν σὰ σταμάτησαν πονθενὰ τὰ ἀγγλικά θωρηκτά; ἐπιμένει ὁ Μουσσολίνι.

—Ἄν μὲ σταμάτησαν; Κάθε μισὴ ὥρα, συναντοῦσα κί' ἕνα στὸ δρόμό μου.

—Ἀνέβαιναν ἀξιωματικοὶ ἐπάνω στοῦ θαπῶρι μου, ἔκαναν ἐρευνα στὸ θάμπαρι καί ἀφοῦ ἐξήταζαν τὸ ἐμπόρεμά μου, μοῦ ἔλεγαν:

—Ἐίσαι ἐλεύθερος. Πήγαινε, γιὰτὶ αὐτὰ εἶνε εἶδος πρώτης ἀνάγκης γιὰ τοὺς συμπατριώτες σου!..

—Καί τί ἐμπόρευμα εἶχες; ρωτᾷ κατὰπληκτὸς ὁ Μουσσολίνι.

—...Σώβαροκα!

ΤΟ... ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Ποιὰν γνῶμὴν ἔχει ὁ καταδυναστευόμενος ἀπὸ τὸν φασισμό Ἰταλικὸς λαός, γιὰ τὸν ἐπαισχύνοντο δικτάτορά του, ἀπὸ δεικνύεται καί ἀπὸ τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο πού κυκλοφορεῖ ευρύτατα, στὰ κρυφὰ φυσικά, στὴν Ἰταλία.

Ὁ ἡθοποιὸς Μούσκο εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὶν φημισμένους κωμικοὺς τῆς Ἰταλίας. Δὲν παίζει πορὰ κωμωδίες γραμμένες εἰδικῶς γι' αὐτὸν σὲ Σικελικὴν διάλεκτο, θεωρεῖται δὲ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἡθοποιούς τοῦ κόσμου.

Ὁ Μούσκο λοιπὸν ἔγινε δεκτὸς μὲ μῆρα σὲ ἀκρόασι ἀπὸ τὸν Μουσσολίνι. Ὁ τὸν ἐνῆκε ἀπὸ τὸ μέγρο του ἀρχιφασίστα, οἱ φίλοι του τὸν ἐρώτησαν:

—Εἰ πῶς σὺ φάνηκε ὁ Μουσσολίνι;

Ὁ Μούσκο δὲν ἀπάντησε. Ἀλλὰ μὲ ὕφος

εμπνευσμένο διηγήθηκε στοὺς φίλους του τὴν ἀκόλουθον γνῶσθι ἱστορία:

«Κάποτε ἕνας ταδερινάρης θέλησε νὰ τοῦ ζωγραφίσουν ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόρτῃ τοῦ ταθερίνου του μιὰ ἐπιγραφή. Ἐκάλωσε λοιπὸν ἕνα ζωγράφον καί τοῦ εἶπε νὰ τοῦ ζωγραφίσῃ ἕνα λιοντάρι.

—Αὐτὸ ἡ δέμενο, τὸ θέλετε; ρώτησε ὁ καλλιτέχνης. Ἄν τὸ θέλετε δέμενο, θά σὰς στοιχίσῃ πιὸ ἀκριβὰ.

»Ὁ ταδερινάρης ἐοκεθέθηκε μιὰ στιγμή καί μετὰ εἶπε:

«Κάντε μου ἕνα λιοντάρι λυτὸ.

»Ὁ ζωγράφος πραγματικά τοῦ τὸ ζωγράφησε. Μὲ τὴν πρώτη ὁμῶς ἐροχή ἡ ἐπιγραφή ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ἰάτε ὁ ταδερινάρης πῆγε καί ὅρῃε τὸν ζωγράφον ἀκριχά νὰ τοῦ κἀντὰ τὰ παραπάνω του. Ἐκείνος ὁμῶς δὲν τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ καί τοῦ εἶπε:

—Μὲ δὲ μὴ παρήγγειλες νὰ εἶνε λυτὸ τὸ λιοντάρι; Ἐ, ἦταν φυσικὸ νὰ σοῖ φυγὴ ἀφοῦ ἦταν λυτὸ!..

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Μούσκο ἐτελείωσε τὴν ἱστορία του καί ἐκύταξε τοὺς φίλους του μὲ ἱκανοποίησι. Ἐκεῖνοι ὁμῶς, πού δὲν καταλάβαιναν, τὸν ἐρώτησαν:

—Καλά, καί τί σχέσι ἔχει ὁ Μουσσολίνι μ' ὅλα αὐτά;

—Ὁ Μουσσολίνι εἶνε σάν τὸ λιοντάρι: ἐκεῖνο ὁμῶς πού δὲν ξέρω, εἶνε ἂν εἶνε δέμενο ἡ λυτὸ κί' ἂν μὲ τὴν πρώτη μπόρα δὲν τὸ σκάσῃ κί' αὐτὸς, πρὶν φυσικά προλάβῃ νὰ τὸν δέσῃ ὁ Ἰταλικὸς λαός!

«ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ» ΚΑΙ «ΑΤΥΧΗΜΑ»

Κάποτε ὁ Ντούτσος καί ὁ... φωτογενὴς καί ροδοπαρέσιος γαμβρὸς τοῦ Γκαλεάτσο Τσιάνο, ἐστέκονταν στὸν ἐξώστη τοῦ Παλάτου Βενετίας καί συζητοῦσαν ἐπὶ τῆς διαφοράς τῆς ἐνόιας τῶν λέξεων «δυστύχημα» καί «ἀτύχημα», χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ συμφωνήσουν. Κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστη περνοῦσε κάποιος γνωστὸς ἀντιστασιακός, τὸν ὁποῖον πενθερὸς καί γαμβρὸς ἐφώνησαν ἐπὶ ἀνά νὰ λύσῃ τὴν διαφορά τους.

—Ἐάν τὸ μπαλκόνι, πού στεκεσθε, τοῦς εἶπε ὁ ἐξήμενος Ἰταλὸς—γιὰτὶ ὅλοι οἱ ἀντιστασιακοὶ Ἰταλοὶ εἶνε ἐξήμενοι—γκρεμιστῇ, θά εἶνε ἀσφαλὲς δυστύχημα. Ἐάν ὁμῶς δὲν γκρεμιστῇ, θά εἶνε... ἀτύχημα!

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΠΑΤΕΡΙΤΣΕΣ

14ον

Ὁ Μίλλικεν ἐγύρισε πρὸς τὸν Ντόναλντ Σάντιμορ.

—Δὲν σὰς ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλό ἡ ἰδέα, ἐρώτησε, ὅτι ὁ ἀνθρώπος πού εἶχε πεθάνει θά μπορούσε νὰ μὴν εἶνε ὁ θεὸς σὰς;

—Καθόλου.

—Τὸν ἐπρόσεξατε καλὰ;

—Νομίζω ὅτι ναι.

—Καί δὲν σὰς ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία;

—Καμμιὰ.

—Θά ἔπρεπε νὰ ρωτήσωμε καί τὸν Γκρόντ.

—Ὁ Γκρόντ δὲν ἔχει ἀσφαλὲς καμμιὰ ἀμφιβολία, γιὰτὶ ἂν εἶχε θά ἐσπευδε νὰ μοῦ τὴν πῇ.

—Ἐχομε λοιπὸν τὸ ἀκόλουθο πρόβλημα νὰ λύσωμε, ἔκαμε ὁ Μίλλικεν. Ὅτι τὸ ἴδιο ἔραβυ καί κατὰ τὴν ἴδια ὥρα ὁ Θεόδωρος Σάντιμορ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος σκοτώθηκε καί ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐγκατέλειψε τὸ Σπίτι τοῦ Μουστρηίου μαζί μὲ μιὰ νέα.

Ἡ ἐξέτασις τοῦ Πετέρκιν ἐσταμάτησε σὲ σημεῖον αὐτό.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μίλλικεν καί ὁ Ντόναλντ Σάντιμορ ἐφυγαν ἀπὸ τὸ «Σπλένιτ», προφανῶς στενοχωρημένοι.

Εἶχαν ἀσφαλὲς μάθει πολλά!

Ἀλλὰ ἀκριβὲς ἐπειδὴ εἶχαν μάθει πολλά, δὲν τοὺς ἦταν δυνατόν νὰ θγάλουν κανὲν συμπερασμα.

Ὁ Μίλλικεν ἐφαινόταν κουρασμένος. Ἀντιθέτως ὁ Ντόναλντ Σάντιμορ εἰδείνε μιὰ μεγάλη ζωηρότητα.

Μὲ ἀργὸ ὅρῃα, οἱ δύο αὐτοὶ ἀνθρώποι πού ἐνδιεφέροντο ἐξ ἴσου γιὰ τὴν διαλεύκανσι τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Μουστρηίου, ὁ ἕνας ἀπὸ ἐπαγγελματικὸν καθήκον καί ὁ ἄλλος γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ἐντελὴς τὶς ὑπόνοιες πού τὸν ἐδάρναν, διευδυνήσανον στὸ «Ράλοτον», ἕνα μοντέρνο ἐστιατόριο, ὅπου ἐν τούτοις μπορούσε νὰ φάη κανεὶς μὲ ἡσυχία, μὲσα σὲ ὀλίγες ἀλφειὺς, χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται ἀπὸ τοὺς ἄλλους πελάτες.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ γεύματος. Στὸ τέλος, ὁ Μίλλικεν εἶπε:

—Ἄς συνοψίσωμε τὴν κατάστασι. Ἐχομε ἰδίαι τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἐπὶ μεταμεσονύκτιους ἐπισκέπτας τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Μουστρηίου καί μὲς μένον ἀκόμη ἀλλοὶ τρεῖς, ἀφοῦ ὁ ἔδωμος, ὁ Θεόδωρος Σάντιμορ, δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Ὁ κόπος μας δὲν ἐπῆγε ἀσφαλὲς χαμένος. Ἀλλὰ τί ἐξέρουμε περισσότερο ἀπὸ πρὶν; Πολὺ λίγα πράγματα...

—Πῶς λίγα; διεμαρτυρήθη ὁ Ντόναλντ. Ξέρουμε τουναντίον πολλά...

—Θά ἤθελα ν' ἀκούσω μερικά, ἔκαμεν ὁ Μίλλικεν.

Πρῶτα—πρῶτα ξέρουμε πῶς οἱ ἐπὶ αὐτοὶ ἀνθρώποι ἢ τοὐλάχιστον μερικὸι ἀπ' αὐτοὺς ἐμίσουντο μεταξὺ τῶν ἡ ὅτι ἐμίσουσιν τὸν Θεόδωρον Σάντιμορ.

—Ἐστὰ.

—Τὸ θεωρεῖτε μικρὸ αὐτό; Καί ὁμῶς, κατὰ τὴν γνῶμὴν μου, αὐτὸ σημαίνει ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν πρέπει νὰ θρίσκεται ὁ δολοφόνος.

—Δὲν ἀμφεβάλλα καθόλου κί' αὐτό, εἶπε ὁ Μίλλικεν.

—Μὰς μένει νὰ μάθωμεν ποῖος ἀπὸ τοὺς ἐξ ἡ εἶνε. Δὲν εἶνε λοιπὸν οὔτε ὁ Ἰατρός Ἄντριους, οὔτε ὁ Μπερκέλυ, οὔτε ὁ Πετέρκιν.

—Μπορῶ νὰ μάθω γιὰτὶ τοὺς ἀποκλείετε;

—Τε;

—Δὲν ἔχω δυστυχῶς κανένα στοιχεῖο γιὰ νὰ ἐπιστάθῃ. Οἱ λόγοι μου εἶνε καθαρῶς ὑποκειμενικοί. Ὁ Ἰατρός Ἄντριους ἀσφαρῇ γιὰ ὅλα. Δὲν θά ἦταν λοιπὸν δυνατόν νὰ ἐνδιωφεύετο γιὰ τὸ χρέμα. Εἶνε, ἄλλως τε, ὀρεκτὴ ἡλικιωμένος καί δὲν ἔχει παιδιὰ.

—Αὐτὸ ὁμῶς δὲν ἐμπόδιζε νὰ πηγαίγῃ στὶς συγκεντρώσεις τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Μουστρηίου.

—Ἄπο συνήθεια ἴσως...

—Τί θυμιάσιος πού εἰσθε! ἔκαμε ὁ Μίλλικεν. Ἐχετε μιὰ καταπληκτικὴν ἱκανότητα

στὸ νὰ δικαιολογῆτε τὰ πάντα. Προσέξτε ὁμῶς! Γιὰτὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτό, εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι θά τοὺς δικαιολογῆτε ὅλους καί, στὸ τέλος, θά παραμείνετε σεις ὁ μόνος ἐνοχός.

Ὁ Ντόναλντ ἐχαμογέλασε.

—Ἐλπίζω, εἶπε, ὅτι δὲν θά μοῦ εἶνε δυνατόν νὰ ὀπκλείσω ὅλους.

—Καί τὸν Μπερκέλυ γιὰτὶ τὸν ἐξαίρει.

Τε; —Κύριε ἐπιθεωρητά, εἶπε ὁ Ντόναλντ, ἔχω τὴν γνῶμὴν ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ «Σπλένιτ» δὲν θά ἐδίσταζε νὰ μὰς ἀφαιρήσῃ καί τὸν σασκῆκι ἂν μπορούσε. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θά ἔκανε ἕνα ἐγκλήμα.

—Πιθανὸν ν' ἔχετε δίκην σ' αὐτό, συνεφώνησε ὁ Μίλλικεν. Καί ὁ Πετέρκιν;

—Ὁ Πετέρκιν... φυσικά, θά μπορούσε νὰ εἶνε ὁ ἐγκληματίας. Νομίζω ὁμῶς ὅτι ἐνδιαφέρεται ἐξ ἴσου μὲ μὰς γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πραγματικοῦ δράστοῦ...

—...Ἡ γὰρ τὴν ἀπόκριψίν του, συνεφώνησε ὁ Μίλλικεν. Καί, στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, ἀγαπήτῃ μου Ντόναλντ, μπορεῖ ὁ μόνος δικός του σκοπὸς νὰ εἶνε ἡ παραπλάνησις μας. Τί φρονεῖτε, ἔξαφνα, γιὰ τὸ παραμῦθι αὐτὸ πού μὰς ἀφηγήθη, ὅτι ὁ θεὸς σὰς ἔδωκε ἐπὶ τὸ Σπίτι τοῦ Μουστρηίου, σὲ μιὰ στιγμὴ πού ἔπρεπε νὰ εἶνε κανονικῶς νεκρός;

—Φρονῶ ὅτι αὐτὸς δὲν μπορούσε νὰ εἶνε ὁ θεὸς μου.

—Ἀλλὰ τότε;

—Κάποιος πού θά θέλησε νὰ ἐμφανισθῇ ὡς ὁ Θεόδωρος Σάντιμορ.

—Καί γιὰτὶ θά τὸ ἔκανε αὐτό;

—Ἰὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μὴν μὲσα στὸ Σπίτι τοῦ Μουστρηίου καί νὰ κυκλοφορήσῃ ἀνεγκέλιμος μὲσα σ' αὐτό.

Ὁ Μίλλικεν περιμένει σκεπτικῶς.

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε στὸ τέλος, μοῦ φαίνεται ὅτι θά μπορούσατε νὰ γίνεσθαι ἕνας βαμνιάσιος νετεκτῖς.

—Εἶν πρόκειται περὶ φιλοφρονηματος, σὰς εὐχαριστῶ γι' αὐτό.

—Ὅχι, φίλε μου. Σὰς ἐκφράζω τὸν θαυμασμό μου. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν εἶχε περάσει καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό μου.

—Καί τώρα πρὸς τὴν ἀκούσατε, τί σκέπτεσθε γι' αὐτήν;

—Ὅτι εἶνε ἡ μόνη ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπατε πού ἀξίζει νὰ τὴν προσέξωμε...

—Μὴν ξεχνάτε πῶς ὁ ἱκανὸς τὸν προηγῆθαι τοῦ ὄνει εἶν ὁ ἀπὸγευμα πού προηγήθη τοῦ ἐγκλήματος ὁ Θεόδωρος Σάντιμορ εἶχε ὅλην τὴν ἐξω καὶ ἐγύρισε κατόπιν γιὰ νὰ πᾶρῃ τὴν ὀμπρέλλα του, ἐνῶ ὁ θεὸς μου ὑπεστήριξε ὅτι δὲν εἶχε ὅλη καθόλου ἐξω...

—Λοιπὸν;

—Ὁ ἀνθρώπος πού ἐπέστρεψε γιὰ νὰ πᾶρῃ τὴν ὀμπρέλλα του μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν ὁ θεὸς μου...

—Ἀλλά;

—Ὁ δολοφόνος!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπρόκειτο μὲ μιὰ θεατικὴν, πού ἐξέπληξε τὸν Μίλλικεν.

Ὁ Ντόναλντ Σάντιμορ ἐνηκολούθησε:

—Ἐάν ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶνε σωστὴ, τότε τὸ «παραμῦθι» τοῦ Πετέρκιν πῶς νὰ εἶνε ἀκατανόητο. Ὁ ἀνθρώπος πού ἐγῆκε μὲ τὴν Πέττον Γκαλ καί πού ἐμοίεσε μὲ τὸν Θεόδωρον Σάντιμορ, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν δολοφόνον.

Τὸ συγχωρητέον μου, φίλε μου, εἶπε ὁ Μίλλικεν. Δὲν ἔρω τί ἀξίζει ἡ ὑπόθεσις σὰς. Ἀλλὰ ἀπὸ ἐποψιῆς νὰ τὴν κτυτῇ τῶς κανεὶς δὲν τῆς ὀρεκτὴ κανένα ψεγάδι.

Ἐχει μὲς τετράγωνη λογική.

Ἐσώφισαν καί οἱ δύο.

—Ἐχομε τώρα μιὰ ὑπόθεσι, τὴν ὑπόθεσι σὰς, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά ὁ Μίλλικεν, πού ἀξίζει νὰ προσπαθῶμε νὰ τὴν ἐπαληθεύσωμε. Ἐπὶ πλὴν γινώσκωμ τὴν φωνὴν τοῦ δράστοῦ...

—Ἀλήθεια, καμμιὰ ἀπὸ τὶς φωνὰς πού ἀκούσατε δὲν σὰς ἐφάνηκε νὰ μοιάζῃ μὲ τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, πού ἔδινε διαταγὰς στὸν Πιστάρου, τὴ νύχτα πού σὰς πορτίσαν σὲ ἐνέδρα;

—Καμμιὰ.

—Τέλος... Αὐτὰ τὰ δύο ἐρόδια νομίζω πῶς μὰς εἶνε ἔρμητ' γιὰ νὰ συνεχίσωμε τὴν ἐρευνά μας...

—Λοιπὸν; Ποῖον νομίζετε πῶς πρέπει νὰ ἰδοῦμε τώρα;

Ὁ Μίλλικεν συνεβουλεύθη τὸ σημειωμὰ τοῦ 14ου.

—Τὸν Τζαίμης Ἀμαμπέλ, ὁδὸς Μπράνσον ἀριθμὸς 14.

Ἐξέκριναν σὲ λίγο.

Στὸ δρόμο, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐρώτησε:

—Γινώριζε αὐτὸν τὸν Ἀμαμπέλ;

—Καθόλου.

—Καί ἐν τούτοις

Θησαυρός

ΗΠΕΙΡΩΤΟΠΟΥΛΕΣ
Οι νέες Λουλιώτισσες